COLECTIA ROMANTIC

384

Teresa Francis

AMANT PĂGÂN

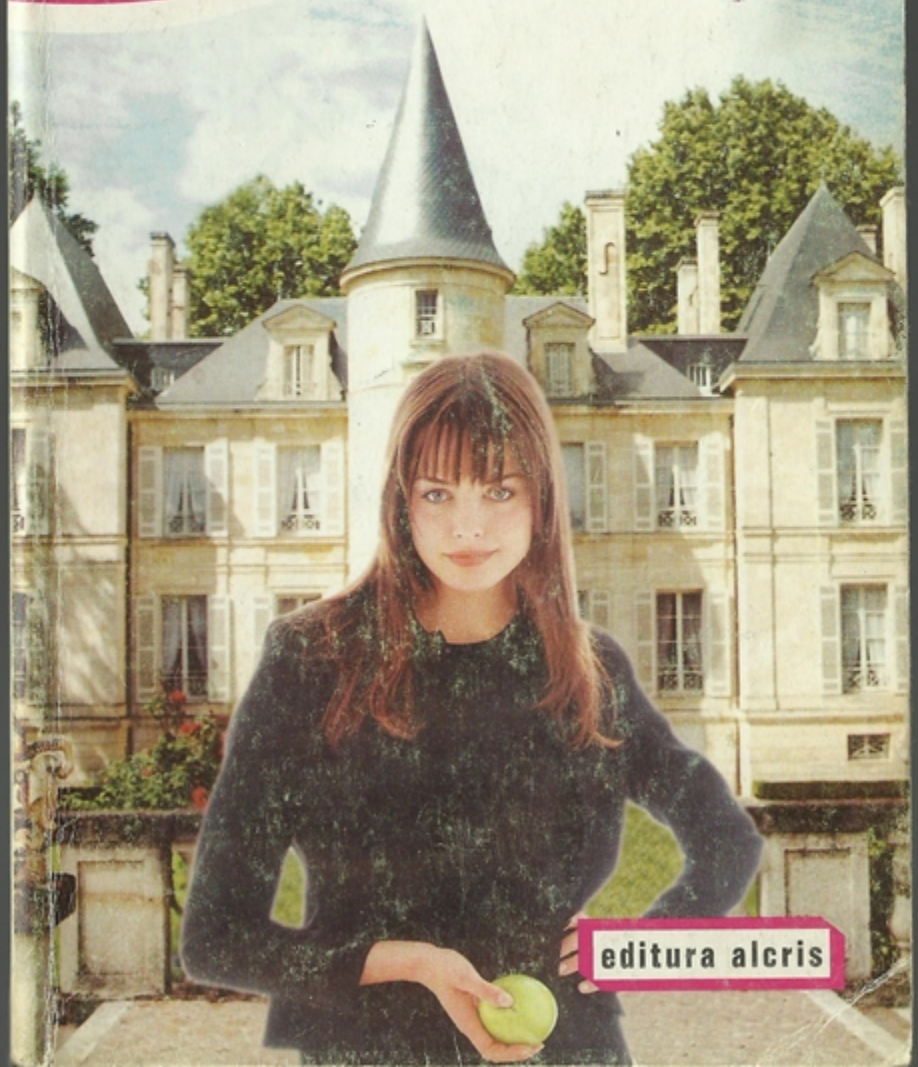

editura alcris

Capitolul 1

Pe fața Tarei Bennet se citea o expresie de mulțumire senină, în timp ce asculta glasul din receptor. Logodnicul ei nu uita niciodată să-i telefoneze, în fiecare zi la aceeași oră, doar ca să-i amintească, așa cum o tachina el, că era a lui și numai a lui, și vai de ea dacă-i permitea vreunuia dintre pacienți să flirteze...!

– Cum e gașca de azi? vru să știe David.

– Avem doi pacienți noi; au venit aseară, foarte târziu. Un accident de mașină. Nu i-am văzut până azi-dimineață, desigur, când am venit la serviciu. Unul e grec – și e așa de arogant! Încă n-am vorbit cu el – de fapt, n-am schimbat nici măcar o privire. Dar Sue e nemulțumită de felul cum se poartă cu ea. Parcă s-ar crede un zeu, zice.

Tara râse, gândindu-se la expresia furioasă a lui Sue când ieșise din rezerva unde era internat grecul.

– Cum e?

– Sue zice că-i chipeș. Cam la vreo treizeci și doi de ani, după părerea ei, deși a refuzat să-și dea vârsta.

Tara râse din nou, înainte de a-i spune logodnicului ei ce-i răspunsese grecul lui Sue când aceasta îl întrebase câți ani avea. O privise înfumurat și se răstise: "Ce dracu' te interesează chestia asta? Vezi-ți de treabă și nu mai pune întrebări fără rost!"

– E clar că n-a pățit nimic grav, comentă David.

– Da, dar medicul de gardă a insistat să i se facă o radiografie, pentru că accidentul a fost destul de urât. Pe grec l-a lovit o mașină care circula pe contrasens, de l-a azvârlit cât-colo. E plin de vânătăi și are o tăietură adâncă la cap.

Brusc, David schimbă subiectul:

– Am uitat să-ți spun, iubito, că vineri suntem invitați la cină, la Mary. John a primit în sfârșit un concediu.

– Minunat! Deci, va veni la nuntă?

– Cred că da. A fost plecat peste doi ani, deci sper că va avea un concediu destul de lung.

Tăcu un moment.

– Mai sunt doar nouă zile până vom fi împreună. Tara, abia aștept...!

Tara era atât de fericită, încât un moment nici nu-și găsi cuvintele. Se bucura că fratele lui David urma să vină la nuntă, ea însăși neavând nici o rudă. Iar el avea doar câteva – numai părinții, fratele și vreo două mătuși bătrâne – astfel încât Tara se bucura cu atât mai mult că John putea fi prezent la cununie.

– Acum trebuie să mă duc, spuse ea după un timp. Sue pleacă și îi voi ține locul.

– Atunci, ai grijă cu grecul, o tachină David. Ăștia au reputația de a fi afemeiați.

– Ei bine, ăsta nu e! Sue tocmai a intrat și face tot felul de mutre exasperate, arătând spre rezerva grecului.

– Iar pe Sue nu e ușor s-o scoți din răbdări, nu-i așa?

– Da, de obicei. E cea mai înțelegătoare persoană – ideală ca soră medicală.

– La fel ca tine, iubito. La revedere, atunci; ne vedem diseară.

Se auzi declicul telefonului; Tara o privi pe Sue, cu o strâmbătură.

– E un porc încrezut! declară Sue și, un moment, Tara nu putu decât s-o privească fix, căci Sue nu spunea niciodată asemenea lucruri despre pacienți, oricât de greu i-ar fi pus răbdarea la încercare.

– Iar eu urmează să-l iau în primire, spuse ea după un timp. Nu ard de nerăbdare, fii sigură!

– Vrea să plece, dar domnul doctor Jameson a lăsat ordine stricte să fie ținut sub observație un timp.

– Dacă el vrea să plece, nu-l putem ține cu forța. Doctorul Jameson o știe la fel de bine ca noi.

– Se pare că încă nu s-a convins că accidentul nu i-a putut cauza pacientului leziuni interne.

Tara dădu din cap tăcută și, peste câteva minute, intră în rezervă, aducând o cafea și câțiva biscuiți pe o tavă. În fața ușii ezitase, nemulțumită să constate că bătăile inimii i se accelerașeră destul de neplăcut.

Grecul stătea în picioare lângă fereastră, privind afară. Un moment, Tara îl văzu din spate. Era atât de înalt! Avea umeri lați și talie îngustă; trupul său atletic nu conținea nici un dram de grăsime în plus.

Apoi se întoarse încet și, preț de încă un moment, Tara îl privi din profil. Un profil clasic, amintindu-i de unele statui grecești pe care le văzuse la muzeu, statui sculptate în piatră. Îi observă bărbia autoritară, conturul curb al maxilarului, nasul acvilin...

Acum stătea cu fața... iar nervii Tarei tresăriră. Ochii aceia negri, duri ca antracitul! O priveau fix, după care se dilatară încet, cu o expresie pătrunzătoare. O clipă omul păru hipnotizat, ca și cum ar fi văzut un lucru incredibil.

– V-am... v-am adus cafeaua, se bâlbâi Tara, dar fără să schițeze nici un gest de a pune tava pe masă. Picioarele i se înmuiaseră, mintea îi era împrăștiată. Prin cameră părea să circule un curent electric, trecând printre ea și bărbatul care stătea lângă fereastră, cu chipul slab și serios întors spre ea. Tara îi observă vag pielea foarte bronzată, pomeții proeminenți, fruntea îngustă, tipică pentru greci, părul negru și aspru, cu fire dese, pieptănat pe spate, ca și cum ar fi încercat nemilos să-i netezească ondulațiile naturale. Se gândi la calificativul "chipeș" pe care i-l atribuise Sue și clătină din cap, respingând ideea. Trăsăturile lui erau prea arogante, exprimând calități inflexibile, care se combinau cu o asprime inconfundabilă și un aer de nespusă superioritate.

Nu, nu era chipeș – sau, cel puțin, nu în sensul pe care-l dădea ea acestui cuvânt. David, de pildă... David nu era atât de înalt, desigur, dat avea trăsături armonioase și blânde, o privire sinceră și deschisă. Gura lui era senzuală, cu buze pline, exprimând compasiune – nu ca a acestui om, care o avea crudă, cu buze subțiri, și totuși, în același timp, inspirând și o senzualitate care o făcu pe Tara să fie străbătută de un fior involuntar pe șira spinării. Nu i-ar fi plăcut deloc să rămână singură cu el!

Grecul continua s-o privească în tăcere, observându-i calitățile de care Tara nu era complet neștiutoare – frumusețea rară a trăsăturilor cu contururi delicate, nasul în vânt, fermecătoarele buze trandafirii, ușor despărțite, ca pentru a invita un sărut tandru. Ochii ei de un albastru viu erau surprinși, cu genele lungi și negre fluturând în jos, într-o încercare de a-și ascunde expresia; dar

roșeața care i se ivise în obraji nu putea fi ascunsă. Tara își mușcă buza, întrebându-se de ce nu mai avea putere să vorbească, de ce era incapabilă să se îndrepte spre masă și să pună tava acolo.

În sfârșit, grecul vorbi, dar ușurarea de a auzi tăcerea risipindu-se fu înlocuită imediat de o teamă inexplicabilă, când Tara îi auzi inflexiunile ciudate din glas, un glas cu timbru rafinat și o undă vagă de accent străin.

– Bună dimineața. Dumneata ești sora de zi, presupun...

O mai privi lung câteva clipe.

– Cum te numești?

– Tara...

Ochii lui negri păreau să-i observe stânjeneala, dar în continuare spuse doar atât:

– Poți pune tava jos, soră... nu, nu acolo. Aici, pe masa asta mai mică.

Tara deveni țeapănă, căci masa indicată se afla aproape de locul unde stătea el... prea aproape!

– Întotdeauna o pun aici, începu ea, reușind să pornească spre masa mai mare.

Cu oarecare surprindere, constată că i se permitea să pună tava acolo, grecul emanând o atitudine de autoritate, un fel de putere păgână care o convingea că ar fi fost silită să i se supună, dacă repeta cererea de a pune tava acolo unde dorea el să fie pusă.

În timp ce se întorcea, îi auzi glasul din nou, scăzut, poruncitor... aproape sinistru:

– Vino aici.

Tara făcu ochii mari, simțindu-și palmele umezite. Clătină din cap, cutremurată de propria-i neputință. Unde era atitudinea ei fermă față de pacienți? Ce se întâmplase cu vocea aceea categorică pe care o folosea la spital?

– Trebuie să... să plec...

Cuvintele îi fură retezate de un gest al mâinii lui, de o îngustare a acelor ochi aproape înfricoșători.

– Vino aici, Tara.

Glasul era extrem de scăzut, dar vibra într-un fel care o făcu să privească în jur, făcând un pas spre ușă. Sue n-o prevenise asupra acestui lucru!

– Vino aici, am spus!

Continua să vorbească la fel de încet, iar Tara nu știu ce o făcu să pornească din loc, supunându-se ca un automat comenzii lui. Deodată, însă, se opri, făcând un efort de a rezista straniului magnetism care părea s-o atragă spre el.

– Am spus că trebuie să plec, domnule Petrides. Cred că medicul vă va examina cam într-o oră.

Din câte-i spusese Sue, Tara se aștepta la unele proteste. Spre surprinderea ei, Petrides dădu din cap, vizibil resemnat să-l aștepte pe medic.

– Mă voi întoarce să iau tava, peste o jumătate de oră.

– Cred, replică grecul, în timp ce Tara se întorcea să iasă, că ți-am spus să vii aici.

Tara se răsuci în loc, cu ochii scăpărându-i de furie.

– Nu știu ce motive aveți, domnule Petrides, dar cererea dumneavoastră mă surprinde. De obicei, pacienții nu le dau surorilor ordine...

Vocea îi fu retezată din nou, de astă dată de o mișcare rapidă. Tara îi înțelese intenția prea târziu, prea târziu ca să scape, când Petrides străbătu distanța dintre ei cu iuțeala lunecoasă a unei feline. Fu apucată de încheieturile mâinilor și, în câteva secunde, îi simți duritatea masculină a trupului, căldura mâinii care-i ridică fața spre el, posesivitatea nemiloasă cu care buzele lui le striviră pe

ale ei. Începu să se zbată înnebunită, din răsputeri, dar zadarnic. Omul avea o putere incredibilă, atât de ușor o ținea, că și cum ea nici nu s-ar fi mișcat. Sărutul, aprig și arzător, păru să dureze o veșnicie, iar în cele din urmă eforturile Tarei încetară. Rămase pasivă lângă el, fără să mai opună nici o rezistență când puterea arogantă a gurii lui îi despărți buzele cu de-a sila. În sfârșit, Petrides o îndepărtă la o lungime de braț, cercetându-i fața cu o privire intensă.

– Ai capitulat delicios, murmură el. Cred că ne-am potrivi de minune împreună.

– Nu mai fiți așa de ridicol!

Răsucindu-și trupul zvelt, Tara reuși să se smulgă din strânsoarea mâinilor lui.

– Asta-i... nesimțire! Am să mă plâng imediat!

Se înroșise de furie și stânjeneală, căci grecul nu minți vorbind despre capitulare.

– Nu cred că te vei plânge de această scenă atât de plăcută, Tara, spuse el, privindu-i fascinat sânii care se zbuciumau. Ți-a plăcut la fel de mult ca mie... Nu! adăugă el cu un gest poruncitor. Nu nega. Dacă mi-ai fi găsit sărutările dezgustătoare, ai fi continuat să te zbați...

– Grozavă părere mai ai despre aptitudinile dumitale de amant!

Tara nu știa ce anume o îndemnase să-și formuleze astfel replica; știa numai că fierbea de furie și ar fi fost în stare să-l lovească. Privindu-i pansamentul de pe frunte, se întrebă dacă rana era atât de superficială pe cât o considerase medicul. Îi afectase cumva judecata?

– Am constatat, i-o întoarse Petrides, că femeilor le plac micile mele... ăă... atenții. Sunt sigur că vei recunoaște cât te-a încântat mica mea demonstrație de...

– Ce aiureli! îl întrerupse Tara, aruncând flăcări din ochi. Iar cât despre reclamație, află că-i primul lucru pe care am să-l fac de cum am ieșit din camera asta!

Și, cu viteză mai degrabă decât cu demnitate, ajunse la ușă, pentru a se repezi afară.

Ce individ nesuferit, detestabil! Mare păcat că accidentul nu-l doborâse la pământ – pentru totdeauna!

Reuși să trimită altă soră după tavă, prevenind-o însă că pacientul era o brută.

– S-a dat la tine, hai? zâmbi cealaltă soră. Unul dintre riscurile meseriei în secția de bărbați, asta e. Dacă grecul ăsta scoate o vorbuliță nelalocul ei, o s-o-ncaseze de la mine drept peste pupătoare!

Evident, Tara fu curioasă să afle ce se întâmplase când, după câteva minute, sora ieși cu tava.

– Cum a fost? întrebă ea, văzându-i expresia senină.

– Nici o vorbă. Foarte calm și fudul. A dat doar din cap și a deschis o carte.

Tara se încruntă, nedumerită.

– Ciudat, murmură ea, ca pentru sine. Nici lui Sue nu i-a făcut avansuri.

– S-o fi îndrăgostit de tine la prima vedere, râse sora și plecă, lăsând-o pe Tara să se încrunte, gânditoare... întrebându-se de ce-i trecuse pofta să-l reclame pe focosul grec.

* * *

În seara aceea, Tara s-a întâlnit cu David și s-au dus să ia cina la "Royal Oak". În timp ce-l privea, peste masa luminată de lumânări, se pomeni comparându-i trăsăturile chipeșe și senine cu cele ale

grecului. Apoi se încruntă, nemulțumită de felul cum chipul acela păgân îi tot revenea în minte. David, observându-i expresia, se interesă ce anume o frământa.

– Ai avut o zi grea la spital? adăugă el, iar Tara dădu din cap, mașinal. Cum a fost grecul despre care-mi vorbeai? Sper că n-a vorbit și cu tine la fel de arogant cum spunea Sue.

– A fost destul de obositor, replică Tara, gândindu-se că nici nu se putea găsi un cuvânt mai nepotrivit pentru a descrie atitudinea lui Petrides. Un pacient incomod; ți-am mai povestit eu despre ăștia.

– Cred că uneori ajungi cu nervii ferfeniță, comentă David, începând să-și taie friptura. Tot acolo e?

Tara clătină din cap.

– A plecat după prânz.

– Și-a luat rămas-bun de la tine? întrebă el cu un zâmbet.

– Nu. Numai de-așa ceva nu-mi ardea.

Nu adăugă că avusese mare grijă să nu fie prin preajmă la plecarea lui.

– Atunci, călătorie sprâncenată îi doresc! Știi, iubito, aș fi mult mai fericit dacă ai renunța la serviciu după ce ne căsătorim.

– Voi renunța, nu peste mult, îi răspunse ea. Deocamdată, însă, te rog, David, suportă-mă așa cum sunt. Vreau să mobilăm casa, plus toate celelalte, înainte de a ne întemeia o familie.

– Am să te suport, iubito, zâmbi el. Ideea ta e excelentă, din moment ce am convenit amândoi că, după nașterea copiilor, mama lor nu trebuie să se mai ducă la serviciu.

* * *

A doua zi dimineața, Tara primi un magnific buchet de trandafiri de la portar, care-i spuse că era o fată teribil de norocoasă.

– Nu sunt pentru mine, răspunse Tara. Ai făcut o confuzie. Totuși, uite ce frumoși sunt! Vreuna dintre pacientele noastre are norocul de a fi iubită cu adevărat. Dă-mi să văd cartea de vizită.

– Pentru tine sunt, replică portarul, privind-o cu interes. De la un admirator pe nume Leonidas...

Leonidas... Tara simți că se încorda toată. Numai grecul putea fi! Cum își permitea! Privi încruntată cartea de vizită, abia reușind să se stăpânească, și numai prezența portarului o împiedică s-o rupă în bucăți.

– Îți mulțumesc, Bill, spuse ea, sperând că vorbea pe cel mai indiferent ton. Un pacient recunoscător. Tare-aș mai vrea să nu-și cheltuiască așa banii...

Ridică din umeri.

– Sigur, intenția contează...

– Bineînțeles, fu Bill de acord, pe un ton nepăsător. Frumoase flori. Cred că au costat o avere.

Tarei, care clocotea de furie, îi venea să le arunce cât-colo. Dar erau atât de frumoase încât petrecu un timp considerabil aranjându-le într-o vază mare, unde adăugă și câteva ferigi culese din grădina spitalului.

Nu peste mult, fu chemată la telefon.

– Aici Leonidas Petrides, se prezentă un glas cunoscut. Îți plac trandafirii?

Tara închise imediat telefonul, simțind că tremura. Acum ce să facă? Cochetă un timp cu ideea de a i se confesa lui David dar, într-un fel, îi era teamă s-o facă. Și n-ar fi trebuit, de vreme ce logodnicul ei era în mod firesc omul la care să apeleze în orice situații urgente, când avea nevoie de ajutor sau sfaturi.

Se hotărî să ignore comportamentul grecului, presupunând că nu peste mult avea să se satură de toate acele absurdități. În aceeași seară, însă, când plecă din garsoniera ei aflată în noul bloc al surorilor, se pomeni față-n față cu el, încă înainte de a fi ajuns la stația de autobuz.

– Pleacă de-aici! strigă Tara, nelăsându-i timp să vorbească. Dacă mă mai hărțuiești, am să cer protecția poliției!

– Nici pomeneală, replică el, arătând spre o mașină parcată la bordură. Urcă și vom sta de vorbă. Nu accept nici un refuz, Tara, adăugă poruncitor, când ea încercă să-l întrerupă. Avem de vorbit, înțelegi? Drumurile noastre s-au încrucișat, nu putem să dispărem pur și simplu unul din viața celuilalt. Te rog, urcă în mașină și...

– Nici o clipă să nu crezi că-s chiar atât de proastă!

Dădu să se strecoare pe lângă el, dar Petrides îi tăie calea. Tara aruncă o privire în jur, temându-se să nu-i vadă cineva de la vreo fereastră.

– De ce ți-oi fi închipuind că avem ceva de discutat, nu-mi pot da seama. Te rog, lasă-mă să trec; trebuie să prind autobuzul!

– Unde vrei să ajungi?

Glasul lui, cu ușorul său accent străin, era scăzut, dar de o aroganță incontestabilă.

– Te pot duce eu cu mașina.

– Am întâlnire cu logodnicul meu! se enervă Tara. Așa că te rog să te dai la o parte!

– Ai întâlnire cu...!

Petrides îi privi fix fața frumoasă, aureolată de părul auriu, lung și drept, cu capetele firelor zburlite într-un fel de ciufuleală fermecătoare. Un breton tăiat la jumătate îi împodobea fruntea înaltă și inteligentă, arcuindu-și șuvițele spre tâmple.

– Cu... logodnicul tău?

Glasul îi suna a gol, iar Tara, nedumerită de această schimbare din atitudinea lui, îl privi întrebător, uitând pentru un moment de orice furie.

– Ești logodită?

– Da, sunt, răspunse ea scurt; simțea o tulburare ciudată, ca atunci când faci rău involuntar cuiva. Și-acum, domnule Petrides, îmi dai voie să trec, te rog? Autobuzul meu trebuie să sosească din clipă-n clipă... uite-l c-a venit, adăugă ea grăbită, văzându-l cu coada ochiului, printre copaci. Trebuie să plec...

– Nu!

Glasul lui era poruncitor, iar chipul cel păgân, încordat – crud chiar.

– Am să te duc eu cu mașina.

Tara încercă să treacă pe lângă el, dar în cele din urmă se lăsă păgubașă, înfuriată și în același timp conștientă că sentimentul de îngrijorare nu mai trecea.

– L-am pierdut!

Îi venea să plângă, lucru deloc surprinzător, având în vedere felul cum o persecuta acel străin.

– Logod... logodnicul meu o să se în... îngrijoreze... Of, de ce mă pisezi în halul ăsta!

– N-ai ghicit? întrebă el încet.

– Să ghicesc...?

Tara clătină din cap, incapabilă să se concentreze. Se gândea numai la David care o aștepta cu mașina, în stația de autobuz. Ar fi venit s-o ia, dar dacă Tara mergea cu autobuzul până în oraș, ca să se întâlnească acolo, urmau să aibă mai mult timp de petrecut împreună.

– Ce să ghicesc?

– Nu contează. Urcă-n mașină și te duc la logodnicul tău.

Părea sincer și, Tara simți că putea avea încredere în cuvântul lui.

– Foarte bine.

Spre nemulțumirea ei, Petrides îi puse o mână pe cot, ajutând-o să se urce în mașină. Tara se așeză rigidă, dreaptă, întrebându-se dacă era bine să se încreadă în el, după felul cum o tratase.

– Vreau să-ți vorbesc, Tara, spuse Petrides după un timp. Ești foarte grăbită să te întâlnești cu logodnicul ăsta al tău?

– Mă așteaptă în stația de autobuz.

– Atunci, avem câteva minute la dispoziție, întrucât putem depăși autobuzul.

Și, fără să-i aștepte răspunsul, demară pe drumul de țară mărginit cu copaci.

Era o înserare blândă, de început de aprilie. Tara își simți inima tresărind în piept, știind însă că degeaba ar fi protestat. Leonidas Petrides opri pe acostamentul cu iarbă.

– Nu te poți mărita cu logodnicul ăsta cu care ai întâlnire, îi spuse el, fără nici un preambul. Tu și cu mine suntem hărăziți unul altuia.

– Ce tot vorbești? întrebă ea furioasă. Nu-l cunoști pe logodnicul meu...

Se întrerupse, cu un oftat de neputință.

– Ești cu siguranță nebun, declară. Trebuia să cer din capul locului protecția poliției!

Petrides o privi vag surprins.

– Ce-am făcut? vru el să știe.

– M-ai sărutat, mi-ai trimis flori, mi-ai telefonat... iar acum, m-ai luat cu forța în mașină...!

Lăsă fraza în aer, la vederea expresiei de amuzament care apăru în ochii lui.

– Și crezi că poți obține protecția poliției pentru asemenea lucruri? Nu te-am silit să te urci în mașină, Tara, să știi! Ai venit de bunăvoie. Am să mă țin de cuvânt și-am să te duc la logodnicul tău, dar nu înainte ca noi doi să fi stat de vorbă. Și dacă mai continui cu toate alegațiile astea furioase la adresa mea n-ai să rezolvi nimic, așa că te sfătuiesc – dacă ții neapărat să te întâlnești cu logodnicul tău în seara asta – să adopți un stil mai conciliant, ca să avem posibilitatea de a discuta despre cererea mea.

– Cererea... dumitale, domnule Petrides?

– Mă numesc Leonidas, îi spuse el calm. Trebuie să-mi fi văzut prenumele pe cartea de vizită pe care am trimis-o cu trandafirii. Prietenii mă numesc Leon.

– Ei bine, eu nu sunt prietena dumitale și nici un există șanse să devin, așa că te voi numi "domnule Petrides", iar dumneata vei fi atât de bun încât să mă numești "domnișoară Bennet". Și, în legătură cu această... "cerere", continuă ea. Dacă trebuie neapărat s-o faci, atunci te rog să nu mai întârzii, după care să mă duci la logodnicul meu.

Deși vorbea calm, inima îi bătea mult prea repede. Simțea că ajunsese undeva pe un tărâm straniu, necunoscut, în așteptarea cine știe cărui eveniment dramatic.

Iar evenimentul dramatic se întâmplă.

Calm, grecul o ceru în căsătorie.

Tara, amintindu-și mai târziu momentul acela, n-avea să poată înțelege cum de nu făcuse altceva decât să stea acolo, privindu-l, în loc de a deschide portiera mașinii ca să fugă. Parcă ar fi luat-o prizonieră, cu influența lui irezistibilă, folosindu-și magnetismul pentru a o ține lângă el până când spunea tot ceea ce avea de spus.

Și avea de spus destule: că îi putea dărui o viață fericită, că avea să locuiască într-o vilă albă și frumoasă, pe fermecătoarea insulă

Hydra din Grecia, că urma să aibă servitori și bani mai mult decât suficienți pentru toate necesitățile ei, chiar dacă acestea deveneau, cu timpul, extravagante.

Tara nu făcu nici o încercare de a opri acest torent de cuvinte, minunându-se de ușurința cu care Petrides îi vorbea despre lucruri care ei i se păreau pe cât de ireale, pe atât de lipsite de sens. Pesemne căzuse în transă, sau visa. Situația aceea fantastică nu se putea întâmpla în realitate.

– Nu spui nimic, Tara, observă el, făcând o pauză.

Tara îi privi profilul, remarcându-i pielea oacheșă și strălucitoare, nasul acvilin, bărbia proeminentă. Un bărbat care făcea numai ceea ce voia el, care îi făcea aproape pe toți să se supună voinței lui. Vorbi în grabă, ca și cum ar fi trebuit neapărat să-i demonstreze că asupra ei nu avea nici cea mai mică putere.

– Mă voi mărita peste opt zile, domnule Petrides...

– Opt zile!

Ochii lui negri scăpărară, în timp ce se întorcea cu fața spre ea, iar Tara își ridică instinctiv o mână la gât, cuprinsă de spaimă. Omul acela o dorea, nu încăpea nici o îndoială. Iar dorința mergea până la a o cere în căsătorie, cerere care, Tara era convinsă, nu-i fusese făcută nici uneia dintre femeile cu care Petrides avusese relații. Părea gata să-i ucidă logodnicul, își spuse ea, când îl auzi afirmând:

– Nu te vei mărita cu nimeni peste opt zile – decât cu mine!

Pe Tara o cuprinse o teroare cumplită, activând-o instantaneu. Ieși din mașină înainte ca Petrides s-o poată împiedica și nu se opri din fugă până ajunse la strada principală.

Petrides își întoarse mașina pe aleea îngustă, manevră destul de dificilă, astfel încât, când ieși și el pe stradă, Tara dispăruse într-o pădurice, unde se ascunse până-i văzu mașina dispărând în aceeași direcție cu autobuzul.

Capitolul 2

Rochia albă de mireasă era un model de perfecțiune. Sue, prima domnișoară de onoare a Tinei, făcu un pas înapoi, după ce o ajută să se îmbrace, cu o privire admirativă.

– Arăți superb! Niciodată n-ai fost mai frumoasă!

Tara, roșind la auzul acestui compliment, era fericită că arăta atât de bine pentru bărbatul pe care-l iubea. Acesta o aștepta ca să și-o însușească, prin cununie, pentru toată viața.

– O, dar niciodată n-am mai fost atât de fericită!

Se privi în oglindă, oftând.

– Peste o oră – o oră și un sfert, poate – voi fi doamna David Rothwell.

Reteză cam brusc ultimul cuvânt, pe neașteptate încordată și înspăimântată. Căci în fața ei apăruse un chip foarte întunecat, iar în urechi părea să-i răsune numele de "Leon Petrides". Doamna Leon Petrides... Acesta ar fi putut să fie numele ei, dacă l-ar fi ales.

– Tara, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Vocea lui Sue, devenită tăioasă de îngrijorare, îi goni din urechi stânjenitorul sunet.

– Arăți aproape... abătută!

Apoi, Sue clătină din cap, ca și cum ar fi încercat să-și nege propriile cuvinte.

– Vreau să zic... pari așa... nefericită, cumva...

– Ce ți-ai găsit și tu să spui! replică Tara cu o voce care suna frântă chiar și în propriile sale urechi. Sunt cea mai fericită fată din lume!

Dar se gândea din nou la grec, care o căutase iar, în cea de-a treia seară de după fuga ei din mașină. Tara fusese în oraș cu David, iar acesta o adusese acasă, lăsând-o la intrarea în blocul surorilor. Tara îi făcuse cu mâna de pe scară, fără să se miște din loc până când mașina dispăruse. Și atunci, înainte de a apuca să strige măcar, fusese prinsă în brațele grecului și, pentru a doua oară, silită să-i îndure sărutările.

Să i le îndure... Tara se înroșea chiar și acum, când își amintea cât se zăpăcise, cum nu putuse chema în ajutor, nici chiar după ce primul acces de pasiune trecuse. Leonidas Petrides îi privise fața în lumina slabă a becului de deasupra ușii, râzând încet, victorios, și o condusese în întunericul din grădina spitalului, fără ca Tara să-i poată rezista. Acolo o strânsese din nou la piept, își apăsase gura autoritară peste a ei, învingându-i încercarea de a rezista luându-i în mână un sân și mângâindu-l într-un fel tandru și posesiv în același timp. Tara capitulase, capitulase cum cu David nici nu se gândise s-o facă vreodată.

Dar nici David n-o ispitise vreodată la fel ca grecul. Acestuia din urmă, numai o femeie de piatră i-ar fi putut rezista. Nimic nu mai conta, doar faptul că se afla în brațele lui; David devenise un personaj nebulos, căci în acele momente de extaz total Tara nu mai avea loc în mintea sau în inima ei pentru nimeni. Leon Petrides îi ordonase să-i rostească numele, iar ea se supusese pe dată. Îi

spusese că soarta îi hărăzise unul altuia, iar Tara încuviințase. Îi ordonase să rupă logodna, iar ea spusese că așa avea să facă. Era ca o plastilină în mâinile lui, o muritoare în puterea unui zeu păgân grec.

– Sunt stăpânul tău, șoptise el. Ești a mea cu trup și suflet. Vei veni cu mine, îmi vei fi soție și vom trăi fericiți toată viața. Vei fi fermecată de insula mea, Tara; nu are șosele, nici trafic. Văi și dealuri, iar în jur, numai marea albastră și calmă. Flori pentru părul tău, giuvaieruri pentru gâtul tău.

Buzele îi coborâseră încet, cucerindu-le pe ale ei. Tara i le dăruise de bunăvoie, îmbrățișându-l în timp ce și el o îmbrățișa. Iar când în cele din urmă îl implorase să-i dea drumul, îi promisese solemn că avea să fie soția lui.

Dar, o dată cu lumina zilei și realitatea crudă a spitalului, își revenise în minți cu repeziciune. O potopise rușinea, de-i venea să-și ceară iertare plângând. Își pierduse pentru totdeauna inocența care-l vrăjise mereu pe logodnicul ei; nu mai era fetița sfioasă și fără experiență pe care lui David îi plăcea s-o numească "puișorul meu drag".

Băuse din vinul îmbătător al dragostei păgâne, dar nutrea totuși o ură adâncă și înverșunată împotriva grecului. De ce apăruse în viața ei? Vorbise despre soartă, iar Tara blestema soarta care i-l scosese în cale. Avusese o viață liniștită, o poveste de dragoste normală, poate cam neinteresantă, dar mulțumitoare. Grecul aducea un infern al patimii, o furtună de neînfrânare care îi umplea inima de pulsații extatice dezlănțuite, măturând totul în cale.

Tara și-l alungase pe grec din minte și luase măsuri să n-o mai hărțuiască, cerându-i lui David s-o ducă acasă în fiecare seară. Leon o sunase de mai multe ori la spital, dar Tara îi ceruse centralistei să nu-i facă legătura.

– Spune-i că sunt ocupată, sau că am liber – orice! Se ține de capul meu!

Și astfel, ziua nunții sosise fără nici un alt incident, iar Tara se simțea în sfârșit apărată. După cum tocmai îi spusese lui Sue, peste o oră și un sfert, cel mult, avea să fie soția lui David.

– A sosit taxiul, Tara!

Vocea lui Sue îi rupse șirul gândurilor, iar Tara luă buchetul de garoafe roz și albe de pe scaunul unde-l pusese Sue la sosire. Fratele unui prieten urma s-o conducă la altar, iar când Tara se așeză în taxi lângă el, o întâmpină zâmbindu-i.

– Mamă, arăți extraordinar! exclamă Jake. Mare noroc mai are David! De ce n-oi fi ajuns eu primul?

Glumea, desigur, iar Tara râse împreună cu el. Era fericită, și-l alungase pe Leon din minte, și nu se mai gândea decât la ziua aceea minunată și la luna de miere care urma, după masa de nuntă pregătită la "Golden Lion".

Taxiul părea să meargă cam încet, observă ea după un timp, și îi atrase atenția lui Jake.

– Într-adevăr, confirmă el. Când m-a luat, șoferul a spus că e ceva în neregulă la motor. Cred totuși că vom ajunge la timp, adăugă uitându-se la ceas.

Dar, tocmai când străbăteau o stradă cam pustie, taxiul se zgudui de câteva ori și în sfârșit se opri. Jake se încruntă, în timp ce șoferul deschidea portiera.

– Mă scuzați, dar nu mai vrea să pornească. Trebuie să arunc o privire la motor.

Tara îl privi atentă, nedumerită de accentul lui. Vorbea foarte bine engleza, dar nu perfect. Avea părul brunet, ochii negri, pielea bronzată. De ce naționalitate o fi fost?

– Nu te alarma, o liniști Jake, observându-i expresia. Dacă într-un minut, două, nu pornește, o să cheme imediat alt taxi.

Într-adevăr, șoferul așa și făcu.

Tara, pe care n-o interesa decât să ajungă la timp, trecu grăbită dintr-un taxi în celălalt. Șoferul rămase pe loc, lăsându-l pe primul să-i deschidă portiera. Tara se așeză, așteptându-se ca Jake să urce prin partea cealaltă. Dar, fără veste, se simți împinsă pe banchetă, portiera se trânti și mașina demară imediat, cu toată viteza.

Năucită, Tara nici nu înțelegea ce se întâmplase. Se gândea numai că aveau să întârzie și mai mult, întrucât mașina trebuia să se întoarcă după Jake.

– Trebuie să-l luăm pe...

– Stai liniștită și relaxează-te, Tara, răspunse tărăgănat un glas care imediat îi făcu inima să bată atât de violent, încât Tara simți un rău fizic. Avem cale lungă de făcut...

– Lasă-mă să ies de-aici! strigă ea, începând să bată cu pumnii în spătarul scaunului. Oprește... imediat!

Leon Petrides își scoase șapca, aruncând-o pe scaunul de alături. Își trecu o mână prin păr, parcă mulțumit că scăpase de ea.

– Am spus să te relaxezi, repetă el, încet dar poruncitor. Voi conduce cu mare viteză, așa că te sfătuiesc să nu deschizi portiera.

– Ba am s-o deschid!

Tara se uită pe fereastră. Mașina gonea cu cel puțin o sută de kilometri pe oră.

– Am să deschid geamul și-am să țip! rectifică ea, căutând înnebunită o scăpare. N-o să-ți meargă! Au și anunțat poliția, complicele tău va fi arestat...

– Draga mea, o întrerupse Leon Petrides calm, îți faci speranțe deșarte. Omul care m-a ajutat e un angajat de-al meu pe care l-am chemat acum câteva zile, când mi-am dat seama că aveai de gând

să-ți calci promisiunea. M-am hotărât să te răpesc și să te duc la mine acasă, în Grecia. Omul meu a plecat imediat, înainte ca prietenul tău să-și adune mințile destul ca să înțeleagă că a fost un complot. Ne va aștepta la bordul navei, când ajungem la Bridport...

– O navă? repetă Tara cu voce frântă. Mă... mă duci pe o navă...?

Coborî privirea spre frumosul buchet de flori din mână și nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

– Te rog, dă-mi drumul, îl imploră ea plângând. Nu știi ce te-așteaptă să câștigi fugind cu mine! Au să te prindă și-au să te închidă. Nu ți-e frică?

– Par eu un fricos? întrebă Leon, cu o undă de amuzament, apoi continuă. M-ai întrebat ce-am să câștig. O soție, Tara, pe fata care mi-a promis că se va mărita cu mine și apoi și-a călcat cuvântul.

Pe sub glasul lui scăzut și calm se simțea vibrând o furie feroce, înfricoșător de primitivă. Tara se cutremură, simțind că-i îngheța tot trupul.

– Niciodată n-am să mă mărit cu tine! strigă ea. Niciodată! Mă mărit cu David și nimic nu mă poate opri! continuă înnebunită, îndemnată de spaimă, la vederea calmului atât de încrezător al acelui străin. Ești nebun! Nu mă poți duce în Grecia împotriva voinței mele! Cum o să ajungem acolo? Nu există nici o cale...

– Am spus că mergem pe mare, o întrerupse el, ridicându-și mâna suplă și bronzată pentru a-și acoperi un căscat. Sper că, o dată ajunsă la bord, te vei resemna și-ai să fii cuminte. Altfel, te încui în cabină și nu te mai las să ieși până ajungem la destinație.

Mări viteza la o sută douăzeci de kilometri pe oră.

– Soarta ne-a adus împreună; nu trebuie să ne împotrivim destinului, Tara, căci ne-a fost hărăzit încă dinainte de a ne naște.

– Vorbești ca un nebun!

– Iar tu vorbești necugetat, o preveni el. Nu sunt obișnuit să mi se vorbească nerespectuos. Trebuie să te înveți, și repede, dacă nu vrei să fii pedepsită.

Tara scrâșni din dinți, cu furia alungându-i pe moment orice teamă.

– Dacă-ți închipui numai o clipă că am să te tratez cu respect, atunci ești nebun – idiot chiar! Cine să respecte un bandit, un răpitor?

– Soția mea mă va respecta, replică încet Leon, la fel cum mă respectă toți ceilalți cu care intru în contact.

– Cine ești, de fapt? întrebă ea curioasă.

– Soțul... și stăpânul tău.

L-ar fi lovit, dacă un asemenea gest nu i-ar fi pus viața în pericol. Trebuia să existe o ieșire, își spuse ea înnebunită. În clipa următoare, inima îi tresări – găsise o soluție.

– Pașportul! strigă ea triumfător. Nu mă vei putea duce prea departe fără...

Lăsă fraza neterminată, făcând ochii mari, când Leon scoase pașapotul din buzunar, ridicându-l în fața ei.

– L-ai... l-ai furat... dar cum...?

– Omul meu, șoferul de taxi, a pătruns în camera ta. Mi-a spus că a fost foarte simplu.

Puse pașaportul la loc, concentrându-se asupra șofatului. Copacii zburau pe lângă ei în timp ce mașina se îndrepta spre coastă și mica stațiune Bridport... unde Leon Petrides avea o ambarcațiune. Dar Tara era hotărâtă să scape cu acel prilej. Nu putea s-o urce cu forța la bord, în văzul tuturor.

Capitolul 3

Când ajunseră în port, era întuneric. Tara abia apucă să arunce o privire în jur, înainte de a fi luată pe sus, cu gura acoperită de o mână, și îmbarcată pe un iaht cu motor. Totul păru să se întâmple fulgerător, așa că toate planurile pe care și le făcuse în timpul drumului se mistuiră, în timp ce era împinsă fără ceremonie într-o cabină cu lambriuri din lemn de tec, unde se auzea duduitul motorului. Văzu o garderobă bogată, cu o măsuță de toaletă alături. Patul era moale la atingere, acoperit cu o cuvertură de dantelă albastră peste pătura albă. Tara se așeză, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, gândindu-se unde s-ar fi putut afla atunci dacă nu intervenea fapta banditească a acelui grec sălbatic care o avea în puterea lui. Ar fi fost căsătorită, fericită, în drum spre hotelul unde urma să-și petreacă luna de miere...

Auzi ușa cabinei deschizându-se și se întoarse. Leon apăruse în prag, cu o mână rezemată alene pe tocul ușii și cealaltă în buzunar. Pe chipul său juca un zâmbet sardonic, reflectat și în ochii negri ca smoală. Tara îi remarcă fără voia ei poziția aristocratică, aroganța trăsăturilor de patrician, grec și păgân. Acei ochi negri îi studiau încet, insolent, trupul îmbrăcat în alb, cu un amuzament crescând.

– Păcat că n-avem un preot la bord, comentă el batjocoritor, intrând în cabină. Ar fi putut să ne căsătorească, din moment ce deja ești îmbrăcată corespunzător.

Tara fu cât pe ce să izbucnească din nou în plâns; nu știa dacă să-l amenințe sau să se roage de el, dar când îi privi chipul implacabil, dur ca granitul, simți cu inima frântă că nimic din tot ce făcea sau spunea n-ar fi avut asupra lui nici cel mai mic efect.

– Ce... ce in-intenții ai? reuși ea să șoptească într-un târziu.

– Pui niște întrebări de-a dreptul absurde, draga mea, replică ironic Leon. Știi bine care sunt intențiile mele...

Se întrerupse, râzând ca pentru sine, apoi deveni gânditor, înainte de a continua:

– Pentru prima oară în viața mea, am intenții onorabile. Vreau să te iau de soție.

Ochii negri cutreierară silueta zveltă a Tarei, stăruind un moment asupra mâinilor care se frământau încontinuu.

– Ar trebui să fii flatată și fericită, nu să arăți de parcă ți s-ar fi întâmplat cine știe ce tragedie.

În glasul lui se strecurase o undă de severitate, iar nările subțiri îi palpitau ușor, cu furie parcă.

– Să-ți ordon să zâmbești, sau ai s-o faci de bunăvoie?

Pe obrajii ei albi începură să se rostogolească lacrimile.

– Lasă-mă să plec, îl imploră ea. Du-mă înapoi – te rog, o, te rog! Dacă mă duci înapoi, îți promit... promit că n-am să te dau pe... mâna... po-poliției...

– Mi-aș fi dat atâta osteneală numai ca să mă las convins să te duc înapoi?

– N-ai pic de inimă! strigă Tara frângându-și mâinile. Urma să mă mărit... m-aș... m-aș fi măritat cu David, acum aș fi fost în lu... luna de miere... Fii... fii bun cu mine și lasă-mă să mă duc... să mă duc la omul pe care-l iubesc!

Leon stătea drept, neclintit de rugămințile ei chinuite.

– Crezi că-l iubești pe bărbatul acela, dar te asigur că nu-l iubești, iar o căsătorie cu el s-ar fi dovedit dezastruoasă. Te-am salvat, și într-o zi ai să-mi mulțumești.

– N-am să-ți mulțumesc niciodată! strigă Tara cu voce gâtuită. Cu ce drept te amesteci în viața mea, tu, un străin?

– Nu numai că m-am amestecat în viața ta; ci, de-acum încolo, am să ți-o și controlez, declară el calm.

Aroganța pompoasă din cuvintele lui o făcu pe Tara să se holbeze la el cu gura căscată. Nici un zeu nu s-ar fi putut arăta mai tiranic! O cuprinse furia, întrecând orice altceva – teama, nefericirea și deznădejdea.

– Ieși de-aici și lasă-mă singură! strigă ea. Ieși afară și-acolo să rămâi!

Drept răspuns, Leon râse încetișor și întinse mâna spre a ei.

– Ai personalitate, observă el, și îmi plac femeile cu personalitate, motiv pentru care prefer o soție englezoaică în locul unei grecoaice. Ale noastre sunt crescute în spiritul umilinței...

O strânse dureros de încheietură, în timp ce Tara încerca să și-o smulgă.

– Oricum, continuă el alene, să nu crezi, Tara, că-i voi permite soției mele o libertate prea mare, în privința comportamentului și a limbii. Bărbatul grec este prin tradiție stăpân la el în casă, iar eu sunt grec.

O privi, încruntându-se brusc la vederea lacrimilor.

– Sper că m-am făcut clar înțeles.

Tara îl privi, albă la față dar straniu de calmă, căci simțea că demnitatea avea șanse mai mari să-l impresioneze decât furia.

– E absolut clar. Dar, întrucât nu sunt soția ta, asupra mea tradițiile grecilor nu au nici un efect.

Leon râse din nou, trăgându-i trupul suplu spre el. Tara începu să fiarbă de mânie, când bărbia îi fu ridicată, silind-o să-l privească în ochi. Buzele lui coborâră încet, ca și cum ar fi savurat repulsia ivită pe fața ei.

– Poți să te uiți așa la mine – cu ură – acum, dar peste un moment, două, vei fi înfiorată de sărutările mele...

– Înfiorată! aproape că scuipă ea, cu ochii învăpăiați. Grozavă părere mai ai despre tine însuți!

– Am avut suficiente experiențe cu tine, îi aminti el sarcastic, ca să-mi dau seama că ai fi o tovarășă de pat cât se poate de receptivă...

– Termină! îl întrerupse din nou Tara, uitându-și hotărârea de a se purta demn în focul mâniei care o devora, căci știa, oricât de detestabil ar fi fost, că Leon spunea adevărul. Lasă-mă să plec, mai bine, pentru că oricum niciodată nu voi fi soția ta, niciodată!

– Atunci, vei fi țiitoarea mea, replică el calm. Sunt hotărât să te am, Tara, așa că va fi mai comod dacă te resemnezi în fața inevitabilului.

Și, cu aceste cuvinte, o cuprinse în brațe, apăsându-și buzele peste ale ei, împiedicându-i-le să se închidă.

Când în sfârșit îi dădu drumul, Tara rămase moleșită, plângând, incapabilă să gândească limpede. O privi fix, luând într-o mână câteva falduri ale rochiei ei de mireasă.

– Da, oftă el ușor, afectat, dând din cap, mare păcat că n-avem un preot la bord.

– N-ar conta! aruncă Tara. Aș refuza să mă mărit cu tine.

– Un refuz care nu ți-ar folosi la nimic, draga mea.

Îl privi; Leon lăsase rochia să cadă la loc, iar Tara se putu îndepărta nestânjenită.

– Preotul acela ar trebui să fie un ticălos la fel de mare ca tine, spuse ea, urmărindu-i atentă expresia.

– Am destui prieteni, răspunse blajin Leon. Ne vom căsători, te asigur.

– Vrei să mă duci cu forța în fața altarului?

Ochii nu i se desprindeau o clipă de pe chipul lui, dar în privirea serioasă și fixă cu care o sfredelea grecul nu se descifra nici o expresie.

– Sub amenințarea armei, poate?

Leon râse scurt.

– Nimic chiar atât de melodramatic, o asigură el.

– Și cum intenționezi să mă constrângi?

– Dacă refuzi onorabila stare civilă a căsniciei, replică suav Leon, atunci îmi vei fi amantă. Ți-am mai spus.

Tara nu răspunse, căci îi venise o idee; știa că se agăța ca înecatul de un pai, dar putea să dea rezultate.

– Cred, totuși, adăugă el, că vei alege căsătoria, întrucât ești genul de fată care s-ar codi să facă un lucru considerat de ea dezonorant.

– N-am de gând să-ți fiu nici soție, nici amantă!

– Ce cuvinte curajoase! o aplaudă el cu amuzament batjocoritor. Inutile, însă, în situația de față. Te am în puterea mea, și o știi foarte bine.

Ochii lui negri îi cutreierară toată făptura; dezbrăcând-o din privire.

– Te-aș putea avea acum, chiar în clipa asta, dacă aș vrea.

Cuvintele și privirile lui, cărora nu le scăpa nimic, o făcură să roșească. O fracțiune de secundă, Tara ezită, înainte de a spune ceea ce avea în minte. Privindu-l în ochi, începu:

– Chiar crezi c-o să-ți meargă cu răpirea asta? Îți închipui că n-am spus nimănui cum mă băteai la cap?

Reuși să râdă, sperând că suna convingător.

– Le-am spus mai multora! Logodnicul meu știe despre tine, și câteva dintre surorile de la spital! Le-am povestit atât de multor oameni! Poliția nu are decât să pună câteva întrebări, și va obține toate indiciile necesare! Vei fi arestat în momentul când debarcăm în Grecia și te așteaptă închisoarea, ani și ani de zile...

Vocea începu să-i ezite când observă expresia amuzată de pe chipul lui. Cuvintele îi pieriră cu totul, la auzul râsului scăzut care-i arcui colțurile gurii. Înghiți convulsiv; ar fi trebuit să știe că omul acela detestabil îi depista înșelătoria.

– Copila mea, spuse el cu umor, cât de străvezie ești! La toate astea nu te-ai gândit decât acum câteva secunde.

– E adevărul! insistă Tara, încercând să lupte până la capăt. Adevărul-adevărat, îți spun eu! Ai să regreți, dacă-mi ignori avertismentul!

– Este o încercare lăudabilă, replică el, privind-o imperturbabil. Dar pari să fi uitat că adineaori mi-ai promis că nu mă vei da pe mâna poliției. O asemenea promisiune nu ți-ar mai folosi la nimic, dacă poliția ar fi deja pe urmele mele. Și nu e singura gafă pe care ai făcut-o. Dacă erai atât de sigură de arestarea mea și de salvare, nu m-ai fi rugat într-un asemenea fel.

Privirea îi deveni admirativă.

– Nu ești tu fata care să se roage așa, târându-se la picioarele mele...

– Nu m-am târât nicăieri!

Îi venea să-l omoare pentru că folosise acele cuvinte.

– Acum înțelegi ce vreau să spun? Ai personalitate și știu cât te-a costat ca să te milogești așa. N-ai fi făcut-o deloc, dacă știai că urma să fii salvată curând de oamenii legii.

– Te urăsc... îngăimă Tara, tremurând. Te-aș omorî, dacă aș putea.

– În acest moment, poate, încuviință nepăsător Leon. Dar, mai târziu, vei fi de cu totul altă părere. Te pot manipula atât de ușor...

Cu dinții strânși, Tara îi întoarse spatele, iar grecul ieși, numai pentru a reveni peste câteva minute cu trei cutii de carton pe care le puse pe pat.

– Mai bine schimbă-te, îi recomandă el. Nu poți sta tot timpul în rochia asta de mireasă.

Făcu o pauză, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, când îi văzu expresia.

– Da, ți-am cumpărat haine, spuse el. Haine de cea mai bună calitate, care sper să te mulțumească, și lenjerie care știu că mă va mulțumi pe mine, din moment ce eu am ales-o.

Tara îl privea revoltată, cu ochi mari.

– Ai intrat într-un magazin cu... cu lenjerie de damă?

Râzând, Leon o asigură că era obișnuit să cumpere asemenea lucruri.

– Diversele mele amante primeau întotdeauna cadouri de acest gen – dintre cele mai scumpe, desigur.

Disprețul din ochii ei crescu, ceea ce păru să-l irite pe Leon. Gura lui se crispă, fără însă a-și trăda sentimentele și prin altceva.

– Se vede clar că ai avut multe femei.

Leon înclină din cap.

– Destul de multe, confirmă el. Acum ai de gând să deschizi cutiile alea?

– Nu, n-am de gând!

Buzele lui se strânseră și mai tare. Făcu un gest poruncitor cu o mână.

– Deschide cutiile!

– Nu le deschid! se încăpățână Tara, sfidătoare. N-am nevoie de asemenea cadouri, cum le numești tu. Du-le altora dintre prietenele tale!

Ochii grecului se îngustară amenințător.

– Fii ascultătoare, o preveni el aspru. Dacă m-ai cunoaște mai bine, n-ar fi nevoie să-ți spun de două ori.

– Să-mi ordoni, vrei să zici!

– N-am chef de discuții sterile, Tara. Fă ce ți-am spus eu – imediat!

Tara clătină din cap, deși începea să se teamă; aerul lui devenea tot mai amenințător.

– N-am nevoie de darurile tale... începu ea – dar imediat scoase un mic țipăt de durere, când încheietura mâinii îi fu prinsă ca într-o menghină.

– Fă ce ți-am spus! mugi Leon. Am să te silesc, așa că e mai bine să te supui înainte de a păți ceva care te-ar răni și umili.

Tonul lui nu lăsa loc pentru nici o îndoială și, după un ultim moment de ezitare, Tara porni cu mișcări tepene spre pat și desfăcu funda unei panglici, ridicând apoi capacul cutiei.

– Scoate-o! ordonă autoritar Leon. O să-ți placă!

Tara se conformă, ridicând cămașa de noapte diafană împachetată în hârtie de mătase.

O aruncă pe pat și se întoarse spre el, cu ochii plini de lacrimi.

– Lasă-mă să plec, îl rugă ea cu voce mică. Nu ți-am făcut nici un rău, te rog, lasă-mă să plec.

Încă înainte ca ea să fi terminat de vorbit, Leon începuse să clatine din cap, făcând s-o străbată un spasm de deznădejde totală. Tara își acoperi fața cu mâinile dar, înainte de a izbucni în plâns, acestea îi fură înlăturate, fiind luată aproape cu blândețe în brațele lui.

– Nu pune la inimă, copila mea, spuse el. Pare mult mai neplăcut decât este, te asigur. În prezent, nu te poți gândi decât la nunta pe care ai pierdut-o și la bărbatul cu care te-ai fi căsătorit. Dar toate acestea vor rămâne în urmă curând, când vom fi soț și soție; atunci vei ști că eu am fost destinat să-ți fiu bărbat și amant.

Îi ridică bărbia, bătând-o peste obraz cu degetul, într-un gest posesiv.

– Și-acum, înveselește-te. Nimic nu mă irită mai mult decât o femeie care plânge. Desfă cealaltă cutie... ba nu, mai sunt câteva lucruri în prima. Scoate-le.

Privindu-l, Tara își dădu seama că ar fi fost mai cuminte să-l asculte.

Scoase din cutie câteva sutiene și chiloți, încă o cămașă de noapte și un combinezon de dantelă. Apoi Leon îi ordonă să deschidă altă cutie și, în sfârșit, pe ultima. Tara le întinse pe toate pe pat – două rochii, două fuste, trei bluze și câteva articole de plajă. Toate purtau etichetele uneia dintre cele mai scumpe case de modă din Paris. Ridicând ochii spre chipul lui, îi spuse:

– Se vede clar că ești un om bogat.

– Am destui bani, răspunse el cu nepăsare.

– Mai mult decât destui pentru binele tău propriu! aruncă Tara și din nou îi văzu ochii îngustându-se amenințător.

– Ai grijă, o preveni el cu glas foarte scăzut. Nu mi-ai văzut decât latura cea bună...

– Cea bună! exclamă ea, izbucnind într-un râs gâtuit. Dumnezeule mare, dacă asta-i latura cea bună, atunci sper să nu văd niciodată alta!

Leon porni spre ea, făcând-o să se retragă până când atinse patul cu picioarele.

– O cauți cu lumânarea, fata mea! Vrei să-ți bag mințile-n cap, sau să te îngenunchez pe altă cale?

Și, fără a aștepta răspunsul, o trase spre el cu o smucitură sălbatică și, împingându-i capul pe spate, îi strivi buzele cu ale lui.

Tara începu să se zbată, deși știa că n-avea nici o speranță. Mâinile lui o cutreierau, mângâietoare dar nu cu blândețe. Gura-i era crudă și poruncitoare, iar trupul i se mișca erotic, convingător.

Tara se împotrivea din răsputeri, fizic și mintal, dar toate eforturile îi fură zădărnicite în câteva momente. Era prea iscusit pentru ea, prea arogant, hotărât și încrezător în sine.

Îi ceru să-l cuprindă cu brațele pe după gât, iar ea se supuse. Râse, iar ea se cutremură dezgustată de acel sunet. O îndepărtă de el, iar Tara detestă triumful care-i lumina ochii, amestecat cu amuzamentul.

Simți un val de furie și, fără a se gândi la consecințe, îi mușcă degetul cu care-i mângâia gura. Leon se strâmbă, de durere. Văzându-i privirea neîncrezătoare, Tara încercă să scape. Dar era prea târziu și simți că-i dezlănțuise în suflet un demon când, apucând-o de păr, Leon îi trase nemilos capul pe spate, smulgându-i un țipăt de durere.

– Nefericito! Ar trebui să ți-o plătesc cu aceeași monedă!

În schimb, îi atinse cu mâinile beregata, cuprinzându-i-o, strângând încet, tot mai tare. Ochii Tarei se dilatară, iar spaima ivită în adâncurile lor păru să-l mulțumească. Își desprinse mâinile de pe gâtul ei.

– A fost doar un avertisment, mârâi el încet, în caz că-ți mai trec vreodată prin cap prostii din-astea.

– Te urăsc! șopti Tara, palidă la față. Am să te omor, dacă prind ocazia!

– Încearcă una dintre rochii, să vedem dacă-ți vin măsurile, ordonă el și se așeză pe taburetul de lângă masa de toaletă.

– Dacă tot trebuie s-o fac, îi ceru încet Tara, măcar lasă-mă singură.

* * *

Când Leon se întoarse, Tara avea pe ea rochia albastră. O privi lung, urmărindu-i toate curbele și liniile siluetei, apoi dădu din cap aprobator.

– Îți stă foarte bine. Culoarea ți se potrivește, e asortată cu ochii tăi. Rochia de mireasă poți s-o arunci peste bord, adăugă el repezit, văzând-o așezată pe pat.

– S-o arunc peste bord?

Tara clătină din cap, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

– N-am să fac una ca asta.

– Atunci o arunc eu.

Leon străbătu cabina cu pași hotărâți și, ridicând frumoasa rochie albă, o făcu ghemotoc într-o cutie, peste care puse capacul. Cu ea sub braț, se întoarse la ușă.

– Cred că ți-e foame, spuse el. Vom lua cina în salon, dar în caz că te bate gândul să faci scandal, te anunț că oamenii mei – care sunt greci cu toții – au primit instrucțiuni să ignore orice rugăminți. Iar dacă-ți închipui că ai vreo cale de scăpare, atunci e mai bine să renunți încă de pe-acum la orice iluzii.

– Există o cale, replică Tara, cu o privire provocatoare, și tocmai mi-ai amintit-o! Peste bord!

– Te-aș scoate din apă, fu replica rece a lui Leon, adăugând că Tara și-ar fi regretat amarnic o asemenea tentativă, pentru care ar fi croit-o peste urechi.

– Un om din echipaj va veni să te anunțe când e gata masa... mai spuse el.

Se uită la ceas.

– Peste vreo zece minute, cred. Se numește Carlos. O să-ți arate unde să vii.

– Nu vreau să mănânc nimic...

– Ai să faci ce-ți spun eu, o întrerupse el autoritar.

Și plecă, încuind din nou ușa în urma lui.

Capitolul 4

Tara se uită în oglindă, simțind că iar îi venea să izbucnească în plâns, dar reuși să se stăpânească. La ora aceea, ea și David ar fi trebuit să ia cina împreună, iar apoi...

De pe buze i se desprinse un oftat adânc; se gândi la răpitorul său și la ceea ce-i spusese: că ar fi vrut să-l vadă mort. Ar fi avut vreo șansă să-l mutileze? se întrebă, uimită de felul rece și practic în care se gândea la acel lucru. Dacă-l putea reduce la neputință, atunci, cu siguranță, ar fi reușit să scape.

Un ciocănit în ușa cabinei fu urmat de sunetul unei chei în broască. Apăru un grec îndesat, cu pielea smeadă și un zâmbet pe care Tarei i-ar fi plăcut nespus să i-l șteargă de pe buze cu vreo două perechi de palme. Îi observă dintele de aur care strălucea ridicol între alții doi, foarte decolorați. Se cutremură, dar îl urmă, după ce individul îi spuse:

– Domnul Leon a zis că tre' să vă conduc în salon.

Îi era foame și n-ar fi rezolvat nimic refuzând să mănânce – dacă i s-ar fi permis.

Salonul era ultimul răcnet al luxului, cu pereți din lemn de brad lustruit și mobilier încastrat, inclusiv un bar, într-un colț. Pe masă erau puse tacâmuri de argint sclipitor, iar dinspre platourile puse pe un gheridon pluteau mirosuri îmbietoare. Leon, arătând și mai distins decât înainte, în pantaloni bleumarin și sacou de in alb, stătea lângă bar, studiind captivat eticheta unei sticle pe care o ținea în mână. Se întoarse, alungând servitorul cu un gest.

– Ia loc, o invită el. Masa e gata, dar poate vrei să bei ceva mai întâi?

Tara clătină din cap.

– Nu vreau nimic, mulțumesc.

– La masă avem vin. Poți să bei un pahar, două...

Deși deschise gura să refuze din nou, Tara se răzgândi când îi văzu expresia. Avea buzele strânse și ochii îngustați; îl mai văzuse arătând astfel.

Leon îi trase un scaun, iar ea se așeză, privind lumânările care ardeau în sfeșnice de argint și florile aranjate cu multă artă.

– Ai pregătit totul dinainte, comentă, pe un ton rece.

– Pentru o cină romantică pe mare?

În ochii lui se ivi o undă vagă de umor.

– Da, am pregătit totul. Elias – încă nu l-ai cunoscut, dar va veni într-un moment – a cumpărat florile gata aranjate, iar lumânările le aveam dinainte...

– Pentru alte asemenea ocazii. Presupun că aduci zeci de femei ușuratice la bordul acestui vas.

– Aș prefera să nu le numești "ușuratice", replică el sumbru. Da, am mai luat cine intime, cu prietenele mele.

Se așeză pe scaunul din fața ei, întinzându-și sub masă picioarele lungi. Bătu din palme și imediat apăru un bărbat.

– Poți servi felul întâi, Elias. Și spune-i lui Dimitri să toarne vinul.

– Câți oameni sunt la bord? se interesă Tara, uimită că accepta cu atâta calm situația în care se afla.

– Trei. Nu e numărul obișnuit pentru echipajul unui vas de această mărime, dar a trebuit să limitez efectivul la cei în care știam că puteam avea deplină încredere. Nici unul dintre ei nu va sufla o vorbă despre cele întâmplate pe parcursul acestei călătorii. Dimitri e omul care conducea primul taxi.

– El e...?

Gura Tarei se crispă, pe când în ochi i se aprindea o luminiță.

– Dacă am fi avut cea mai mică bănuială...

– Cum ați fi putut? Comandaserăți mașini pentru nuntă și v-au fost trimise. De ce să fi bănuit că una dintre ele era condusă de omul meu?

Tara nu răspunse; în orice caz, Dimitri era de față, turnând vinul, în timp ce Elias servea somon afumat la felul întâi; Dimitri îi spuse lui Leon ceva în greceşte; ochii Tarei lucirăși, pradă unui impuls, interveni:

– Cred că vorbiți despre modul abil în care m-ați răpit! comentă ea sarcastic.

Omul întoarse capul, plimbându-și ochii negri de la fața ei albă la aceea a șefului său.

– N-am făcut decât să îndeplinesc un ordin, spuse el calm, în aceeași engleză impecabilă pe care o folosise la volanul taxiului.

– E-n regulă, Dimitri...

Leon îi făcu semn să plece, iar subalternul său ieși, urmându-l pe Elias, al cărui chip bronzat se încreți într-un zâmbet amuzat. Adunătură de greci nesuferiți! Niște gangsteri, cu toții!

– Lor nu le pasă de lege? întrebă revoltată Tara.

– Respectă ordinele.

Leon vorbea rar, fără să-i scape fața din ochi.

– După cum le vei respecta și tu, după ce-ți ordon să nu mai vorbești așa în fața servitorilor. Una la mână, e nedemn. Nu permit ca soția mea să-și piardă demnitatea în fața nimănui, cu excepția mea. Ne-am înțeles?

Obrajii Tarei se înroșiră de furie.

– Ești ultimul om în fața căruia mi-aș pierde demnitatea!

Își ținea o mână pe fața de masă albă ca zăpada și, înainte de a apuca să-i ghicească intenția, Leon o lovi scurt peste degete cu latul cuțitului. Tara scoase un țipăt involuntar, cu ochii umplându-i-se de lacrimi, de durere și șoc.

– Ia aminte, o preveni sumbru Leon. Ține-ți gura, dacă vrei să nu mai fii pedepsită.

Coborî ochii spre farfuria lui, apoi o privi din nou în față.

– Șterge-ți lacrimile și mănâncă-ți somonul, ordonă el scurt.

Tara scoase o batistă – mică și elegantă, de dantelă, pe care Sue i-o strecurase în mâneca rochiei de mireasă. O privi lung, nevenindu-i să creadă tot ce i se întâmplase de când Sue îi spusese, parțial în glumă, parțial grav: "Nu e un lucru neobișnuit ca o mireasă să fie atât de emoționată încât să-i vină lacrimile în ochi, așa că vom lua măsurile de prevedere necesare".

I se puse un nod în gât, pe când ridica batista la ochi, dar în loc să se șteargă începu să lăcrimeze în ea, necontrolat.

Din fața ei se auzi o exclamație aspră:

– Pentru numele lui Hades, acum ce te-a mai apucat? Doamne sfinte, fato, tu chiar n-ai de gând să te oprești din plâns?

– Am de-destule mo-motive... ca să... ca să plâng... suspină ea, conștientă că mica batistă nu-i era de nici un folos. Își luă șervetul de pe genunchi. Dar, spre uimirea ei, Leon apăru imediat alături și o ridică ușurel în picioare. Într-un moment, îi șterse ochii cu batista lui. Tara se pomeni bâiguind, oricât de absurd ar fi fost:

– Mul... mulțumesc.

Leon îi ridică bărbia, își aplecă încet capul brunet și o sărută pe buze.

– Stai jos și liniștește-te, îi spuse el cu blândețe. În câteva minute se întoarce Elias.

Tara îl privi cum se așeza la loc, neputându-și da seama dacă trăsăturile lui își pierduseră într-adevăr o mare parte din duritate, sau dacă doar așa i se părea ei, printre lacrimi. Ce caracter contradictoriu avea! Nici într-o mie de ani nu s-ar fi așteptat la blândețea pe care tocmai i-o arătase.

Un timp, mâncă în tăcere, apoi întrebă cam neliniștită, ridicând privirea:

– Unde e rochia mea de mireasă?

– Are vreo importanță? replică Leon, pe cel mai indiferent ton.

– Nu... nu cred că ma-mai are... Dar aș fi vrut s-o... s-o păstrez...

– Pentru ce? N-ai s-o porți când te vei mărita cu mine.

Tonul lui inflexibil făcu să dispară toată blândețea dinainte. Tara se întrebă dacă nu cumva i se păruse.

– Nu știu pentru ce o vreau, recunoscu ea, mulțumită că nodul din gât îi dispăruse, lăsând-o să vorbească fără a se bâlbâi. Nu mai pot gândi limpede. Totuși, aș fi vrut să-mi păstrez rochia de mireasă.

– Sentimentalism morbid. E jos, printre pești, adăugă el cu cruzime. Era drăguță, în felul ei, dar deloc potrivită pentru tine. Ce te-o fi făcut să alegi un asemenea stil?

– Întâmplător, mi-a plăcut! se răsti Tara, sinmțind că dacă încerca să-și stăpânească furia crescândă avea să izbucnească din nou în lacrimi, din cauza sorții nefericite a frumoasei sale rochii de mireasă. De obicei, orice fată are dreptul să-și aleagă stilul propriei rochii, la nuntă!

– Ți-a plăcut?

Leon clătină din cap, încruntându-se.

– Va trebui să te educ, spuse el pe un ton decis. Ai un gust incredibil de lipsit de imaginație. Ai putea să arăți ca o regină, cu stilurile și culorile corecte. Va trebui să-ți tai părul, hotărî el, privindu-l. Nu-mi plac pletele atât de lungi ca ale tale. Logodnicului tău îi plăcea să-și îngroape fața în ele, sau ce? N-aș avea nimic împotrivă nici eu, dar prefer să-mi îngrop fața într-un loc mult mai cald și mai seducător!

Își coborî ochii negri spre sânii fetei, iar în ei îi apăru o luminiță ironică la vederea bujorilor ce se aprinseră imediat, dureros, în obrajii Tarei.

– Nu ești decât o bestie...

– Ai grijă, Tara, o întrerupse el încet. Adineaori, te-am lovit doar peste degete, dar data viitoare voi alege un cu totul alt loc.

Roșeața din obrajii ei se înteți. Numai dacă ar fi îndrăznit să se ridice și să plece de la masă! Prudența, însă, o făcu să rămână pe loc.

După o lungă pauză, spuse:

– După cum vorbești despre haine, s-ar părea că întotdeauna îți îmbraci femeile după gusturile tale proprii. Ce urmează să fiu, o marionetă printre altele?

Spre nedumerirea ei, aceste cuvinte părură să-l amuze.

– Gusturile mele sunt considerate perfecte, replică el nepăsător. Cât despre modelele mele... mă rog, cred că pot fi considerate niște marionete, într-un fel. Eu trag sforile, iar ele dansează.

Tara nu putu decât să-l privească lung câteva secunde, cutremurată de nesuferita lui îngâmfare.

– Pe mine nu mă vei face niciodată să-ți dansez, replică ea în cele din urmă. N-am idee ce fel de femei ai avut, dar e clar că le lipsea personalitatea!

– Le lipsea, într-adevăr, îi dădu dreptate Leon, ceea ce nu se poate spune și despre tine, în pofida belșugului de lacrimi pe care le versi. Cred că ne vom înțelege de minune, o dată ce te vei resemna cu faptul că de pe urma răpirii tale de către mine ai numai de câștigat și nimic de pierdut.

Ochii lui duri, de grec, îi fixară pe ai ei, în timp ce-i întindea un coș de argint cu chifle proaspete, crocante.

– Adineaori coapte la bord, de Carlos. Omul ăsta e capabil de orice.

– Inclusiv de complicitate la planurile oneroase ale stăpânului său, nu-și putu stăpâni Tara replica.

– Fata mea, ai să capeți din nou una peste degete, dacă nu-ți ții limba aia veninoasă. De câte ori trebuie să te avertizez?

Ținea cuțitul în mână și se uita la mâna ei, pe fața de masă. Tara și-o retrase repede, într-o reacție automată, scrâșnind din dinți când îi auzi râsul. Își luă paharul și bău o gură de vin.

– Cât durează până ajungem pe insula aia unde locuiești?

– Durează câtva timp, răspunse el evaziv, după care continuă, îngândurat. Am un prieten pe insula Corfu, care o să ne cunune – un preot al Bisericii Ortodoxe Grecești. I-am salvat viața odată și, de-atunci, trăiește într-o stare de recunoștință continuă – și deloc necesară. A spus adeseori că mi se simte dator și că ar face orice ca să se achite.

– Nu-mi vine să cred că recunoștința lui ar ajunge până la asemenea limite.

– Ne va cununa, fără să pună nici un fel de întrebări.

– Un alt bandit, deci? Ascuns sub sutana bisericii...

Cu fiecare clipă ce trecea, Tara își regăsea tot mai mult calmul. Parcă cine știe ce putere lăuntrică ar fi ajutat-o să-și îndure calvarul, ferind-o de prăbușirea totală, pe care la început o crezuse inevitabilă.

– E un creștin absolut devotat, răspunse Leon.

– Dar netulburat de soarta propriului său suflet, din câte se pare...

Leon râse scurt.

– Văd că ai și simțul umorului! Da, draga mea Tara, noi doi ne vom înțelege perfect. Vei fi mai distractivă decât toate celelalte la un loc.

Tara îl mai comparase cu David și, la auzul acestor cuvinte, se pomeni făcând-o din nou. Era o imensă diferență între cei doi și nu știa de ce îi compara. David era atât de bun și blând, și nu prea înfipt; aproape întotdeauna lăsa după voia ei, ceea ce era foarte comod. Dar acest grec, acest păgân cu trăsăturile lui posomorâte și aroganta încredere în sine, parcă s-ar fi crezut Zeus însuși! Individul acesta detestabil o lovise – intenționat, numai ca să-i arate că el era stăpânul. Sărutările lui erau destinate a fi crude, mâinile nemiloase, până și glasul îi era dictatorial și tiranic, ca și cum astfel ar fi putut-o supune voinței lui de fier.

– La ce te gândești în clipa asta, Tara?

Glasul lui îi rupse firul gândurilor, făcând-o să-l privească. Își ținea paharul între degetele lungi și suple, uitându-se la ea cu un ușor surâs sardonic.

– Am impresia că te gândești la mine.

– Ce deștept ești! replică sarcastic Tara. Da, mă gândeam cât poți fi de detestabil!

– Și totuși, mi-ai promis că te vei mărita cu mine, îi reaminti el suav.

Tara se înroși până la rădăcina firelor de păr.

– Nici un moment nu m-am gândit să mă mărit cu tine, negă ea.

– Mincinoaso. În noaptea aceea când mi-ai promis, te resemnaseşi să-i spui logodnicului tău, deşi era atât de târziu, că totul era o greşeală şi nu te puteai mărita cu el.

– Eram... eram sub influenţa... sub influenţa...

Întrerupându-se dureros, Tara îşi luă paharul şi îl bău dintr-o sorbitură.

– Sub influenţa dragostei...

– Aiurea!

– N-am vorbit chiar în sens literal. Erai sub influenţa dorinţei, a mângâierilor mele drăgăstoase. În acel moment, nu voiai decât să te culci cu mine.

– A...! Dar eşti cel mai nesuferit om din lume... şi te urăsc!

– Pentru că am spus adevărul?

Leon ridică paharul la buze şi luă o înghiţitură, apoi îl puse pe rondelă, fără să-şi ia un moment ochii de la faţa ei.

– Eşti o laşă, Tara. Te temi să mărturiseşti că poţi dori împlinirea sexuală la fel de intens ca mine.

– Taci din gură...! Taci...

Tara îşi acoperi urechile cu mâinile, privindu-l ca turbată.

– Nu vreau să mai ascult... n-am să mai ascult o vorbă!

Şi, cu aceste cuvinte, sări de pe scaun, luând-o la fugă spre uşă. Leon, însă, îi tăie calea, apucând-o de mijloc şi ridicând-o de pe picioare, pentru a şi-o lipi de trupul dur şi viril.

– Dă-mi drumul...

Buzele lui îi înăbuşiră restul cuvintelor. Braţele o strângeau, strivindu-i sânii la pieptul lui încordat ca un arc. Tara gâfâia, încercând să respire, şi reuşi să tragă aer în piept în momentul când Leon îşi retrase în sfârşit gura senzuală şi poruncitoare.

– Recunoaşte! îi ordonă el, cu un glas vibrant de pasiune. Recunoaşte că ai vrut într-adevăr să te măriţi cu mine, că ai fi făcut-o chiar atunci, dacă am fi putut să plecăm. Ar fi trebuit să te posed, să te fac să-mi cedezi, ca să avem dovada propriilor tale dorinţe.

Mâinile îi alunecară în jos pe coapsele ei, umplându-i trupul de viaţă, stimulându-i emoţiile într-o încercare deliberată de a şi-o supune.

– Recunoaşte că m-ai dorit – că încă mă mai doreşti, chiar şi în acest moment!

Atât de arogant, atât de dictatorial îi era glasul! Tara încercă să se smulgă, dar Leon o ţinea cu uşurinţă, cuprinzând-o din nou de talie. În clipa următoare, fu încleştată lângă el, lipită de trupul lui, cu buzele tremurătoare despărţite docil sub porunca buzelor lui, cu fiori de extaz străbătând-o pe şira spinării. I se ordonă să-l cuprindă cu braţele pe după gât şi, la fel ca înainte, se supuse. Ca printr-o ceaţă deasă care-i inunda mintea buimăcită, îşi aminti seara respectivă şi, curând, începu s-o retrăiască.

– Recunoaşte, îi ordonă din nou Leon, cu glas răguşit.

Nu mai avea nici o putere să-l sfideze... nici nu mai dorea să-l sfideze. Era gata să se lase în voia lui, la discreţia oricărei comenzi, iar Leon o ştia; era gata să devină soţia lui şi îşi auzi propria voce spunând-o.

– Vom acosta la Corfu, spuse el după un moment când, auzind glasurile lui Elias şi Dimitri în apropierea uşii, îi dădu drumul şi-i ceru să se aşeze. Ne vom căsători foarte curând, Tara, şi toate dorinţele tale au să se împlinească.

Capitolul 5

Leon veni în cabina ei, așa cum Tara se și așteptase. Dar timpul trecut de când spusese că voia să se mărite cu el și până la sfârșitul mesei o făcuse să-și revină cu adevărat în fire. Recunoștea că grecul, cu vasta lui experiență și finețea care părea să se fi dovedit întotdeauna încununată de succes, putea aprinde într-însa flacăra unei dorințe care se putea înteți până la o conflagrație distrugătoare. Luciditatea îi reveni cu repeziciune, iar când le fură servite cafeaua și coniacul era gata să-l înfrunte din nou.

Era palidă, dar perfect calmă, când auzi clanța de la ușă și, întorcându-se, îl văzu în prag pe Leon, înalt și impresionant, cu pielea lui bronzată ca lemnul de tec, ochii negri pătrunzători și, pe buzele subțiri, un zâmbet în care se amestecau triumful și amuzamentul.

– Încă nu ești gata pentru mine? constată el, ridicându-și sprâncenele negre și drepte. Vrei să trec pe post de cameristă, draga mea...?

Închise ușa în urma sa și, în ciuda hotărârii, Tara simți că era deja afectată de prezența lui magnetică. Ce-i făcuse? Cum putea avea un om o asemenea putere? Oare îi cădeau victime toate femeile cărora le ieșea în cale?

– M-am... m-am răzgândit în legătură cu căsătoria, îngăimă ea, uimită că mai putea să vorbească. Nu știu de ce ai venit, dar...

– Tara, o dojeni el pe cel mai blând ton, termină cu inocența infantilă. Trebuie să recunoști că e destul de ridicolă, după tot ce s-a întâmplat dincolo, acum o oră și ceva. Dacă te duceam în pat atunci, acum mi-ai fi aparținut mie.

– Aparținut! Grecoaicele le aparțin soților lor, nu-i așa?

– Cele căsătorite, da, răspunse el blajin. Așa cum se cuvine, nu crezi?

– Acum cine se preface? replică Tara. Cunoști destul Vestul ca să știi că nu se cuvine așa!

– Și te-aștepți la egalitate?

Leon clătină din cap.

– Nu e cazul tău, Tara. În casa mea, eu sunt stăpân și toți – inclusiv soția mea – ține minte asta, altfel au de dat socoteală...

Vorbea pe un ton nepăsător, dar vibrația dictatorială de dedesubt era inconfundabilă.

– Te rog să pleci, spuse obosită Tara. Vreau să mă culc.

– Ești obosită?

Ceva îl amuza vizibil, dar fața îi era ca o mască impenetrabilă, fixă, de nepătruns.

– Da, sunt obosită.

– Totuși, n-ai fi fost la fel de obosită dacă erai în luna de miere, nu-i așa?

Tara tresări. Oare numai câteva ore trecuseră de când acel ticălos o smulsese din drum spre mirele care o aștepta? Ochii i se umplură de lacrimi. Noaptea aceea ar fi trebuit să fie...

– Pleacă! strigă ea. Îți detest prezența, fața, aroganța ta împuțită de grec! Am spus să pleci!

Drept răspuns, Leon porni spre ea, făcând-o să se retragă până lângă pat.

– Ești frustrată? Asta e? Dar nu e nevoie...

– Frustrată? îl întrerupse nedumerită Tara.

– Te simți lipsită de partenerul cu care așteptai de săptămâni de zile să te culci. Și eu am trecut prin experiența asta, o dată sau de două ori. E cam neplăcută, când mizezi pe un interludiu pasional care nu se materializează.

Făcu încă un pas, ajungând și mai aproape, înainte de a se opri.

– Se pare că o cunoști foarte bine! aruncă Tara, ca să câștige timp.

– Sigur că o cunosc. Femeile sunt atât de previzibile. Desigur, orice bărbat demn de numele lui va accepta refuzul ca pe o provocare, dar uneori nu merită osteneala.

Tara îl privi atentă; prin minte îi trecu bănuiala că Leon se juca într-un chip pervers cu ea. Roși, hotărâtă să nu mai spună nimic.

Leon sparse tăcerea:

– După cum am remarcat adineaori, nu ai nici un motiv să rămâi frustrată. Sunt absolut sigur că-l voi înlocui cu deplin succes pe mirele tău. De fapt, adăugă el, apropiindu-se încet, în adâncul inimii chiar mă preferi pe mine în locul lui.

– Păgân încrezut și umflat în pene ce ești!

Grecul ajunsese destul de aproape pentru ca Tara să-i simtă mirosul de after-shave – curat și sănătos, amintindu-i de o pădure de brazi după ploaie. O luă de bărbie, strâns, se aplecă și o sărută pe gura închisă, încordată.

– Ești foarte atrăgătoare când te înfurii. Vreau să-ți prelungesc mânia și totuși, într-un mod destul de ciudat, vreau și să te subjug. Mă fascinezi, Tara, așa cum am știut din prima clipă când te-am văzut înaintea ochilor.

Îi dădu drumul și se îndepărtă; Tara simți imediat lipsa atingerii lui pe bărbie, a apropierii, a buzelor...

După un moment, spuse:

– Vrei să pleci, te rog?

– Tocmai mi-ai promis că te vei căsători cu mine, îi aminti el. Nu cred că e necesar să mai așteptăm, ce zici? Ne putem începe luna de miere chiar de-acum...

– Au trecut două ore de când am spus că mă voi mărita cu tine, interveni Tara. M-am răzgândit. Niciodată n-am să fiu soția ta, niciodată!

În ochii negri ai grecului scăpără o flacără, iar nările subțiri îi fremătară. Îi amintea de o fiară din junglă, gata să se repeadă asupra prăzii. O, Doamne, cum ajunsese într-o asemenea situație? Lucruri ca acestea nu li se întâmplau decât altora, citeai despre ele în ziare, îți părea rău pentru soarta victimelor, apoi aruncai ziarul deoparte. Nici nu visai că tu însuți ai putea ajunge cândva victimă.

Iar acum, în Anglia, oamenii aveau să citească despre ea – mireasa care fusese răpită în drum spre nuntă. Ce titlu dramatic în ziarele de dimineață – un articol atât de interesant pentru a-l citi la micul dejun! Și bietul David, înnebunit de disperare...! Pentru prima oară în viața ei, Tara se bucura că nu avea părinți.

– Te vei mărita cu mine, și te vei bucura că ești soția mea.

Glasul cel scăzut și străin îi risipi gândurile; tonalitatea sa guturală o făcea să plângă.

– Hai, o îmbie el în continuare, destinde-te și primește ce ți se oferă. Îți promit că noaptea asta îți va plăcea mai mult decât dacă ai fi fost cu băiatul acela cu care voiai să te măriți.

– Pleacă! Nu mai pot gândi limpede! Nu vezi că mi se frânge inima?

Leon trase aer în piept, scurt, exasperat, cu o lucire nervoasă în ochi, apoi continuă:

– Inimile nu se frâng niciodată! Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să scapi de dorința asta încăpățânată de a suferi cu orice preț! E o atitudine a minții, nimic mai mult, adăugă el cu dispreț.

– N-ai pic de inimă, îl acuză Tara cu voce tremurătoare, de-asta nu poți să înțelegi.

– Înțeleg cum te pot face să uiți...

Și, cu o mișcare rapidă, îi trase spre el trupul încordat, imobilizându-i brațele, în timp ce-i captura gura sub a lui și-i deschidea buzele cu forța. Tara se zbătu, se opuse din răsputeri, angajându-se jalnic într-o luptă fără sorți de izbândă. Știu că trebuia să capituleze, încă înainte ca forța lui să-i fi absorbit toate puterile.

– Pasivă în sfârșit, murmură Leon, cu gura caldă coborându-i pe sânul ei. Ai mare putere, copilă – dar asta face victoria cu atât mai satisfăcătoare.

O privi amuzat, cu ochii negri înnourați de dorință.

– Spuneai că te-ai răzgândit în legătură cu căsătoria noastră, dar nu-ie adevărat, așa-i?

În timp ce vorbea, îi deschise fermoarul rochiei, iar Tara se cutremură într-un fior extatic la atingerea degetelor lui pe spate. Excitația îi pulsa prin toate venele, iar David... David era la un milion de ani-lumină distanță...

– Așa-i... tigroaica mea mică? repetă Leon, ridicându-i fața frumoasă spre el.

Tara își adună puterile și, cu o voce în care nu se simțea nici o undă de îndoială, răspunse:

– Nu, Leon, nu m-am răzgândit.

– Vrei să te măriți cu mine – spune-o.

– Vreau să mă mărit cu tine.

Rochia i se desprinse de trup, iar Tara rămase în fața ochilor lui, cu obrajii înroșindu-i-se.

– Ce frumoasă ești...

Leon îi urmări cu un deget conturul gurii și al bărbiei, abia atingând-o, până ajunse la sân. O bretea a sutienului alunecase, iar el privi cu poftă... și deodată expresia lui deveni lascivă. Prin mintea Tarei începu să se rostogolească o învălmășeală de gânduri și imagini, scene asemenea aceleia, dar în care apăreau alte femei. Îngrețoșată, se întrebă: "Câți sâni a privit la fel cum se uită acum la ai mei?" Le văzu pe acele femei așa cum era ea acum, dominate complet de Leon, iar în cele din urmă îl văzu pe David, într-o cameră de hotel, unde ea alerga de bunăvoie în brațele lui iubitoare.

Un fior cumplit îi cutremură trupul gol și un șuvoi de lacrimi adunate într-un nor dinapoia ochilor îi potopi dintr-o dată vederea.

– Acum ce naiba s-a mai întâmplat?!?

Furia din glasul lui Leon o izbi și mai dureros, făcând-o să suspine isteric. Leon o apucă de umeri și o zgâlțâi.

– Adună-te! strigă el cu glas tunător. Omul poate îndura multe, dar asta le întrece pe toate! Acum un moment erai fericită, și-acum plângi prostește! Vino-ți în fire, am spus!

Tara se frecă la ochi, privindu-l ca prin ceață. Cel puțin, își spuse ea cu un sentiment vag de mirare, ardoarea părea să i se mai fi răcit.

Când îi vorbi, folosi vocea blândă, cu modulații melodioase, care-i plăcea atât de mult lui David, spunându-i ce anume o frământa în clipa aceea:

– Leon, nu-ți dai seama ce se întâmplă cu mine? asta ar fi trebuit să fie noaptea nunții mele, noaptea pe care David și cu mine s-o ținem minte toată viața.

Ochii ei frumoși, strălucind de lacrimi, îl priveau rugători.

– Și, în locul momentelor pe care le-am așteptat cu atâta nerăbdare, sunt aici, în puterea altui bărbat, un bărbat care nu mă

iubește, care a făcut din ziua nunții mele o zi neagră de disperare, care până și frumoasa mea rochie de mireasă a aruncat-o – ro-rochia pe care o f-femeie o păstrează ca pe o comoară neprețuită, Leon, deși tu n-ai putea să înțelegi...

Se întrerupse, zguduită din creștet până-n tălpi de un suspin cutremurător.

– Aș fi necinstită încercând să neg că mă poți ispiti, mă poți sili să spun lucruri în care nu cred... cum... cum ar fi acela că aș vrea să mă mărit cu tine.

Îl privi din nou rugător, observând că, deși încordat și poruncitor, chipul lui nu mai era aspru.

– Ți se pare normal să vorbesc serios când spun că vreau să mă mărit cu tine? Iubesc alt bărbat... O, nu te în furia! strigă ea, văzând cum i se schimba expresia. Te rog, nu... nu mai face crize de nervi cu mine. Nu mai suport... nu se poate să nu-ți dai seama...!

Spre ușurarea ei, furia care-i întunecase chipul fusese doar trecătoare. Leon o asculta din nou, atent.

– Mi se frânge inima, orice-ai crede tu! Mă... mă doare, Leon... Aici!

Își puse o mână pe sân, simțind bătăile înnebunite ale inimii. Leon părea fascinat, cu ochii ficși, privind mâna tremurătoare pe sânul ei.

– Nu mă mai face să sufăr, îl rugă ea. Pleacă și lasă-mă... dacă ai cât de cât suflet, fă ceea ce-ți cer.

Leon se întoarse și luă de pe pat neglijeul pe care i-l cumpărase. Îl deschise și, spre propria ei surprindere, Tara îl îmbrăcă imediat. Ridică privirea, cu ochii umeziți de lacrimi. Leon îi legă panglicile de la gât, privind-o cu ochi întunecoși, de nepătruns. Era un om atât de ciudat...!

– Somn ușor... dacă poți dormi, Tara. Sper ca mâine să te simți mai bine.

Se duse la ușă și o deschise.

– Noapte bună, copilă, îi mai ură el cu glas morocănos. Încearcă să nu mai plângi.

Și, cu aceste cuvinte, ieși, lăsând-o epuizată, secătuită de puteri, într-o stare de spirit în care nu-și mai dorea decât moartea și binefăcătoarea uitare pe care i-ar fi adus-o aceasta.

* * *

A doua zi dimineața, când intră în cabină, Leon o găsi pe Tara gata îmbrăcată. O privi încruntat.

– N-ai dormit, observă el.

Purta pantaloni marinărești albi și un blezăr bleumarin cu o ancoră aurie brodată pe buzunarul de la piept. Tara îl privi, părându-i-se imposibil ca acel bărbat înalt, rafinat și cu glas calm să ascundă stările bestiale pe care le putea dezvălui uneori.

– Nici nu era de așteptat, răspunse ea cu voce nesigură.

– În Grecia, replică Leon, luând-o de mână, avem o vorbă destul de plăcută – cândva, grecii au fost vestiți pentru elocvența lor, după cum probabil știi.

Tara continua să-l privească, nedumerită de manierele lui, întrebându-se unde-i dispăruse aroganța, expresia batjocoritoare cu care o măsura atât de des.

– Și ce spune vorba aceea? întrebă ea, văzând că nu continua.

– Uneori ne certăm, iar apoi "facem concordie". Hai să facem concordie, Tara. Va fi mai ușor pentru amândoi.

Gura ei începu să tremure, fiind afectată de schimbarea din purtarea lui, de expresia blândă a ochilor, de cererea de a ajunge la o bună înțelegere. Nefericirea care o chinuise din momentul răpirii părea cât de cât mai împuținată de această schimbare.

– Păi... mă rog, dacă vrei... începu ea, privind mâna care o ținea pe a ei.

– Vreau, o asigură Leon, cu o intonație ciudată. O pecetluim cu un sărut?

Tara clătină din cap, dar în clipa următoare îi simți sărutul... blând, aproape tandru.

Ceva o durea în regiunea inimii și nu putea găsi nici o explicație. Simțea că ar fi fost în stare să-l placă, dacă s-ar fi întâlnit în împrejurări diferite de cele care duseseră la calvarul ei din aceste momente.

– Nu te înțeleg, spuse ea șoviind. În dimineața asta ești atât de... atât de diferit.

Un moment, ochii negri ai grecului deveniră gânditori. Apoi se încruntă. Se vedea clar că emoțiile îi erau confuze, iar următoarele lui cuvinte o confirmară.

– Pentru prima dată în viața mea, Tara, nu mă înțeleg pe mine însumi!

Capitolul 6

În largul insulei Corfu, la bordul iahtului ancorat, preotul ortodox îi cunună pe Tara și Leon. Tara își dăduse seama că nu are de ales, dar era hotărâtă ca atâta vreme cât se va afla în puterea lui Leon, să nu se gândească la nimic altceva decât la evadare.

Tara văzu pentru prima oară insula Hydra în lumina roșie a asfințitului. Una dintre "Insulele Sirenelor" din Golful Salonic, se ivea din mare ca o nimfă plutind pe valurile liniștite și, cu toată situația în care se afla, Tara simți că i se trezea interesul la adresa locului unde avea să locuiască în continuare. Leon îi spusese câte ceva din istoria insulei, care fusese cândva ascunzătoarea unor corsari curajoși, iar în ultimii ani țărmurile ei atrăseseră mulți scriitori, artiști plastici și proprietari de vase. Casele mari de pe coline erau proprietăți ale bogătașilor. Una dintre ele îi aparținea lui Leon. Tara mai aflase și că, pe lângă navele lui, mai avea și alte afaceri, inclusiv în modă. Casa Hera, celebră pentru confecțiile sale feminine de o mare distincție, îi aparținea lui. Această informație explica de ce folosise cuvântul "modele" și afirmase că gusturile sale erau considerate perfecte. El însuși concepea multe dintre rochiile care

răspândiseră în lumea întreagă faima Casei Hera. Această descoperire a calităților lui artistice avusese un efect cu totul neașteptat asupra Tarei, care de-atunci nu-l mai privea chiar ca pe un monstru. Totuși, continua s-o preocupe gândul evadării și considera că aceasta ar fi fost posibilă după ce debarcau pe insulă.

Stătea lângă parapet, când Leon se apropie de ea.

– Când vom ajunge mai aproape, am să-ți arăt casa noastră.

Tara deveni rigidă. Casa noastră... Simți un fior rece prin stomac, căci cuvintele lui exprimau o anume finalitate care părea să însemne că tot viitorul ei era de-acum stabilit și nimic în lume n-ar mai fi putut să-l modifice.

– Casa ta, vrei să spui! Nu va putea fi niciodată casa "noastră"!

Leon o privi încruntat, cu gura crispându-i-se.

– Cum adică? întrebă el tăios. Încă mai crezi că vei fugi de lângă mine?

– Aș fi o femeie jalnică dacă aș accepta sclavia asta în care mă ții. Sigur că voi încerca să scap!

Un moment, crezu că Leon avea să-și piardă cumpătul, dar spre surprinderea ei gura i se destinse, iar sticlirea tăioasă din ochii lui dispăru.

– Te-am asigurat deja că într-o bună zi ai să-mi mulțumești, spuse el. Probabil că nu peste mult vom avea un copil – și atunci poate că ai să te resemnezi cu soarta ta.

Tara strânse din dinți. Un copil! "O, Doamne, te rog, nu lăsa să mi se întâmple una ca asta!" se rugă ea. Dacă năștea, mai putea nădăjdui să scape vreodată? Leon nu i-ar fi permis nicidecum să-i ia copilul, iar Tara era sigură că nici ea n-ar fi putut să-l părăsească.

– Mă rog doar să fim cruțați de așa ceva, îi spuse ea cu voce tremurătoare. Pari să fi uitat că iubesc un alt bărbat. Îți jur că ai s-o regreți!

– Deci, dacă ai scăpa, te-ai duce la poliție? Asta vrei să spui?

Glasul îi suna rece, tăios, iar în ochi i se ivise o duritate de gheață.

– Da, declară ea ferm, neintimidată de severitatea de pe chipul lui. N-aș fi făcut-o dacă mă lăsai să plec prima oară când te-am rugat, dar acum am s-o fac! Iar banditul acela de preot te va urma în pușcărie!

– Ce-a făcut? N-ai scos un murmur, în tot timpul slujbei.

– Am tăcut, fiindcă mă amenințași, replică ea cu voce gâtuită. Dar trebuie să fi știut că era ceva fals în cununia aia – măcar o inteligență medie cred că are și el, nu?

– N-a încălcat nici o lege, insistă Leon. N-ai să amesteci numele lui... presupunând că vei reuși vreodată să scapi.

– Deci, nu consideri complet imposibilă evadarea? Încurajator gând! Îți mulțumesc din toată inima că mi-ai dat speranțe!

Leon privi spre insulă, tăcând un moment, înainte de a se întoarce din nou către ea pentru a-i răspunde:

– Dacă speranțele mele se împlinesc, vei avea un copil foarte curând, iar atunci voi putea fi sigur că n-ai să mă părăsești.

Tara întoarse capul, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Până atunci, toate planurile lui se realizaseră, așa că de ce-ar fi sperat ca acesta să dea greș?

– Cum spuneam, murmură ea cu voce tremurătoare, mă rog să nu am niciodată un copil cu tine. M-ai făcut sclava ta, vita ta de prăsilă! continuă, stăpânită de furie. A, dar am să ți-o plătesc eu într-o bună zi! Ești un prost dacă-ți închipui că mă vei putea ține prizonieră o veșnicie!

Leon îi întoarse spatele, iar Tara îl văzu îndepărtându-se, cu aroganța vizibilă în felul cum pășea și-și ținea capul. Oricât de mândru era, aerul lui aristocratic nu putea șterge răutatea pe care o moștenise împreună cu acea mândrie.

* * *

– Casa noastră e acolo.

Leon venise din nou lângă ea, silențios ca o felină. Arăta spre un conac magnific, construit pe un platou mare ce domina portul și apele albastre ale Golfului Salonic.

– Cred că are o vedere minunată, replică laconic Tara, fără a-și putea alunga gândul că, dacă ar fi putut merge într-un asemenea loc condusă de bărbatul pe care-l iubea, s-ar fi considerat cea mai fericită femeie din lume.

– Sper să găsești totul pe placul tău, Tara. De-acum încolo va fi locuința ta permanentă, așa că ar fi mai bine să te adaptezi la viața pe care o vei trăi aici.

– Ca prizonieră, desigur. Nu știu cum vei reuși să mă ții captivă, dar cred că ai un plan – un plan care va izbândi, la fel ca toate celelalte, încheie ea cu amărăciune.

– Servitorilor mei li se va spune că suferi de o tulburare nervoasă, al cărei efect constă într-o tendință de a vrea să hoinărești de una singură. Evident, eu sunt foarte neliniștit și dornic să nu pățești nimic, așa că le voi cere să nu te scape nici un moment din ochi. Am doi grădinari, care te vor supraveghea cât timp ești afară, și pe Pelaya, care va fi camerista ta personală și va avea și alte sarcini, supraveghindu-te în timp ce te afli în casă și având grijă să nu părăsești incinta curții.

Tara îl privi cu ochi mari, simțind cum se înroșea de furie. Și totuși, nu-și putea stăpâni și un oarecare sentiment de admirație...

– Ce abil ești! Și dacă am să le spun că totul nu e decât o grămadă de minciuni?

În ochii lui se ivi o expresie sardonică.

– Crezi că te vor crede pe cuvânt, mai degrabă decât pe stăpânul pe care-l cunosc de ani de zile? Crezi că vreunul dintre ei își va risca slujba, permițându-ți să umbli creanga pe unde vrei tu?

Tara îl privi cu ochi îngustați.

– Chiar te vor crede pe cuvânt? întrebă ea, urmărindu-i cu interes expresia. Ceea ce vrei să spui este că, atunci când le dai un ordin, ei te ascultă orbește – fără a se osteni să se întrebe ce se ascunde în spatele acelui ordin?

Leon înclină din cap, în semn de confirmare.

– Sunt plătiți de mine. Pe insula asta nu e ușor să se găsească de lucru, ceea ce-i face pe oameni să țină cu strășnicie de slujbele pe care le obțin. Sunt convins, Tara, că vei fi bine îngrijită. Nimeni nu te va lăsa să te îndepărtezi.

Tara trase adânc aer în piept.

– Crezi că mă vei putea ține sub pază douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru?

Colțurile gurii lui Leon se arcuiră într-un zâmbet amuzat.

– O mare parte din timp am să te țin eu însumi sub pază, spuse el tărăgănat. De la ora cinei și până a doua zi după micul dejun, vei fi în compania mea.

Aruncându-i o privire veninoasă, cu obrajii înroșiți de jenă, Tara se răsti:

– Temnicerul meu! Halal!

– Ia seama, o preveni el cu glas foarte scăzut. Nu întrece măsura. Soțul tău nu este un om prea răbdător.

Și, fără a-i lăsa timp să mai spună ceva, plecă.

Tara privi din nou spre port și ambarcațiunile ancorate la adăpost, în golf, dar curând gândurile i se îndreptară spre David, întrebându-se oare ce-o fi făcut el în acele momente. Avea să afle vreodată că era căsătorită? Da, dacă reușea să

evadeze și anula căsătoria, în timp ce Leon își ispășea pedeapsa în închisoare. Mare păcat că vremurile muncii silnice apuseseră, își spuse ea, cu ciudă. Bine i-ar mai fi făcut, să-l țină numai cu pâine și apă!

Îl văzu revenind și simți o dorință teribilă de a-l lovi. Își imagină cum l-ar fi împins peste bord, privindu-l apoi cum se îneca.

Leon veni lângă ea și remarcă într-o doară:

– Ești foarte îngândurată, Tara.

Tara dădu din cap, răspunzând:

– Da, mă gândeam că mi-ar plăcea să te văd în apă, atacat de un rechin.

– Nu cred că ești chiar atât de sângeroasă, replică el râzând, după care adăugă că în apele acelea nu trăiau rechini.

– Îmi va veni și mie vremea, îl preveni tenebros Tara.

– Mai vedem noi, copila mea. Pun pariu că, într-o lună, vei fi atât de atașată de mine încât ai să-ți retragi cuvintele astea.

Individ nesuferit, pompos și plin de sine! Tara se întoarse cu spatele, nesuportând să-l mai vadă în ochi. Imediat, însă, fu apucată de umeri și răsucită în loc. Chipul lui era aspru, neînduplecat; Tara îi văzu tremurul nărilor, crisparea gurii și amenințarea de neconfundat din ochii aceia negri, aprinși. Avu impresia că un tremur violent îi străbătea tot trupul, afectându-i toți nervii. Frica și deznădejdea îi întunecară privirea, iar gura i se strâmbă convulsiv.

– Niciodată să nu-mi mai întorci spatele! mârâi Leon, zgâlțâind-o necruțător. Vei învăța să mă respecți, fata mea – că de nu...!

Tara înghiți un nod, încercând să scape de acea senzație înfricoșătoare că se afla în puterea lui Satan însuși. Avea creierul atât de amorțit de frică, încât nici nu mai putea gândi rațional.

– Dă-mi drumul, îl rugă ea, înnebunită. Mă dor umerii...

– O să te doară mai mult decât umerii, dacă mă mai amenințI așa vreodată!

Îl privi, cu lacrimile lucindu-i pe gene; Leon îi dădu drumul, dar expresia cruntă nu i se șterse de pe față.

– Încearcă vreo figură, Tara, și voi avea grijă să stai cuminte o săptămână sau chiar mai mult.

– Te urăsc! aruncă ea, fierbând de furie.

Oamenii începuseră să scoată bagajele pe punte. Fără s-o mai ia în seamă, Leon spuse:

– Ți-am adunat o garderobă destul de completă, din diversele porturi pe unde am poposit. Totuși, mai ai nevoie de multe. Doresc foarte mult să porți unele dintre modelele noastre.

Tara știa că se referea la creațiile Casa Hera și se întrebă dacă nu cumva se gândea s-o folosească pentru publicitatea produselor lui.

* * *

Când ajunseră acasă, le deschise un servitor care se vedea clar că era obișnuit să-și primească stăpânul cu zâmbetul pe buze. Surâsul însă i se șterse de îndată ce o văzu pe Tara.

– Fă cunoștință cu soția mea, Kleanthes. Tara, unul dintre servitorii mei.

Omul rămase cu gura căscată, apoi izbucni, impulsiv:

– Soția dumneavoastră, Kirie Leon! Bine, dar cum rămâne cu domnișoara...

Reuși să se întrerupă, cu o expresie îngrozită, când își dădu seama ce spusese. Tara, aruncându-i soțului ei o privire piezișă, îi observă gura strângându-se, pe când în ochi i se ivea o scăpărare de mânie.

– Bine ați venit... Kiriă Leeon... doamnă Leon... se bâlbâi Kleanthes, privindu-și cu teamă stăpânul.

Tara înțelese că acea scăpare avea să-l coste scump și se întrebă cine era femeia aceea și dacă urma să fie înlăturată, acum când Leon avea o soție. Poate că nu-l deranja cu nimic să aibă mai multe femei în același timp. L-ar fi crezut în stare, animal detestabil ce era!

Kleanthes vorbi din nou, în timp ce le făcea loc să intre în holul mare, cu flori și tapiserii, mobilă antică scumpă și covoare persane pe pardoseala cu mozaic:

– Toți se vor bucura foarte mult că Kirios Leon are în sfârșit o soție! Și vor fi atât de mulți fii... ochi!

– Mai lua-v-ar dracu' pe toți! replică Tara, pradă unui val de furie.

– Dracul...?

Omul ridică mâinile într-un gest nedumerit, privind întrebător spre Leon.

– Adică cum, să ne ia dracul?

– Doamna Leon e obosită. Cheam-o pe Pelaya. O s-o conducă în camera ei.

– Foarte bine, domnule Leon! În clipa asta m-am și dus!

Și se întoarse în loc, aproape luând-o la goană – spre bucătărie, își spuse Tara, pentru a da uluitoarea veste că Leon adusese acasă o soție.

– Fă bine și învață să-ți ții gura! se răsti Leon, când Kleanthes nu mai putu să-i audă. Te-am mai prevenit!

– Nu permit unui servitor să-mi vorbească despre copii! se răsti Tara. Îți închipui că n-am chiar nici un pic de mândrie?

– În țara mea e firesc să se asocieze căsătoria cu nașterea copiilor. Ai să te obișnuiești cu felul deschis de a vorbi al grecilor.

– Al bărbaților! preciză Tara cu o lucire tăioasă în ochi. Îmi închipui că femeile sunt ca și mute, ținute sub dictatura tiranică a soților.

– Pe toți sfinții, o cauți cu lumânarea! scrâșni Leon. Ai noroc c-am trimis după Pelaya, altfel te-aș fi croit peste urechi chiar în clipa asta!

Tara oftă, fără să mai comenteze, în timp ce privea în jur, încercând să se calmeze. Observă tablourile vechi de pe pereți, icoanele, dar în clipa următoare apăru Pelaya și, peste câteva minute, Tara intră într-o cameră cu plafon înalt, mobilier masiv și decorațiuni albe și aurii. Perdelele străluceau ca soarele, iar covorul și cuvertura de pe pat făceau parte din aceeași garnitură. Mobila și tăbliile patului erau tapițate cu catifea verde, iar pereții, zugrăviți în alb.

În baie găsi prosoape groase și mătăsoase, spumant și pudră de talc – pe scurt, tot ceea ce i-ar fi fost necesar unei femei – și se întrebă cât de multe femei adusese acolo Leon pentru a locui cu el. Ochii i se abătură încet, fără tragere de inimă, spre ușa dintre camere. Ascultă câteva momente, dar se părea că soțul ei nu era acolo – sau, în orice caz, nu scotea nici un sunet. Din inimă i se desprinse un oftat prelung, aproape ca un suspin. Să fie întemnițată astfel, râvnind la bărbatul pe care-l iubea, dar silită să îndure efuziunile răpitorului ei!

Și totuși, în același timp îi și plăcea să savureze sălbăticia păgână cu care făcea el dragoste...

Deodată, Tara uită de orice nedumerire, privind cu ochi tot mai mari spre clanța ușii de legătură. Aceasta se apleca încet, fără zgomot...

Era inuman, își spuse ea, dacă putea face atâtea lucruri în cea mai deplină tăcere.

Ușa, însă, era încuiată, așa că fu nevoit s-o deschidă cu cheia.

El intră în cameră, iar Tara privi în jur, sperând ca Pelaya să mai fie încă acolo. Dar servitoarea plecase, căci încă nu era nimic de despachetat, valizele cu lucruri cumpărate de Leon pentru ea nefiind aduse sus.

Leon se opri în ușă, luminat din spate, astfel încât părea mai satanic ca oricând. Încruntată, Tara îi examină trăsăturile crispate, mușchii încordați ai gâtului, adâncurile obrajilor și fruntea joasă, brăzdată, diabolică. Un dușman formidabil! Și totuși, ascunse cine știe unde în adâncul ei, puterile n-o părăseau. Avea să-l înfrunte din tot sufletul! De ce să cedeze în continuare, umilă, așa cum făcuse până atunci?

– Vino aici, îi ordonă Leon, arătând un loc de lângă picioarele lui.

– Admir priveliștea, se răsti Tara, făcând un pas lateral spre fereastra ale cărei draperii încă nu fuseseră trase.

– Pe întuneric? replică el, ridicând ironic din sprâncene. Nu fi absurdă...

– Pot să văd, îl întrerupse Tara, nu sunt oarbă.

– Mă rog, pe întuneric nu vei vedea mare lucru – numai luminile de pe faleză și marea.

– Ce vrei? îl întrebă ea, apropiindu-se de fereastră cu încă un pas.

– Ți-am spus să vii aici! Dacă ai avea cât de cât minte, Tara, ai fi învățat până acum că nu sunt omul care să se lase sfidat. Ascultă-mă – acum!

Tara înghiți convulsiv, știind care-i erau intențiile.

– Unde-mi sunt hainele? întrebă, trăgând de timp. Vreau să mă spăl și să mă schimb.

– Vin și hainele, imediat.

Leon îi arătă din nou locul de la picioarele lui.

– Și-acum, vino la mine. Imediat!

Inima Tarei începu să bată dezordonat. Clătină din cap – și totuși, în același timp, se pomeni începând să înainteze spre el...

– Nu... am să...

– Mulțumește stelelor tale norocoase că te-ai hotărât să mă asculți, i-o reteză aspru Leon. Eram cât pe ce să-ți dau ceva de să mă ții minte!

– Ai folosi violența asupra mea?

– Intenționez să te aduc la ordine și acolo să rămâi!

O apucă de încheietura mâinii și îi smuci spre el trupul tremurător. Tara simți ușoara durere a ciocnirii de pieptul lui, dar aceasta era o nimica toată pe lângă neînduplecarea gurii care i-o captură pe a ei, explorând-o senzual, strivindu-i eforturile de a-și ține buzele închise în fața alor lui. Încercă să se zbată, dar Leon, râzând, îi învinse încercarea jalnică de a scăpa, imobilizându-i ambele mâini dintr-o singură încleștare, după care i le răsuci la spate.

– Și acum ce-ai să mai faci? întrebă el sarcastic, savurându-i vizibil neputința și furia.

– Cât aș vrea să te omor... mai apucă să murmure Tara, înainte ca gura lui dură să-i înăbușe restul cuvintelor.

– Pisică sălbatică ce ești, continuă ironic Leon, va fi o adevărată plăcere să te îmblânzesc.

Deznădăjduită, Tara simți cum se înmuia în brațele lui, înainte ca trupul să i se încordeze, împingându-se spre el. Ce înfrângere rușinoasă! Îi umplea ochii de lacrimi, chiar în timp ce continua să se îndese în el, conștientă că acum ea îl ispitea și că, în câteva secunde, avea să fie absorbită irezistibil într-un vârtej al pasiunii.

Capitolul 7

Tara stătea lângă fântână, privind peste pantele acoperite cu măslini spre apa de culoarea acvamarinului și linia precis definită a orizontului. Era conștientă de prezența celor doi grădinari care lucrau în apropiere și, peste câteva minute, când soțul ei apăru din casă, se întoarse spre el, declarând cu venin că avea să evadeze, în ciuda faptului că era supravegheată ori de câte ori ieșea.

– Nu mai fi așa de înverșunată, replică el tărăgănat, încruntându-se ușor. Încep să cred că până la urmă tot va trebui să-ți dau o lecție.

– Iar vii cu amenințări?

Tara ridică din umeri, indiferentă.

– M-am obișnuit cu ele. Sunt căsătorită cu tine de trei săptămâni, adu-ți aminte.

Ochii lui negri îi scrutară fața înroșită. Apoi se îngustară, sclipitori.

– Ești cea mai încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o în viața mea.

– Fiindcă n-am căzut victimă... ăă... farmecelor tale?

Leon nu răspunse, iar Tara adăugă sfidător:

– Ce lovitură pentru amorul tău propriu, să găsești o femeie care nu se repede să se îndrăgostească de tine! Câte inimi ai zdrobit în viața ta?

– Ai căzut victimă...

Se întrerupse, încruntându-se și mai tare.

– Dorința a existat din primul moment. Cu siguranță, ai recunoscut în sinea ta de multe ori că, pe plan fizic, îți pot oferi mult mai mult decât acel David cu care mă tot bați la cap.

O privi atent, iar Tara simți că se înăbușă de furie știind că nu l-ar fi putut contrazice.

– Dar nu m-am îndrăgostit de tine, se apără ea.

– Nu încă. Noroc că avem destul timp.

– E chiar atât de important pentru tine să te iubesc?

Leon ridică din umeri.

– Nu tocmai. Viața ar fi mult mai plăcută dacă te-ai îndrăgosti de mine, căci atunci n-ai mai fi o asemenea scorpie.

– Niciodată n-am fost așa, până nu te-am întâlnit pe tine! replică Tara scrâșnind din dinți.

– E clar că n-ai fost, pentru că nimeni nu s-ar fi îndrăgostit vreodată de tine.

După o scurtă pauză, adăugă:

– Acel David a scăpat ca prin urechile acului. De-ar ști, numai...

Tara trase aer în piept, abia reușind să-și controleze furia.

– Nu pot să-ți sufăr aluziile repetate la talentele tale de... de... de amant, mormăi ea, uimită că rostea acele cuvinte dar știind că le spunea numai pentru a risipi tăcerea îngrozitor de tensionată care se lăsase între ei.

– Fiindcă îți amintesc că întotdeauna reușesc să te fac să capitulezi?

Leon redevenise calm și blajin, cu o expresie de amuzament sardonic.

– În adâncul tău, ai dorit cu adevărat să fii soția mea...

– M-ai luat de soție cu forța! Of, cum poți spune că am vrut să mă mărit cu tine? Iubesc alt bărbat!

– Ba nu-l iubești, declară ferm Leon. Dacă l-ai iubi, cum ai putea să te simți atât de bine în brațele mele?

Tara își înclină capul, cu obrajii înroșindu-i-se ca sângele, de jenă.

– Numai... numai în felul acela...

Se opri, cu capul plecat. Leon încheie în locul ei, râzând imperceptibil:

– ... ești atrasă de mine.

Tara ridică fața, pentru a-l vedea privind-o cu un zâmbet ironic în ochi.

– Într-o zi, șopti ea, am să scap de... de această atracție despre care vorbești.

– N-ai să scapi niciodată... nu-i așa? o provocă el, privind-o cu ochi îngustați. Am știut, când te-am văzut în rezerva aceea de spital, că soarta mi te-a dat mie în grijă – pentru totdeauna.

Îi apucă mâna, privindu-i inelul de pe deget.

– Vei scăpa vreodată? întrebă el din nou, iar Tara se simți îndemnată de o forță irezistibilă să-i dea răspunsul pe care-l aștepta.

– Nu... murmură ea tremurător, cu un oftat prelung, foarte asemănător unui suspin. Niciodată n-am să scap de pasiunea pentru tine, Leon.

– Bine faci că recunoști. Poate că acum te vei liniști și vei accepta viața fericită care ți se oferă.

Tara îl privi printr-o ceață de lacrimi.

– Nu am nici o viață. Mi-ai furat toată fericirea, atât acum, cât și pe viitor.

Mâinile lui se încleștară din nou, strâns, dar Tara simți că de această dată cauza nu mai era furia, ci mai degrabă o emoție tumultuoasă dinlăuntrul lui. Apoi ridică ochii, observându-i tâmpla lucind în soare, cu firele cărunte argintate de lumină. Îi spusese că avea treizeci și unu de ani, dar arăta mai în vârstă – poate în urma vieții desfrânate pe care o dusese...

Leon se întoarse s-o privească și, un moment, rămase cu ochii pironiți într-ai ei. Se încruntă ușor; păru gata să vorbească, dar se răzgândi și, cu chipul aspru în lumina soarelui, plecă, lăsând-o unde era, nefericită și singură. Și totuși, strania durere care îi străpungea inima nu părea să aibă nici o legătură cu propriile ei chinuri, ci mai degrabă a-i fi dedicată omului a cărui prizonieră era.

* * *

În seara aceea, la cină, Tara fu foarte tăcută, gândindu-se numai la posibilele feluri de a evada. Leon, convins că o frământau cu totul alte gânduri, se uită la ea încruntat, răstindu-se:

– E timpul să ți-l scoți din cap pe băiatul ăla! Acum ești soția mea și, cu cât te resemnezi mai repede cu gândul ăsta, cu atât mai bine!

Calmă, Tara îi răspunse:

– Pe David n-am să mi-l scot niciodată din minte și din inimă. El este bărbatul pe care mi l-am ales de soț, cel pe care știam că-l pot iubi și cu care pot fi fericită, toată viața.

– N-ai fi fost fericită!

Tonul poruncitor și provocator al lui Leon îi ucise Tarei pe buze intenția de a protesta.

– Îți dau atât de mult! De ce nu poți fi satisfăcută?

– O căsnicie trebuie să se bazeze pe dragoste, de-asta nu pot fi satisfăcută!

Leon trase aer în piept, nervos.

– Sentimentali mai sunteți voi, englezii – mai ales femeile! Ia spune-mi, cât timp durează această așa-zisă dragoste?

– Poate dura o veșnicie, dar tu, ca grec, nu ești în stare să înțelegi. Iubirea și afecțiunea sunt cele mai importante părți ale unei căsnicii.

– Dar compatibilitatea fizică? Asta nu e importantă?

– Într-un fel... da...

– Într-un fel? își înălță el întrebător sprâncenele negre și drepte. Chiar îmi poți spune sincer că în căsnicia noastră compatibilitatea fizică nu este partea cea mai importantă?

– Este singura parte care există în căsnicia noastră.

– Și aspectul material? Majoritatea femeilor ar fi mai mult decât fericite cu tot ceea ce ai tu aici – sau vei putea avea, când am să fiu sigur că nu vei mai încerca să fugi de lângă mine. Îți pot oferi toate desfătările – aici avem un cămin cu totul deosebit, nu se poate să nu recunoști. Avem un iaht și, în cele din urmă, când vei veni cu mine la Atena, vei locui într-un apartament de lux și vei avea mașina ta proprie.

– Toate acestea, dar nu și iubirea.

– Spune-mi, te rog, îi ceru el, câte dintre prietenele tale – care se presupune că s-au măritat din dragoste – cunosc acea fericire idilică pe care tu pari s-o crezi posibilă?

Tara îl privi fără să spună nimic. Își amintea cum înșirase Sue într-o zi, pe degete, toate cuplurile cunoscute de ei ale căror căsnicii se destrămaseră sau scârțâiau deja serios. Era

înspăimântător, spusese Sue, iar Tara își aduse aminte cum spusese că ea și David aveau noroc, fiindcă amândoi știau că dragostea lor avea să dureze o veșnicie.

– Ei bine, o provocă Leon, întrerupându-i șirul gândurilor, ce răspuns ai de dat?

Tara oftă sonor, clătinând din cap.

– Iubirea poate dura, declară ea cu încăpățânare.

– Dar nu-ți vine în minte nici o prietenă de-a ta care să fie fericită în căsnicie?

În glasul lui se strecurase o ironie suavă.

– Ei bine, iată că noi cei de-aici, din Grecia, am găsit răspunsul, oricât ai încerca tu să mă contrazici. Ne căsătorim în scopul satisfacției fizice și al procreerii copiilor. În sate, căsătoriile mai sunt chiar și acum aranjate de părinți, care știu mai bine decât copiii lor ce li se potrivește acestora...

– Termină! E... îngrozitor! Când mă gândesc la căsătorii aranjate...

– Las-o-ncolo de iubire, o sfătui în continuare Leon, trecând peste întrerupere, și mulțumește-te cu ce ai. Când ai să termini cu capriciile astea copilărești, noi doi vom fi cu adevărat foarte fericiți.

– Tocmai mi-am amintit că ți-ai exprimat dorința de a mă îndrăgosti de tine.

– Am spus că viața ar fi mai plăcută, dar prin "dragoste" nu m-am referit la cine știe ce mare pasiune, ca alea de care se lasă furați scriitorii. Pentru mine nu există asemenea mari pasiuni – decât sub aspect fizic, adăugă el cu o undă de amuzament. Însă dragostea asta adâncă despre care se tot vorbește...

Ridică din umeri, plictisit și indiferent.

– Nu e decât o prostie.

– Ai să pierzi mult în viață, declară Tara. Oricum, îndrăznesc să spun că te vei satisface cu mai multe plăceri senzuale.

– Mare pramatie ești, Tara, murmură el încet. Mă întreb cât timp voi mai fi în stare să-ți îngădui împunsăturile veninoase fără să ripostez.

Tara nu mai spuse nimic și, un timp, mâncară în tăcere. Dar, deși sotul ei nu vorbea, se simțea clar cât de atent o studia. Tara se bronzase fermecător, într-o nuanță ca a aurului de Sienna, iar părul i se decolorase, mai ales în față, unde-i încununa fruntea inteligentă. Ochii îi erau mari și triști, iar din când în când gura-i tremura, frământată de gânduri. Arăta foarte tânără și lipsită de apărare în fața omului ai cărui ochi o fixau cu cea mai ciudată expresie. Tara îl văzu încruntându-se ușor un moment. Părea cufundat în gânduri.

– Săptămâna viitoare voi da un mic dineu, hotărî el dintr-o dată. E timpul să-ncep să-mi arăt frumoasa soție în lume.

– Aș putea cere ajutor! exclamă Tara, privindu-l surprinsă. Ești dispus să-ți asumi riscul?

– Draga mea copilă, chiar ți-i poți închipui pe prietenii mei ascultându-te când le-ai spune că ai fost răpită și măritată cu de-a sila, și s-o mai și creadă? N-ar crede altceva decât că ești puțin țăcănită.

Dinții Tarei se încleștară de furie. Avea dreptate, evident, ca întotdeauna! Cât îl mai ura! Părea atât de convins că nu-i lăsase nici o șansă de scăpare! Numai că, într-o bună zi, avea să-i arate ea lui!

* * *

Cu câteva zile înainte de petrecere, Leon îi aduse Tarei o rochie pe care o puse pe pat. Îl întrebă de unde o avea, bănuind, preț de-un revoltător moment, că o lăsase în casă vreuna dintre prietenele lui. Bănuielile i se citeau clar pe față, căci Leon răspunse râzând·

– Nu i-aș face una ca asta soției mele, Tara. Alteia, da, dar ție, niciodată.

– Mă respecți? îl întrebă ea provocator, cu o privire ușor curioasă.

Urmă o scurtă pauză, ca și cum Leon n-ar fi fost hotărât să răspundă. Totuși, vorbi, dar repede și nepăsător:

– Mai mult decât am respectat vreodată o femeie.

Arătă spre rochie, adăugând, înainte ca Tara să aibă timp să spună ceva:

– E aceeași mărime cu celelalte. Am cumpărat-o de-aici, din sat.

– Din sat? repetă ea, încruntându-se. Există un magazin de confecții în sat?

– O croitoreasă – Margarita. A făcut-o după un model de-al meu.

Expresia surprinsă a Tarei îl făcu să zâmbească.

– Îți voi permite să cobori în sat când ai să-mi promiți că nu vei fugi.

– N-am să-ți promit niciodată așa ceva...

Tara se opri, privindu-l cu ochi mari.

– Ai avea încredere în mine... dacă ți-aș promite?

Inima îi bătea dureros. O asemenea promisiune i-ar fi adus libertatea... și șansa de a pleca de pe insulă... Feriboturile făceau tot timpul naveta la Pireu. Le vedea de pe terasă.

Ochii negri și pătrunzători ai lui Leon se îngustară, parcă citindu-i gândurile.

– Dacă-mi faci promisiunea asta, Tara, n-ar strica să te ții de cuvânt.

Îl privi nedumerită.

– Ce vrei să spui?

– Am încredere în tine, răspunse el simplu.

– Ai încredere în mine... chiar atât de multă încredere?

Tara clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Nu poți fi chiar atât de credul.

– N-ai să mă trădezi, spuse el cu deplină convingere. Aș fi mai mult decât dispus să-ți redau libertatea, dacă-mi promiți ceea ce ți-am cerut.

Cu mintea în plin tumult, Tara nu răspunse. El să aibă încredere în ea! I se părea imposibil. Cu siguranță, Leon își dădea seama că n-ar fi făcut nimic dezonorant dacă-i dădea cuvântul ei și apoi și-l călca. Avea tot dreptul – și urma s-o facă!

Oare...?

– Ei? întrebă încet soțul ei.

Îl privi, clătinând din cap.

– Nu, conchise ea, fără tragere de inimă, nu-ți pot promite asta.

– Mai târziu, poate, replică Leon într-o doară, înainte de a reveni la vechiul subiect. Margarita are un mic atelier la capătul portului. Mă gândesc serios s-o cooptez în firmă.

Urmă o pauză ciudată, apoi Leon adăugă:

– O vei cunoaște pe Elene la dineu; e cea mai frumoasă și mai talentată dintre toate modelele noastre.

– A...

Fără un motiv evident, dintr-o dată Tara simți un fior rece pe șira spinării.

– E grecoaică?

– Tatăl ei e grec, iar mama, englezoaică.

Leon luă alene rochia, atingând cu mișcări experte materialul brodat. Tara era fascinată, căci omul de-acum nu semăna deloc cu cel arogant și autoritar pe care-l cunoștea atât de bine. Ridică privirea spre silueta zveltă a soției lui, apoi îi examină fața și părul.

– Ar fi trebuit să te tunzi până acum, spuse el încruntându-se. Amintește-mi să telefonez după coafeză, să vină mâine aici.

Ochii Tarei se învăpăiară.

– N-am să fac așa ceva! Întâmplător, îmi place părul meu așa cum este!

Leon clătină din cap, deloc impresionat de revolta ei.

– Nu-ți stă bine – nu se potrivește cu felul cum intenționez să te îmbrac. În nici un caz nu va merge cu rochia asta de seară.

– Cu felul cum intenționezi tu să mă îmbraci pe mine! exclamă Tara. Cine crezi că sunt, o sclavă fără șira spinării, menită numai să se supună tuturor capriciilor stăpânului? Mai gândește-te, adăugă ea cu voce sufocată, căci n-am intenția să iau pe mine numai ce mi se poruncește!

– Ce pisică sălbatică ești, comentă el blajin. Până acum, ai purtat toate hainele dăruite de mine.

– Numai fiindcă n-am avut încotro!

– Te vei îmbrăca întotdeauna numai cu ceea ce hotărăsc eu, insistă Leon neînduplecat. Totuși, după ce-mi promiți ceea ce ți-am cerut, vei putea veni cu mine la Atena, ca să te uiți prin magazine.

Să se îmbrace numai cu ceea ce hotăra el! Obrajii îi ardeau de furie – dar, printr-un mare efort, reuși să-și țină gura.

Era însă hotărâtă să nu poarte rochia adusă de el.

* * *

În seara dineului, după ce făcu duș și se șterse, Tara îmbrăcă rochia pe care și-o alesese din garderobă. Totuși, se uită și la cealaltă, fiind nevoită să recunoască: era însăși imaginea perfecțiunii. Roz ca garoafa, avea un combinezon verde care se

vedea printre modelele broderiei. Decolteul era larg, iar croiala îi scotea în evidență formele. O probase dimineața, după ce se tunsese, și în pofida propriei voințe fusese cât pe ce să cedeze, căci nimic n-ar fi putut-o face să arate mai frumoasă. Cu siguranță, Leon avea acel fler care duce orice casă de modă pe culmile celebrității.

– N-am s-o port! declară ea hotărâtă, întorcându-se spre cealaltă. Nu-l voi lăsa să-mi dicteze!

Stătea în fața mesei de toaletă când intră Leon, într-un costum de in verde-deschis, cu cămașă albă cu jabou. Făcu un pas, apoi se opri, privind-o neîncrezător.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. E ceva în neregulă cu rochia...?

– Nu e nimic în neregulă, îl întrerupse Tara, dar n-am s-o port, atâta tot. Îmi place mai mult asta, minți ea, atingând corsajul cu degetul.

– Ascultă...

Leon se apropie până în fața ei, înalt și amenințător, cu chipul înnegrit ca norii de furtună.

– Scoate-o imediat! Nici măcar nu e rochie de seară...

– Știu că nu e! Mă pricep și eu la rochii!

– Unde-i cealaltă?

– În șifonier.

Tara înghiți convulsiv, adunându-și curajul, deși tremura.

– N-am s-o îmbrac.

– Ba, pe toți sfinții, ai s-o îmbraci!

Cu ochii negri arzându-i mocnit, adăugă:

– Ai de gând să ți-o scoți singură pe asta, sau ți-o scot eu?

Tara se retrase, cu obrajii pălindu-i.

– Să nu-ndrăznești să mă atingi, murmură ea cu voce șovăitoare, îngrozită că avea s-o lovească. Nu...

Restul cuvintelor se pierdu, când Leon, dintr-o mișcare violentă a mâinii, îi sfâșie rochia de la umeri până aproape de poale. Și, înainte ca Tara să fi făcut vreo mișcare, i-o smulse de pe trup, lăsând-o în furou și ciorapi.

– Du-te și ia-o pe cealaltă! ordonă el, cu un gest poruncitor spre dulap. Ia-o, Tara, că de nu...

Furia o potopi toată, dar se supuse, conștientă cât de sumar îmbrăcată era, complet expusă în caz că Leon, dominat de furie, ajungea s-o lovească.

– Nu v-vreau... s-o... s-o port... se bâlbâi ea cu voce tremurătoare.

– Pune-o pe tine.

Se supuse din nou, cu lacrimile sclipindu-i pe gene.

– Așa mai merge. Invitații sosesc în câteva minute, așa că să nu întârzii.

Și, cu aceste cuvinte, Leon porni înapoi spre ușă și ieși.

– Îl urăsc... of, îmi vine să-l omor!

Tara își îngropă fața în mâini, izbucnind într-un plâns amarnic.

– Cum aș putea să mai rezist? Cum aș putea? David... numai dacă ți-aș putea trimite un mesaj...

Plângea în hohote, dar teama de soțul ei o ajută să-și revină curând. Arăta îngrozitor! Iar rochia, oricât de frumoasă era, fusese concepută de Leon astfel încât să-i scoată în evidență toate curbele trupului. Furia o cuprinse din nou, tulburându-i judecata. Nu avea s-o poarte! Iar de astă dată, nici chiar Leon n-avea s-o mai poată sili!

Cu degete nesigure, își scoase rochia și, luând foarfeca de unghii, începu să taie materialul fâșii-fâșii.

Era în neglijeu când Leon intră din nou în cameră.

– Încă nu ești gata...?

De data asta, chipul i se schimonosi într-o furie aproape dureroasă, la vederea rochiei ciopârțite. Clătină din cap, neîncrezător.

Tara, fără să-i mai pese de nimic, apucă rochia și i-o azvârli în față.

– Ți-am spus că n-am s-o port și am vorbit serios. Am să mă îmbrac cu ce vreau eu – să-ți intre bine în cap asta!

Cu iuțeala unei pantere, Leon străbătu dintr-un salt distanța care-i despărțea și începu s-o zgâltâie cu furie, până când lui însuși i se tăie respirația.

– Și-acum cu ce naiba ai să apari? N-ai nimic potrivit!

Tara îi auzi scrâșnetul dinților, îl văzu consultându-și ceasul. Și, deși era în pragul leșinului, simți un fior de satisfacție: tocmai înregistrase prima victorie împotriva lui.

Leon se duse la șifonier, privind înăuntru. Tara îl aștepta, conștientă de tăcerea care se lăsase. Nu se mai auzeau decât greierii care cântau afară, pe sub măslini.

În cele din urmă, Leon se întoarse cu o rochie de seară albastră ca peruzeaua.

– Va trebui să ne mulțumim cu asta. Îmbrac-o.

Tara se conformă. Tot spiritul bătăios i se risipise. Dar gândul la ceea ce făcuse încă o mai ajuta să simtă o anume mulțumire. Poate că așa avea să-l convingă pe soțul ei că nu era complet supusă voinței lui.

Capitolul 8

Când Tara coborî din dormitor, ușa de la intrare tocmai se deschidea. Leon primise deja doi musafiri și stătea în hol, pe când Stamati, după ce se dăduse la o parte pentru a lăsa să intre o tânără pereche, închidea ușa și lua etola de hermină a fetei. Tara privi cu ochi mari la frumusețea impecabilă a tinerei care, după cum o înștiința instinctul, era modelul despre care îi vorbise soțul ei. Înaltă, cu o ținută demnă și o fermecătoare rochie destinată să-i avantajeze toate curbele trupului, arăta ca o întruchipare a supremației feminine. Tara coborî ochii, privindu-și propria rochie, și simți că-i venea s-o ia la fugă, rușinată. Cealaltă rochie fusese splendidă, un model gândit de soțul ei pentru a-i scoate în evidență frumusețea fetei și a siluetei. Abia acum îi înțelegea sentimentele; pe ale ei nu și le înțelegea: cum putuse distruge intenționat un lucru destinat anume ei și conceput cu atâta pricepere?

Observă expresia lui Leon când ochii lui trecură fugar de la superba imagine a modelului la înfățișarea modestă a soției lui.

– Elene, spuse el rece, fă cunoștință cu soția mea, Tara.

Tânăra întinse o mână, observând în treacăt, cu ochii ei negri, rochia Tarei. Ar fi fost imposibil de spus la ce se gândea. Era o fată care nu dădea nimic de gol – cel puțin, nu prin expresie.

Tara îi strânse mâna, conștientă de un fior rece care-i cuprindea tot trupul, căci în atitudinea fetei părea să se simtă o ostilitate ascunsă, dacă nu chiar ură adâncă.

– Ce faci?

Apoi, Elene se întoarse imediat spre Leon:

– Ce frumos! Și ce surpriză pentru noi toți! Nu mi-a venit să cred, când ai telefonat ca să ne dai vestea.

Leon răspunse doar printr-un ușor surâs. I-o prezentă pe Tara tânărului, care se numea Nico Kallergis. De statură medie, cu păr negru ca pana corbului și ochi căprui, era chipeș într-un stil masiv, robust. La douăzeci și opt de ani, avea două vase de croazieră și livezi întinse de măslini în Grecia continentală. Luă mâna Tarei și o ținu o idee mai mult decât ar fi fost necesar. Când îi susținu privirea, pe Tara o străbătu o senzație de neînțeles. Expresia lui era prietenoasă, cu un zâmbet care-i arcuia buzele pline.

– Încântat de cunoștință, Tara, declară pe un ton sincer Nico, privind o clipă la Elene, apoi spre Leon. Cum ai reușit să străpungi armura celui mai înverșunat burlac al nostru?

Tara se înroși la față, dar nu răspunse, conștientă de privirea disprețuitoare a Elenei, care părea să spună că Leon n-o luase de soție nici pentru inteligența, nici pentru bunul ei gust.

În sinea ei, Tara tremura, știindu-se soția patronului uneia dintre cele mai celebre case de modă din lume. Elene trebuia să fie foarte nedumerită de decizia lui Leon.

Peste cinci minute sosi încă un cuplu, intrând în salon, unde Leon, soția lui și oaspeții își beau aperitivele. Erau doi oameni

căsătoriți, mult mai vârsnici decât Elene și Nico. Tarei îi plăcură destul de mult – ca și pe ceilalți doi, Julia și Cristakis Mitas – dar nu avea chef de conversație și prefera să stea tăcută, ascultându-i pe cei din jur.

Ultimii sosiră Agni și Loukis Amaxis, iar Agni, care avea vreo patruzeci și cinci de ani, se vedea clar că nu fusese niciodată altceva decât egala soțului ei. Tara se întreba cum reușise să se ridice la acest statut, într-o țară unde femeile erau considerate inferioare prin tradiție.

– Este, într-adevăr, o știre de senzație, declarase Loukis, zâmbindu-i Tarei, când se făcuseră prezentările. Leon căsătorit – și nici o vorbă suflată prietenilor!

La fel ca soția lui, vorbea cu un accent aparte, diferit de cel al Elenei și al lui Leon, care se exprimau perfect în engleză. Agni întrebă dacă Leon și Tara se cunoșteau de mult, iar Tara nu putu să nu observe că în timp ce vorbea ochii i se abăteau spre frumoasa fată așezată la mică distanță de toți ceilalți, pe un scaun de lângă fereastră.

– Nu de foarte mult timp, răspunse senin Leon. A fost unul dintre acele cazuri de atracție reciprocă foarte puternică, de la prima întâlnire.

Tăcu un moment să-și privească soția, ai cărei ochi albaștri se îngustaseră în timp ce asculta acele cuvinte câtuși de puțin adevărate. S-o fi simțit atras el, dar ea îl antipatizase din primul moment.

– Și astfel, continuă Leon suav, nu ne-a mai rămas de făcut decât un singur lucru: să ne căsătorim.

Gura Elenei păru să se crispeze. Se aplecă înainte în scaun, deschizând capacul unei tabachere de aur și scoțând o țigară. Leon

se ridică imediat să i-o aprindă cu bricheta, iar Tara le văzu privirile întâlnindu-se, susținându-se... Expresiile lor, însă, erau de nepătruns.

* * *

Cina decurse destul de bine, cu Nico așezat în fața Tarei, de unde îi monopoliza frecvent atenția, fără să ia în seamă privirile neguroase pe care i le tot arunca amfitrionul. Așa cum Tara se așteptase, în momentul când rămaseră singur Leon era în culmea enervării și o întrebă de ce îi dăduse atenție numai tânărului.

– Am fost sociabilă, așa cum mi-ai cerut, replică ea scurt.

– Ți-am cerut să fii sociabilă cu toată lumea! se răsti el, sfredelind-o cu ochii lui negri, scânteietori. Dar tu n-ai avut timp decât pentru Nico!

– Pot să fac vreodată ceva care să-ți convină și ție? întrebă ea enervată. Dacă da, anunță-mă, am să trec pe-o listă...

– Ia seama, o preveni încet soțul ei. Și-așa sunt destul de prost dispus.

– Nico avea o conversație plăcută, continuă Tara. Mult mai plăcută decât a prietenei tale, Elene.

Îi privi cu atenție chipul, dar nu văzu decât o mască indescifrabilă, care nu trăda nimic.

– Nu ți-a plăcut Elene? se interesă el, cu o intonație ciudată în glas.

– Nu, nu mi-a plăcut. M-a tratat ca și cum i-aș fi fost inferioară.

– Din cauza rochiei...

– Pe care tu mi-ai cumpărat-o!

– Nu pentru o ocazie ca astă-seară! se răsti el. Orice rochie trebuie să corespundă cu ocazia, și ai să înveți acest lucru!

– Palavre! Mă îmbrac cu ce-mi place, nu cu altceva.

– Tu, ca soție a mea, trebuie să dai exemplu. Toată lumea se va aștepta să porți haine corecte – ca stil, culoare și croială.

– S-a trezit expertul să vorbească! Nu eram decât o fată ca oricare alta, până când m-ai adus tu în lumea asta, pe care o urăsc!

– Minți, replică el scurt, netulburat.

Cât de calm și stăpânit părea dintr-o dată! Tara fu nevoită să-i admire felul cum își controla mânia, dorindu-și să fi fost și ea capabilă de același lucru.

– Cred că mă duc la culcare, spuse ea.

Imediat, roși până în vârful urechilor, căci Leon îi răspunse:

– O grabă ca asta îmi place și mie.

Tara scrâșni din dinți zgomotos.

– Prefer să mă culc singură – măcar din când în când!

– Mincinoaso, murmură el din nou și, înainte de a apuca să se retragă, Tara se pomeni cuprinsă în brațele lui.

Fața îi fu ridicată, iar buzele cucerite de ale soțului ei.

– Da, spuse el după un timp, e timpul să ne ducem la culcare.

* * *

Tara stătea întinsă în șezlong, ascultând zumzetul insectelor prin grădină, când o trezi din somnolență glasul soțului ei.

– Îmi vine să te mănânc, așa de apetisant arăți, comentă el cu un zâmbet pe care Tara nu i-l mai văzuse. Pot să-ți țin și eu companie?

– N-am cum să te opresc, replică ea, arătând spre celălalt șezlong, aflat la câțiva pași distanță.

– Nu fi scârboasă, se răsti Leon, cu zâmbetul pierindu-i de pe buze. Văd clar că nu sunt dorit, adăugă el, așezându-se.

Era îmbrăcat în șort și un tricou care-i accentua mușchii brațelor și ai umerilor. Chiar și într-o asemenea ținută, avea un aer de o distincție incontestabilă, recunoscu Tara fără tragere de inimă. Ochii i se ridicară spre chipul lui cu piele bronzată, trăsături arogante și bărbie clasică, puternică. Buzele nu-i erau atât de subțiate ca de obicei, senzualitatea lor fiind mai vizibilă. Involuntar, Tara se pomeni comparându-l cu David – cum mai făcuse de câteva ori – pentru a ajunge la concluzia că între ei nu încăpea nici o comparație: nu compari un tigru cu un mieluțel.

În sfârșit, îi adresă întrebarea pe care știa că trebuia să i-o pună la un moment dat:

– De ce te-ai măritat cu mine, Leon?

Soțul ei nu făcu decât s-o privească tăios, fără a-i da nici un răspuns.

– Nu era nevoie, continuă Tara, neslăbindu-l din privire. Mă aveai în puterea ta. Dacă te-ai fi mulțumit să te... ăă... distrezi cu mine fără a fi căsătoriți, atunci puteai să scapi de mine când îți găseai alta.

– Așa ceva ar fi fost imposibil, în împrejurările date, replică Leon, privind spre grădinar, cu o expresie de nepătruns.

– Ce vrei să spui?

– Te-am răpit, adu-ți aminte. Dacă te luam lângă mine, iar apoi te alungam, ai fi putut cere să fiu arestat. Așa, nu mai ai nici un argument împotriva mea. Căsătoria n-a fost decât măsura mea de siguranță, ca să nu am necazuri.

– Cum adică... n-am nici un argument împotriva ta? Ce vrei să spui...?

– Te-ai măritat cu mine de bunăvoie și nesilită de nimeni. Acum ești soția mea.

Făcu un gest de neputință.

– Ce-ai putea face dacă, să zicem, ai reuși să scapi?

– M-aș duce la poliție.

Leon clătină din cap.

– N-ai rezolva nimic. Promiseseși să te măriți cu mine, ai uitat? Și te-ai măritat cu mine – fără o vorbă de protest, fără să-mi aduci nici cea mai mică acuzație.

– Deștept te mai crezi, ripostă Tara. Tot am să mă răzbun eu, într-o bună zi!

Ochii lui Leon se îngustară.

– Încă mai visezi la evadare?

– Desigur.

– Ești o proastă. Nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea să fii însărcinată?

Înroșindu-se ca focul, Tara își repezi privirea spre ochii lui.

– Nu! tipă ea. Nu... cum poți fi atât de sigur că...?

Lăsă fraza neterminată, în timp ce Leon își înălța sprâncenele negre.

– Nu m-am născut ieri, alaltăieri, replică el cu o ironie perceptibilă în glas. Acum ești prizoniera mea, Tara... nu mai ai cum să scapi.

– Nu, n-am să-ți nasc copilul! Nu-l doresc! Te urăsc prea mult!

Era în pragul lacrimilor, căci afirmația lui nu făcuse decât să-i întărească unda de îndoială din minte, o îndoială pe care o izgoni, încercând cu disperare să scape de ea. Soarta nu putea fi atât de crudă! Nu era drept! Nu aștepta nici un copil!

Lacrimile îi șiroiau pe față, și-și luă halatul, căutând o batistă în buzunar. Nu găsi nici una, iar Leon i-o oferi pe a lui.

– De-ai ști cât de mult te urăsc, murmură ea cu voce tremurătoare după ce se șterse la ochi, m-ai lăsa să plec imediat!

După o lungă tăcere, soțul ei răspunse:

– Dacă-mi promiți ceea ce ți-am cerut, Tara, atunci te-aș lăsa să umbli liberă pe insulă. Așa, însă, nu ai voie în afara proprietății ăsteia. Fii cuminte, copilă, și dă-ți cuvântul de onoare.

– Tocmai ai spus că acum sunt prizoniera ta, că nu mai am nici o scăpare, îi reaminti ea. De ce mai ai nevoie de promisiuni?

– Până se va naște copilul, nu vreau să-mi asum nici un risc. Te cunosc destul de bine ca să știu că niciodată nu-ți vei părăsi copilul. Și, de asemenea, te cunosc îndeajuns de bine pentru a fi sigur că, dacă-mi faci o promisiune ca asta, ai să ți-o ții. Am mai spus-o și înainte.

Tara rămase tăcută, meditând la cuvintele lui. Dacă ar fi putut scăpa înainte de nașterea copilului...

– Nu fac nici un copil! șopti ea vehement. Mi-ar distruge viața... David n-ar accepta niciodată copilul altui bărbat, așa că nu va mai vrea să mă ia de soție!

Leon preferă să schimbe subiectul:

– Săptămâna viitoare plec la Atena. Te-aș lua cu mine, dacă mi-ai promite ceea ce-ți cer.

O privi cu o expresie întrebătoare – și de speranță, se vedea clar. Însă Tara clătină din cap și răspunse că nu, n-avea de gând să-i promită.

– Ești cea mai încăpățânată femeie pe care am întâlnit-o în viața mea! exclamă el exasperat. Vreau să te iau cu mine!

– Numai într-un singur scop! replică Tara cu dispreț. De ce n-o iei pe una dintre fostele tale amante, ca s-o inviți să se culce cu tine?

Ochii lui Leon scăpărară ca doi tăciuni gata să se aprindă.

– Treci în casă! ordonă el aspru, ridicându-se. M-am săturat! Ai să simți pe pielea ta ce ți se cuvine pentru ceea ce-ai spus!

O trase după el, iar Tara, știind că grădinarul le urmărea orice mișcare, nu se împotrivi.

În dormitor, Leon închise ușa cu piciorul și se rezemă de ea cu spatele lui lat. Chipul îi era schimonosit într-o mască rea, iar ochii îi scăpărau de furie.

– Leon... te rog... nu mă lovi...!

– Vino aici! mugi el, arătând locul din fața lui.

Inima Tarei începu să bată atât de violent, încât îi dădea senzația că avea să cadă de pe picioare. Și-o apăsă cu o mână. Lacrimile îi șiroiau pe față.

Scrâșnind din dinți, Leon arătă din nou podeaua, în fața lui:

– Aici, am spus. Dumnezeule, fato, dacă nu mă asculți o să-ți pară rău!

– Nu p-pot... o, Leon, te rog...

Fără o vorbă, soțul ei continua să stea cu degetul întins. Tăcerea devenise o tortură; Tara își simțea fruntea și palmele scăldate în sudori reci.

– Am să fac tot ce spui...

Se întrerupse și, cu toate că era cel mai greu lucru pe care-l făcuse în viața ei, își ceru iertare cu umilință pentru ceea ce spusese.

Lacrimile continuau să-i curgă, iscate de teama cumplită pe care i-o provoca acel om, stând în fața ei, cu degetul întins în continuare. Încet, Tara înaintă, și deodată își dădu seama că furia lui era nemotivată. Recunoscuse că avusese amante, atunci de ce se purta așa numai fiindcă ea adusese vorba despre ele? Desigur, n-avea cum să-i placă, dar...

Oprindu-se în fața lui, îi privi chipul. Leon spusese că o respecta mai mult decât pe oricare altă femeie – atunci, ar fi fost oare posibil să dorească să le uite pe toate celelalte?

Năucită de o asemenea idee, Tara continua să-l privească fix, uitând că din clipă-n clipă putea să se pomenească luată la bătaie. Dacă Leon voia să le uite pe celelalte, asta nu însemna că...?

Își reteză șirul gândurilor, recunoscând că nu era posibil. Nu putea să țină la ea... în felul acela. Spusese de nenumărate ori că nu credea în dragoste.

– Deci, te-ai hotărât să-ți ceri iertare, hai?

Deși scrâșnit încă, glasul lui părea să-și fi pierdut o parte din dogoare, iar Tara simți că furia îi trecea.

– Ai scăpat, continuă el și, un lung răstimp, Tara nu putu decât să-l privească, în vreme ce nervii i se calmau treptat, o dată cu bătăile dureroase ale inimii.

– Da, ai avut minte – de fapt, este cel mai rațional lucru pe care l-ai făcut vreodată.

Ochii lui negri îi cutreierau posesiv trupul. Fu smucită spre el, iar gura lui o strivi pe a ei brutal. Scoțând un mârâit, Leon îi ridică nemilos capul, de bărbie.

– Am spus că ai scăpat. De bătaie, da – dar nu și de sărutările mele!

Mâna lui îi împinse capul pe spate, până când Tara simți că o durea ceafa. Gura cea rea o mângâie un moment pe a ei, înainte de a o strivi sub sărutări, cu aceeași intensitate sălbatică.

Capitolul 9

Tara era singură în grădină, când unul dintre servitori anunță sosirea lui Nico.

Inima îi tresări în piept; știuse instinctiv că ea și Nico aveau să se întâlnească... între patru ochi.

– A întrebat de doamna Leon, spuse Davos cu un glas lipsit de intonație. Să-l aduc aici?

– Nu, condu-l în salon și spune-i că vin și eu în vreo cinci minute.

– Foarte bine, doamnă.

Tara privi spre grădinar, zâmbind în sinea ei. Nici unuia dintre servitori nu i se spusese să fie prezent dacă primea vreun musafir, pur și simplu pentru că Leon nu se așteptase s-o viziteze cineva și pe ea.

– Yassoo, Tara! o salută Nico, întinzându-i ambele mâini. Știam că Leon e plecat de-acasă, așa că m-am gândit să-ți fac o vizită. De ce nu te-a luat cu el?

– A plecat în interes de afaceri și m-aș fi plictisit, minți Tara, poftindu-l cu un gest să ia loc.

Se așeză și ea lângă fereastră, cam stânjenită, căci în fond erau încă doi străini, aproape. Nico risipi tăcerea, întrebând-o cum îl cunoscuse pe Leon.

– L-aș fi întrebat pe el, adăugă, dar am ezitat, știindu-l cum e. Lui Leon nu i-a plăcut niciodată să fie luat la întrebări, în legătură cu nimic.

– Ne-am cunoscut la mine la serviciu, eram soră medicală, răspunse Tara zâmbindu-i. Leon avusese un accident și a fost internat într-o rezervă din secția mea.

– E incredibil că a vrut să se însoare cu tine, când vă cunoșteați de atât de puțin timp.

Tara râse, astfel încât Nico își dădu seama, cu întârziere, că fusese lipsit de tact.

– Iartă-mă, o rugă el, cu o strâmbătură amărâtă. De multe ori, vorbește gura fără mine și fac tot felul de gafe.

– N-are nici o importanță, zâmbi Tara.

Apoi îl întrebă:

– Ai venit fiindcă te gândeai că n-are cine să-mi țină de urât?

– Cam așa ceva, recunoscu el. Am presupus că te simți singură, aici, fără Leon. Deși poate ai preferat așa, din moment ce n-ai vrut să-l însoțești la Atena, nu?

– Mă simțeam singură, Nico... mărturisesc. Îmi pare bine că ai venit; drăguț din partea ta, că te-ai gândit la mine.

Ochii lui Nico se luminară de mulțumire.

– E un mister la mijloc, nu-i așa? își găsi el curajul s-o întrebe, după o scurtă ezitare.

– Un mister?

– În legătură cu căsătoria voastră...

Se opri, parcă fiindu-i teamă să continue, dar Tara, curioasă să afle cât mai multe, îl încurajă:

– Nu te opri, Nico, mă interesează tot ce ai de spus.

Nico o privi atent.

– Deci, am avut dreptate... există un mister. Înțelegi, Tara, Leon și Elene sunt prieteni apropiați de un an și ceva și toată lumea încerca să fie sigură de căsătoria lor. Și pe urmă, dintr-o dată, s-a dus în Anglia cu afaceri și s-a întors cu tine. Pentru toți cei care-l cunosc, asta-i o minune care durează numai trei zile. În seara când am venit aici, Elene s-a stăpânit, dar fusese foarte supărată când Leon i-a dat telefon ca s-o anunțe că vă căsătoriserăți.

Tara îl privi lung, recapitulând în minte tot ce auzise.

– S-au certat? întrebă ea în cele din urmă.

– Cred că da. Elene e foarte frumoasă și toți bărbații aleargă după ea. I-a acceptat unuia invitația în oraș...

Nico ridică din umeri, cu palmele desfăcute într-un gest de neputință.

– E doar un zvon pe care l-am auzit, s-ar putea să fie adevărat sau să nu fie. Știu numai că Elene l-a atras pe Leon mai mult decât oricare dintre celelalte...

Se întrerupse, înroșindu-se ușor.

– Iar am făcut-o, murmură el, aproape deznădăjduit.

– Știu că Leon a mai avut și alte femei, îl asigură Tara cu nepăsare. E și firesc, nu?

– Cred că da. Dar unei soții nu-i amintești de asemenea lucruri.

– Nu face nimic. Mai vorbește-mi despre Elene.

– Ei, cum spuneam, s-a supărat foarte tare.

Nico făcu o pauză, privind-o gânditor.

– Chiar vrei să știi mai mult? întrebă el fără convingere.

– Da, Nico, vreau.

– Crede că Leon s-a măritat cu tine ca să se răzbune.

– Înțeleg... Deci, evident, crede că o iubea?

Tânărul dădu din cap.

– Toți credeam că o iubea.

– Leon nu e omul care să se îndrăgostească, declară Tara pe un ton tranșant.

Urmărind reacția lui Nico, îi văzu sprâncenele înălțându-se, dar imediat acesta dădu din cap, nu în semn de încuviințare, ci ca și cum ar fi făcut o mare descoperire.

– Deci, nici de tine nu s-a îndrăgostit?

– Nici unul dintre noi nu e îndrăgostit.

Gata, o spusese și știa prea bine că acum era necesară o explicație. Încă nu era convinsă ce posibilități avea de a-i obține ajutorul, dar era sigură că avea să încerce ceva.

– Atunci, cum de-a ajuns să te ceară în căsătorie?

Tara ezită, simțind că ar fi fost riscant să-i spună totul, întrucât n-avea idee cât de strânsă era prietenia dintre Nico și Leon. Dădu din cap, încă ezitând, încă temătoare. Într-un târziu, îl întrebă:

– Cât de bun prieten ești cu Leon, Nico?

– Nu suntem cu adevărat prieteni. Locuim amândoi aici, pe insula asta mică, așa că era firesc să ne cunoaștem și să avem relații în societate. Dar, în afară de asta, nu mai avem multe în comun. Elene are o casă luxoasă aici, dar își petrece cea mai mare parte a timpului la Atena, lucrând ca model pentru hainele celebrei case de modă a lui Leon.

Făcu o pauză, examinându-i fața un moment, apoi o asigură:

– Poți avea încredere în mine, Tara. Simt că ai nevoie să te confesezi cuiva, dar e firesc să eziți. N-ai simțit un fel de... Cum să spun? se întrebă el, pe gânduri. Un fel de legătură, dacă vrei...?

– Exact asta am simțit, Nico! Mă bucur că ai simțit-o și tu.

– Deci, suntem prieteni?

– Da, prieteni.

– Atunci îmi poți răspunde la întrebare fără teamă că aș repeta ceea ce aud.

– Leon nici măcar nu m-a cerut în căsătorie, spuse încet Tara.

Surprinderea de pe chipul lui Nico o făcu să zâmbească.

– Nu te-a cerut...?!?

– Nico, n-o să-ți vină să crezi povestea pe care ți-o voi spune acum.

– Nu cred că ai minți, replică el cu convingere. În orice caz, n-ai rezolva nimic, nu-i așa?

– Într-adevăr. Deși, dacă-ți spun adevărul, s-ar putea să rezolv ceva.

Se opri, dar Nico nu spuse nimic. Tara rămase și ea tăcută, neavând idee cum să înceapă o povestire atât de fantastică. Totuși, incertitudinea îi trecu în curând și începu cu începutul, continuând neîntrerupt, fără să ia în seamă micile exclamații care se desprindeau periodic de pe buzele vizitatorului ei.

– Efectiv, te-a răpit! șopti Nico la sfârșitul relatării. Doamne sfinte – nimeni nu l-ar crede în stare de așa ceva! E un om de afaceri distins și cunoscut, respectat de toată lumea... Nu-mi vine să cred, Tara!

– Adineaori ai spus că nu te aștepți să mint, îi reaminti ea.

– Știu...

Părea încă buimăcit, făcând mari eforturi să accepte ceea ce auzise.

– În ziua nunții tale, murmură el încet. Ce faptă îngrozitoare! Cred că ți s-a frânt inima...

– Sigur că da, și tremuram de frică...

– Dar cum...? Am impresia că ai reușit să treci peste asta.

– S-au întâmplat atât de multe, încât am impresia că trăiesc numai în prezent, iar trecutul e foarte vag. Uneori David mi se pare încă real, alteori parcă l-aș fi uitat complet.

Mai ales atunci când soțul ei făcea dragoste cu ea, adăugă Tara în gând.

– Deci, ești prizonieră aici?

Automat, Nico privi pe fereastră. Davos lucra lângă fântână, curățind bazinul de buruieni.

– Da, sunt prizonieră. Leon vrea să-i promit că nu voi încerca să scap și, dacă îmi dau cuvântul, va înlătura paznicii.

– Dar e diabolic! Ce dracu' l-a apucat? Să se fi înfuriat atât de tare pe Elene, încât s-a însurat cu prima femeie pe care i-au căzut ochii?

– N-aveam cum să fiu prima femeie pe care văzut-o după aceea, nu-i așa? A călătorit din Grecia tocmai până în Anglia.

– Se dusese acolo cu afaceri și cred că Elene ar fi trebuit să-l însoțească; mergea adeseori cu el. Dar ce l-a apucat să comită o asemenea faptă criminală? Dacă te dorea și nimic mai mult, i-ar fi fost de ajuns să...

Se întrerupse, jenat, iar Tara risipi tensiunea întrebându-l dacă dorea să bea ceva. Nico răspunse că i-ar fi plăcut un ouzo, pe care i-l aduse o servitoare sunată de Tara. Pe tavă era și un mezé, ca de obicei. Tara ceruse un suc de portocale. Nu-i era foame, răspunse ea, când Nico se oferi să împartă mezé-ul.

– Mă întreb de ce a mers până la a se căsători, se hotărî Nico să spună după un timp. Ar fi putut...

Se întrerupse iar, ridicând din umeri.

– Ar fi putut avea ceea ce voia și fără să se căsătorească? întregi Tara, clătinând apoi din cap. După cum mi-a explicat, ar fi avut mari probleme cu legea, pentru că o dată ce mă... ăă... părăsea, era clar că m-aș fi dus la poliție.

– Încă mai poți face asta.

– Numai dacă scap – iar el nu-mi va acorda nici o libertate decât dacă-i promit că nu fug.

– Dar nu te-ai ține de o asemenea promisiune! răspunse uimit Nico. Promite-i, și apoi fugi!

– N-aș putea să-mi calc cuvântul, Nico.

– Înseamnă că ești nebună! Doar nu te-ai putea considera obligată de o promisiune ca asta!

– Ba aș putea, iar Leon o știe.

O privi cu ochi mari de admirație.

– Ești o persoană minunată, murmură el încet. Aș vrea...

– Da? îl îndemnă ea, plină de speranță.

– Aș putea să te plac foarte mult, Tara.

Drept răspuns, îl întrebă:

– Mă vei ajuta să scap, Nico?

– Ca să te întorci la logodnicul tău, cred? replică el, cu glas scăzut, sumbru.

– Nu știu...

Tara începea să se gândească la posibilitatea de a avea un copil.

– S-ar putea să nu mă mai primească înapoi, după ce am fost căsătorită cu altcineva.

Încercă să-și readucă în minte chipul lui David, dar nu prea reuși. Cât de ciudat era că ajunsese într-o stare de spirit în care neliniștile n-o mai chinuiau!

– Ar trebui să aibă loc un divorț, sau o anulare a căsătoriei, iar asta ar dura câtva timp, preciză Nico.

– În momentul de față, nu-mi doresc decât să scap de pe insula asta, spuse ea. Voi hotărî pe urmă ce fac cu viața mea. Ai să mă ajuți? îl întrebă din nou.

Tânărul o privi, iar Tara observă că în sufletul lui se dădea o luptă.

– L-ai denunța pe Leon la poliție. Ar fi ruinat.

Clătinând din cap, Tara îi răspunse:

– N-aș putea să-l denunț la poliție, Nico.

– Nu vrei să te răzbuni? o întrebă el nedumerit.

– La început am vrut, dar acum nu mai vreau.

– Te-ai îndrăgostit de el?

– În nici un caz!

– Multe femei au făcut-o. Are asupra lor o atracție cu totul ieșită din comun.

Tara nu spuse nimic, recunoscând în sinea ei că Nico avea dreptate. Atracția lui Leon era ieșită din comun; o îngenunchease de prea multe ori ca să mai nege.

– Promit că n-am să-l denunț, Nico... Te rog, ajută-mă.

– Știu că s-ar cuveni s-o fac, Tara, dar Leon va afla că eu am fost.

– Cum ar putea?

– Te-ai gândit la vreo cale să te ajut fără știrea lui?

– Nu, din păcate. Dar, cu siguranță, putem găsi o soluție, nu?

Vorbea cu respirația tăiată de emoție. Cumva, știuse că Nico avea s-o ajute, datorită acelei legături care se formase între ei la dineu.

– Nu va fi ușor.

– Știu că nu va fi ușor dar, Nico, dacă nu plec de-aici cât mai curând, am să-nnebunesc.

Tânărul se foi pe scaun, stânjenit.

– Ce porcărie! Trebuie să-și fi ieșit din minți, ca să fi făcut una ca asta! E așa de neobișnuit din partea lui; e lucid, cu respect față de lege... de obicei, adăugă el, când o văzu pe Tara ridicând sprâncenele. Cât timp va sta la Atena?

– Până sâmbătă, mi-a spus.

– Încă trei zile...

Ochii lui Nico se abătură spre fereastră.

– Și de paznicii ăștia cum naiba scăpăm?

– Nu știu. Cred că Davos doarme toată noaptea pe coridor, deci poate interveni imediat dacă încerc să-mi părăsesc dormitorul.

– Dumnezeule mare! Încep să mă conving că Leon a înnebunit!

Tara știa că nu era așa; știa că motivul tuturor faptelor lui Leon în ceea ce-o privea nu era decât dorința lui covârșitoare la adresa ei.

– Probabil aș putea să ies pe fereastră, sugeră ea îngândurată. Ai putea să vii când toți dorm, ca să-mi aduci o scară. Există mai multe, într-o magazie din capătul livezii...

Îl privi neliniștită.

– Ai putea face asta, Nico?

– Cred că da.

– Nu pari prea convins.

– Nu că n-aș fi convins, răspunse el cam sec, dar mă frământă gândul că, după ce pleci de-aici, n-am să te mai văd niciodată.

Tara își mușcă buza.

– Îți cer să mă ajuți, fără a-ți oferi nimic în schimb.

Cu ochii adumbriți, adăugă:

– Nu e prea cinstit din partea mea, așa-i? Ar trebui să mă duci la Pireu cu iahtul tău... Nu, nu e drept să-ți pretind toate astea fără să-ți ofer nimic la rândul meu.

– Ai spus că nu ești sigură dacă te-ai întoarce sau nu la logodnicul tău.

– Știu la ce te gândești, Nico, și trebuie să-ți spun sincer: n-aș putea simți nimic pentru tine. Sau, cel puțin, nimic serios.

– Nu poți spune așa ceva. Încă n-am avut ocazia să ne cunoaștem. Și totuși, deja există această legătură pe care am simțit-o amândoi. Cu siguranță, ea poate forma baza unei relații mai strânse, nu crezi?

Tara oftă ușor. Se părea că Nico nutrea o anumită afecțiune pentru ea, care îi părea absurdă gândindu-se că bărbații greci erau notorii prin lipsa lor de sentimente.

– Nu cred că m-aș putea îndrăgosti de tine, Nico, serios, spuse ea. Și-n plus, dacă aș scăpa de-aici, ar fi firesc să mă întorc în țara mea.

Nico dădu din cap.

– Asta spuneam și eu acum câteva momente. Nu te-aș mai vedea niciodată.

Ridică paharul, privind lichidul tulbure dinăuntru, apoi îl duse la buze, privind-o pe Tara peste gura îngustă a micului recipient.

– Amsă te-ajut totuși, îi promise el. Dar nu o putem face în timpul acestei absențe a lui Leon, pentru că iahtul meu e dat la reparat. Când va mai pleca Leon din nou?

– Nu știu.

Inima Tarei începuse să bată de speranță și emoție, iar acum i se îngreuna din nou ca plumbul.

– Nu există nici o cale de a pleca în următoarele două zile, Nico? Vreun alt vas pe care aș putea să-l iau?

– Un prieten de-al meu are o șalupă, dar n-am încredere că și-ar ține gura – nici măcar că te-ar lua, pentru că e un asociat de afaceri de-al lui Leon. Produce vinuri și am înțeles că de la Leon își cumpără strugurii.

– Leon are și vii? întrebă Tara, schimbând un moment subiectul.

– Da, pe continent. Leon se mai ocupă de multe alte afaceri, în afară de modă. De fapt, moda nu reprezintă decât o mică parte din toate activitățile lui. Cred că știi că e milionar.

– Știu că trebuie să fie foarte bogat, răspunse Tara fără prea mult interes.

Revenise cu gândul la problema evadării, dezamăgită că, după ce-și făcuse atâtea speranțe, acum bătea din nou pasul pe loc. Nico, simțindu-i decepția, se scuză și-i spuse că avea să ia toate măsurile pentru următoarea ocazie când Leon pleca, iar Tara fu nevoită să se mulțumească doar cu acest lucru.

Înainte de a pleca, o întrebă dacă putea s-o mai viziteze. Deși Tara considera că ar fi fost periculos, lucru pe care i-l și spuse, tânărul părea dispus să-și asume riscul.

– Dacă vreunul dintre servitorii ăștia afurisiți găsește de cuviință să-i dea raportul lui Leon, comentă el, n-are decât!

– Dar, după fuga mea, Leon va bănui pe loc că tu m-ai ajutat.

– Nu-mi prea pasă. Dacă nu mă lasă în pace, am să-l previn să ia seama, pentru că și eu știu destule.

După plecarea lui Nico, Tara rămase cu gândul la cuvintele lui. Nu-i plăcea ideea că Leon ar fi ajuns într-o situație jenantă ca aceea în care-l putea pune Nico, dacă voia.

Și totuși, de ce-i păsă de sentimentele soțului ei? Era clar că lui nu-i păsase de ale ei, când o smulsese fără scrupule de lângă logodnic, în ziua nunții, și când îi impusese voința lui.

Capitolul 10

De pe colină se auzeau talăngile caprelor, iar dinspre poale răgetele răgușite ale unui măgar, care-și purta călărețul pe cărarea pietruită, spre scara abruptă de piatră văruită a unei case. Tara, stând la marginea unei pădurici din capătul de sud al grădinii, căuta posomorâtă cu privirea silueta înaltă a soțului ei, căci văzuse feribotul sosind și știa că Leon trebuia să se afle la bord.

În sfârșit îl văzu, cu valiza în mână, venind dinspre port către poteca șerpuitoare care ducea la diversele conace de pe mica insulă Hydra.

Când o văzu, Leon ridică o mână; Tara îi răspunse și ea cu un gest, în parte crispându-se cu gândul la ceea ce știa că urma, dar și tânjind, paradoxal, la plăcerea reîntâlnirii cu soțul ei. Și-ar fi dorit să se înțeleagă mai bine pe sine își acea ciudată atitudine contradictorie față de bărbatul care o ținea în puterea lui.

– Ce frumos e să te aștepte soția la înapoiere, comentă Leon amuzat, când ajunse în apropierea Tarei. E clar că ti-a fost dor de mine.

Scrâșnind din dinți, Tara îl privi încruntată. De ce trebuia s-o zădărască așa?

– Doar plictiseala m-a îndemnat încoace, se răsti ea, întorcându-se brusc spre casă.

Leon își potrivi pasul după al ei și o luă de mână.

– Cum ti-ai petrecut timpul? o întrebă într-o doară, fără să-i ia în seamă nemulțumirea.

– Citind și făcând plajă, sau făcând plajă și citind, replică ea sarcastic. Între timp, am mai și mâncat, și uneori m-am distrat privindu-mi gardienii și întrebându-mă ce-ar fi făcut dacă o luam la fugă.

– Pot alerga mai repede decât tine.

– Nu știu... Cred că le-aș fi prilejuit câteva momente de neliniște.

– Iar tu, copila mea, replică el vesel, vei avea câteva momente de neplăcere, dacă nu-ți schimbi stilul. Mă așteptam să fiu primit cu brațele deschise, și când colo mă trezesc cu colți dezveliți.

Tara tăcu, încercând să se gândească la lucruri mai plăcute, în timp ce-și continua drumul pe lângă soțul ei, bucuroasă că nici acesta nu mai spunea nimic. Dar știa că avea să-i audă glasul destul de curând.

– Vino sus și despachetează-mi bagajul, îi ordonă Leon, de cum intrară în casă. Între timp, poți să-mi povestești ce-ai făcut cu adevărat.

Tara se supuse, urcând scara lată, cu balustradă.

– Ți-am spus ce-am făcut.

– Și altceva nimic?

Leon se opri un moment în loc, cu mâna pe clanță, privind-o pătrunzător.

– Ar fi trebuit să-mi faci promisiunea aia, să știi. Și până la urmă tot vei fi nevoită să mi-o faci.

Tara coborî genele, evitându-i privirea, căci se gândea la Nico și la promisiunea lui de a o ajuta să scape cu ocazia următoarei plecări a lui Leon de-acasă.

În dormitor, Leon lăsă valiza jos și întinse mâinile.

– Vino la mine, îi comandă el, pe un ton mai blând.

Tara fu străbătută de furie, dar se conformă, acceptând faptul că oricum nu avea nici o scăpare.

– Sărută-mă.

Se supuse din nou, atingându-i cu buzele strânse gura. Fu apucată brutal și strânsă într-o îmbrățișare zdrobitoare, care o făcu să icnească de durere.

– Am să te-nvăț eu minte, fata mea! Credeam că ți-ai dat seama că sunt stăpânul tău!

– Te urăsc, gâfâi Tara, te urăsc, m-auzi ce-ți spun...?!

– Îndrăznesc să spun că te-aude toată casa, replică el înnegurat. Cât despre afirmația ta că m-ai urî... repetarea o face să devină mai puțin convingătoare. Știi bine că, în adâncul inimii, nu mă urăști, Tara.

Cât de convins era! Ce lecție usturătoare ar fi primit, dacă Tara reușea să scape! Îi privi chipul aflat deasupra ei, întunecat și satanic, cu ochii arzând de dorință. O mână îi urmări curba umărului, peste gât, până la lobul urechii.

– Poate urăști ideea de a mi te supune, de a accepta cuvântul meu ca literă de lege, dar pe mine nu mă urăști. Dimpotrivă, sunt convins că ai ajuns în faza în care îți dai seama că nu poate exista ură adevărată, atunci când plăcerile fizice pe care ni le dăruim unul altuia sunt atât de mari.

Tara își mută privirea, convinsă că îl ura, în ciuda argumentelor lui.

– Nu sunt decât dorințe carnale, reuși ea să spună într-un târziu. Iar astea nu au efect decât în momentele când...

Se întrerupse, roșind, dar făcu un efort să-i înfrunte totuși privirea.

– Știi la ce mă refer, încheie ea, așteptându-se la un zâmbet batjocoritor, care nici nu întârzie să apară.

– Da, Tara, știu la ce te referi.

– Cum spuneam, atunci au efect, dar nu și după aceea.

– Încerci să spui că actul sexual tulbură judecata? Asta e?

Tara nu făcu decât să dea din cap, la care Leon adăugă cu oarecare amuzament:

– Dar e firesc să fie așa, nu? Nimeni nu-și poate păstra mintea limpede când îl zguduie fiorii unei pasiuni violente...

– Mai taci din gură!

Tara se răsuci în loc, smulgându-se din mâna lui, pentru a fugi în cealaltă parte a camerei.

– Numai la asta te gândești!

– Parcă discutam dacă omul e sau nu capabil să judece rațional în asemenea momente.

Nervoasă, Tara oftă scurt.

– Discutam despre ura mea față de tine, Leon! Cred că nu te urăsc atunci – dar după aceea, tot timpul.

Îl privi drept în ochi.

– Nu te amăgi, îi recomandă ea, pentru că orice-ar fi, oricum ai încerca, tot vei descoperi în cele din urmă că te-ai înșelat.

Dintr-o dată, ochii lui deveniră atenți.

– Ce vrei să spui? o întrebă încordat. Dacă ticluiești ceva, Tara, îți recomand insistent să nu uiți ce ți-am spus o dată: niciodată în viața mea n-am fost luat pe nepregătite.

"Mă rog, toate au un început", replică ea în gând. Totuși, își dădea seama că fusese cât pe ce să-i scape o aluzie; se hotărî ca în continuare să fie prudentă.

– Nu știu la ce te referi, replică ea cu falsă nevinovăție. Ce-aș putea să încerc, cu toți gardienii ăștia care mă păzesc?

Leon deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, spre marea ei ușurare. Se duse în camera lui, iar Tara nu-l mai văzu până spre seară.

* * *

În dimineața următoare, Leon îi ceru din nou să-i promită că renunță să mai fugă.

– Ar fi mai bine să te lași păgubașă, o sfătui el cu o undă de asprime. Pentru că altfel te voi ține prizonieră aici până se naște copilul – ceea ce va fi foarte incomod pentru amândoi.

– Incomod pentru tine? îl privi ea cu o expresie întrebătoare.

– Vreau ca data viitoare când mă duc la Atena să te iau cu mine. Asociații mei de afaceri știu că m-am căsătorit și sunt nedumeriți că am venit singur. Nu vreau s-o fac din nou, fiindcă ar părea foarte ciudat.

– Înțeleg, replică Tara.

– Dar nu ești de aceeași părere.

– De ce aș fi de aceeași părere cu tine?

– Îmi promiți sau nu? repetă Leon, cu nerăbdare crescândă.

– Nu, nu-ți promit nimic. Nu pot face o promisiune pe care nu intenționez să mi-o țin.

– Deci, încă mai speri că vei găsi o cale de a fugi de la mine? întrebă el cu ochi îngustați, cam neliniștit.

– Știi bine că sper să fug, Leon, răspunse încet Tara. Cred că ți-ai dat seama încă de la bun început că evadarea va rămâne cea mai mare ambiție a mea.

– Dacă ai pleca, l-ai lua cu tine și pe copilul meu.

– Dacă aș scăpa înainte de a-l naște, da... Of, de ce discutăm despre copil! Nu fac nici un copil! Pari atât de sigur, dar s-ar putea să te înșeli – mă rog la Dumnezeu să te înșeli! Am suferit destul din cauza ta fără să se mai adauge și nefericirea asta!

Pe obrajii lui bronzați se așternu o paloare ciudată, iar Tara observă o tresărire, ca palpitațiile unui nerv scăpat de sub control.

– Dacă ți-ai accepta soarta... începu Leon, dar ea îl întrerupse cu aprindere:

– De ce mi-aș accepta-o? Își acceptă soarta vreun prizonier luat cu de-a sila, așa cum am fost luată eu?

– Ești a mea, declară el ferm, și cu cât recunoști mai repede, cu atât mai bine o să-ți fie.

Tara oftă, spunând cu voce scăzută și seacă:

– N-am putea schimba subiectul, Leon? În dimineața asta nu sunt în stare să port discuții în contradictoriu.

În ochii lui se zări o lucire stranie, dar nu mai spuse nimic.

Continuară să mănânce în tăcere. Stamati veni cu o tavă de argint, aducându-le ouă, șuncă și ciuperci. După plecarea lui, Tara întrebă, pe un ton cât putea de firesc:

– Când pleci din nou la Atena?

– De ce mă întrebi? ripostă el scurt, în timp ce-și lua cuțitul și furculița.

– Nu din vreun motiv anume, ridică Tara din umeri. Întrebam și eu, atâta tot.

– Mai e până să mă duc. Vreau să-mi faci promisiunea aia, ca să te pot lua cu mine.

Inima Tarei tresări în piept. Cu siguranță, trebuia să plece! Nu-și putea amâna la nesfârșit problemele de afaceri.

– Vei avea mult de așteptat, îl preveni ea. Sunt sigură că angajamentele tale din Atena nu vor putea aștepta tot atât de mult.

Ochii lui pătrunzători păreau s-o sfredelească până-n adâncul sufletului. Frica îi întindea nervii la limită. "O, Doamne", se rugă Tara în sinea ei, "fă-l să plece mai repede! Să intervină o urgență... orice! Dar fă-l să plece!"

– Vorbești de parcă abia ai aștepta să plec, comentă calm Leon în cele din urmă. Ai vreun motiv anume?

Tara clătină din cap, fără să mai dea atenție mâncării din farfurie.

– Dacă-ți închipui, un moment măcar, că servitorii mei ar risca să-și piardă slujbele, atunci dă-mi voie să-ți spun că-ți faci iluzii. De ce nu-ți bagi mințile-n cap și nu faci ceea ce-ți cer?

Tara oftă tremurător, simțindu-se învinsă. În clipa următoare, însă, îi veni o idee care îi ridică din nou moralul. Atentă să nu se dea de gol, își imprimă intenționat o undă de deznădejde în voce când răspunse:

– Poate că, până la urmă, voi fi nevoită să-ți promit.

Oftă din nou, mai sonor de astă dată.

– Până acum, ai câștigat fiecare rundă, nu-i așa, Leon? Atunci, de ce n-ai câștiga-o și pe asta?

Cu buza tremurându-i, lăsă tacâmurile pe masă, ca și cum n-ar mai fi avut poftă de mâncare.

– Deci, începi să gândești rațional.

În ochii lui se citea o satisfacție vizibilă, iar buzele i se arcuiseră într-un zâmbet.

– Știam eu c-aveai să te lămurești până la sfârșit.

Tara îl privi, înghițind convulsiv... Voia ca Leon să fie cât mai convins de ezitarea ei în a-și da cuvântul, în același timp dându-i impresia că se resemnase.

– Nu-ți promit nimic, spuse ea cu voce tremurătoare, înfrântă. Încă nu m-am prăbușit complet la pământ... în ciuda tuturor eforturilor tale...

– Nu doresc să te prăbușești la pământ!

– Ei bine, aproape ai reușit. De câte ori mi-ai spus că trebuie să te consider stăpânul meu? De câte ori m-ai silit să fac numai ce voiai tu?

– Nu vreau decât să nu mi te mai împotrivești.

Tara ridică din umeri, nedorind să mai continue discuția.

Cel care rupse tăcerea fu Leon, peste câteva minute, după ce Stamati veni să strângă masa.

– Dacă tot te vei resemna să-ți dai cuvântul, ai putea la fel de bine s-o faci acum. N-ai văzut nimic de pe insulă – nimic din afara incintei acestei case. Ești foarte nechibzuită, Tara.

– Încă nu-ți pot promite. Trebuie să mă gândesc... te rog, mai lasă-mi timp, adăugă ea rugător.

– Bine, am să-ți acord timp, acceptă Leon, inspirând exasperat. Cred că n-am încotro.

Gândurile i se citeau în privire. O considera cea mai încăpățânată ființă din lume. Ei bine, n-avea decât să creadă ce voia, atâta vreme cât nu-i ghicea intențiile.

* * *

Și fu evident că nu i le ghicise când, peste zece zile, o anunță că urma să plece din nou la Atena.

– Aș dori să te iau cu mine, spuse el din nou, privind-o cu speranță. Cum mai e cu promisiunea aia, Tara?

Tara clătină din cap.

– Poate că am să vin cu tine data viitoare.

Fu nevoită să-și plece privirea, rușinată de înșelătorie.

– Îți doresc călătorie plăcută, Leon.

– Nu e decât o călătorie de afaceri. Dacă veneai și tu cu mine, ar fi fost altfel. O să-ți placă Atena, Tara; sunt atâtea de văzut, de făcut...

– Am auzit că e un oraș interesant și mă gândeam că mi-ar plăcea s-o văd într-o zi.

– Atunci, vii cu mine?

Leon vorbea încet, convingător, deloc poruncitor sau arogant. Ochii Tarei se înălțară către ai lui; spre uimirea ei, se pomeni spunându-și că ar fi fost plăcut să-l însoțească. Și, dacă-i promitea, s-ar fi putut duce cu el.

Dar astfel și-ar fi îngropat toate speranțele, pentru totdeauna. O dată ce-și dădea cuvântul, simțul onoarei nu i-ar mai fi permis niciodată să și-l calce.

– Data viitoare, spuse ea din nou.

* * *

Era în dormitor când Leon veni să-și ia rămas-bun, îmbrățișând-o și sărutând-o pe buze.

– Ai atât de multe să-mi oferi, îi spuse el, privind-o în adâncul ochilor. Trupul tău, când se mișcă lângă al meu, e minunat!

Dar trebuia să plece, căci feribotul pornea la drum peste o jumătate de oră. Tara rămase pe terasă, privindu-l cum se îndepărta spre port, cu un mers sprinten și tineresc. Își ținu respirația, gândindu-se cât de ușor își putea folosi Leon puterea și magnetismul pentru a o atrage spre el. Declarase insistent că Tarei urma să-i fie dor de dragostea făcută cu el, iar ea recunoscuse în sinea ei că avea dreptate.

Chiar când se pregătea să se așeze pentru cină, Stamati intră pentru a o anunța că sosise o vizitatoare.

– Domnișoara Flourou, doamnă. A întrebat de domnul Leon, dar i-am spus că e plecat. Așteaptă în salon, doamnă.

Elene! Venise să-l vadă pe Leon...

– Ai grijă să nu mi se răcească mâncarea, Stamati, te rog, răspunse ea și se duse în salon, unde Elene stătea pe canapea, cu o țigară între degetele ei prelungi, manichiurate impecabil.

– Bună seara, o salută Tara, mirată de calmul și demnitatea pe care reușea să le afișeze. Aveai treabă cu Leon...

– Stamati mi-a spus că e plecat. Trebuia să discut cu el ceva despre următoarea paradă a modei de la Atena. Îmi pare rău că nu l-am mai găsit. Azi a plecat?

– Da.

– Atunci, am să vorbesc cu el când se întoarce.

Tânăra îi aruncă o privire disprețuitoare și imediat Tara se simți jenată de hainele pe care le purta. Știind că lua masa singură, nu se deranjase să se schimbe.

– N-ai vrut să te duci cu el? o întrebă Elene, curioasă.

– Nu. Îmi place aici.

– Dar, de vreme ce sunteți recent căsătoriți, aș fi crezut că voiai să stai cu el cât mai mult.

– Probabil am să-l însoțesc data viitoare.

Tara se așeză, stânjenită, dorindu-și ca Elene să plece mai repede. Oricum nu avea nici un motiv să rămână, având în vedere că omul pe care venise să-l vadă nu era acasă.

– Data viitoare va fi foarte ocupat. Avem o prezentare de modă extrem de importantă, la care ne vin cumpărători din Marea Britanie, Franța și America.

Vorbea pe un ton condescendent, parcă hotărâtă să-i dea Tarei de înțeles că știa totul despre Casa Hera, în timp ce ea, Tara, nu știa nimic.

– Cred, adăugă încet Elene, că știi că sunt top-modelul lui Leon, nu?

– Mi-a pomenit el ceva... replică Tara cu indiferență.

Ochii Elenei sticliră.

– Fără mine, Leon ar fi pierdut.

– Chiar așa? întrebă Tara, ridicând ușor din sprâncene. Dar, cu siguranță, nimeni nu e de neînlocuit.

Elene se înroși ca purpura. Trase din țigară și expiră prelung, cu ochii îngustați ațintiți asupra Tarei prin rotocoalele de fum.

– Știai că Leon a fost logodit cu mine?

Tara tresări.

– Ciudat că-i spui așa ceva soției lui, nu crezi?

Elene ridică din umeri. Privind-o atentă, Tara observă că era în pragul lacrimilor.

– M-a lăsat baltă. Toată lumea știe, așa că nu văd de ce n-ai știi și tu.

Trase adânc aer în piept, cu o privire fixă, melancolică. Tara avea impresia că vorbea astfel fiindcă nu se putea stăpâni. Elene fierbea pe dinăuntru, înnebunită de gelozie la adresa soției lui Leon.

– Nu știu unde v-ați cunoscut, nici cum ați ajuns să vă căsătoriți, dar știu că te-a luat de soție numai ca să-mi facă mie în ciudă, fiindcă ne certaserăm – of, și nici măcar n-a fost ceva serios. Se înfuriase pe mine fiindcă am crezut că...

Se întrerupse, încruntându-se, furioasă pe sine pentru că dezvăluise atât de mult. Și totuși, peste nici zece secunde continuă:

– Așa e Leon, imprevizibil, impulsiv...

Tara clătină din cap.

– Soțul meu nu s-ar purta niciodată impulsiv. De ce spui una ca asta?

– Datorită vitezei cu care te-a luat de soție.

Elene strivi țigara într-o scrumieră și începu să scoată alta din tabachera de aur de pe masă.

– De când te cunoștea? întrebă ea, aprinzându-și țigara cu o brichetă.

– Nu cred că are vreo importantă pentru cineva de când ne cunoșteam.

– Nu te iubește... Nu, nu mă întrerupe! Dacă te iubea, atunci ar fi vrut să mergi cu el. A plecat de două ori până acum, și nu te-a luat.

O privi drept în ochi.

– Fără mine, n-ar fi plecat niciodată – când eram împreună, vreau să spun.

– Aș fi putut merge cu el, spuse Tara, dar am preferat să rămân acasă.

– Atunci e clar că nici tu nu-l iubești. De ce te-ai măritat cu el, pentru bani?

Tara scoase o exclamație, nevenindu-i să creadă. Elene era atât de înnebunită de gelozie și furie, încât nu părea să mai știe ce spunea. Ridicându-se de pe scaun, îi spuse calmă, cu un gest spre ușă:

– Întrucât aveai treabă cu Leon, sunt sigură că nu mai ai nici un motiv să rămâi. Mi se răcește mâncarea. Am să-i spun soțului meu că l-ai căutat, și probabil te va suna la telefon.

Auzi dinții Elenei scrâșnind scurt, dar vizitatoarea se ridică imediat, pornind spre ușă cu mișcări grațioase.

– Noapte bună, aproape că scuipă ea, măsurând-o din nou pe Tara cu ochii ei negri.

– Noapte bună, domnișoară Flourou.

Tara o conduse până la ușa din față, pe care Stamati o deschise, apoi o închise în urma ei.

– Masa va fi servită imediat, doamnă Leon.

– Mulțumesc, Stamati.

Îl privi, observându-i expresia și amintindu-și uimirea lui Kleanthes, când Leon o prezentase ca fiind soția lui. Toți servitorii lui Leon – ba chiar aproape toți locuitorii micii insule – trebuie să fi știut despre relația strânsă dintre el și top-modelul său. Și toți se așteptaseră să se căsătorească.

Oare ținea la ea? Tara nu și-l putea imagina capabil să țină la altcineva decât la el însuși. Iubirea era un sentiment de care Leon habar n-avea.

Capitolul 11

Așteptarea părea să nu se mai termine. Tara se trezise devreme, ceea ce făcea ca ziua să pară mai lungă și mai istovitoare. Leon nu precizase cât timp va să lipsi, așa că Tara n-avea nici cea mai vagă idee când să-i aștepte întoarcerea. Putea reveni a doua zi, sau chiar în aceeași seară... Nu, în seara aceea nu. N-avea cum să-și rezolve toate problemele în mai puțin de două zile.

– Of, Nico... de ce nu vii odată!

Davos și Kleanthes erau în livadă, unde stropeau portocalii și lămâii. Tara îl văzu pe Davos ridicând privirea când tovarășul lui spuse ceva, iar când îi urmări direcția privirii văzu că pe cărarea abruptă dinspre poartă se apropia un om. Cei doi se opriră din lucru, așteptându-l, dar Tara întoarse capul, presupunând că vizitatorul avea treabă cu vreunul dintre servitori. Era pe terasă, cu cartea pe genunchi, când Kleanthes îl aduse la ea pe noul-sosit.

– Am o scrisoare pentru doamna Leon, spuse acesta, dar nu i-o oferi. Poștașul a uitat-o, azi-dimineață. S-ar putea să fie importantă, așa că v-am adus-o eu.

Vorbea cu un accent străin pronunțat și, răvășindu-și părul cu o mână, adăugă:

– Ce cald e azi! Tare-aș mai bea un pahar de apă!

O privea pe Tara drept în ochi, cu o fixitate nefirească. Iute ca fulgerul, Tara înțelese totul și, întorcându-se spre Kleanthes, îi spuse:

– Adu un pahar cu apă... Sau poate doriți un suc de fructe? întrebă ea, privindu-l din nou pe necunoscut.

– Ce amabilă sunteți! Da, un suc de portocale mi-ar face mare plăcere!

Kleanthes înclină din cap dar, înainte de a pleca, observă curios:

– Nu v-am mai văzut pe-aici.

– Am venit în vizită la sora mea; ea e poștă... poștă... șița?

Se vedea clar că vocabularul său nu conținea cuvântul "diriginta a poștei".

– Da, are o mulțime de frați, răspunse Kleanthes, ridicând din umeri. Bun-venit pe insula-noastră!

– Efharisto poli! replică omul cu un zâmbet larg care dezvălui mai mulți dinți de aur.

– Vă aduc acum sucul, mai spuse Kleanthes și se îndepărtă.

La invitația Tarei, vizitatorul se așeză și scoase un plic din buzunar. Un moment, Tara îl ținu între degete, simțind cum începea să tremure. Oare scrisoarea conținea vești bune... sau proaste? Fie Nico urma s-o ajute, așa cum îi promisese, fie îi scrisese ca să se scuze pentru că nu putea.

Introduse degetele în plic și, deodată, simți înăuntru un creion. Deci, Nico aștepta un răspuns! Cu speranțe renăscute, scoase imediat coala de hârtie.

Mesajul era scris cu majuscule groase, pe o singură foaie de hârtie.

Kleanthes tocmai revenea; nu trecuseră nici două minute. Îl privi pe Savvas cum bea cu sete, după care îl însoți înapoi la poartă. Tara, care strecurase scrisoarea în buzunar, se ridică și intră în casă. În dormitor, cu inima bătându-i nebunește, începu s-o citească.

Dragă Tara,

Deși am știut, ieri, că Leon a luat feribotul de dimineață, am considerat că era mai bine să nu vin – și știu că și tu ai fi fost de aceeași părere. E mai bine să păstrăm un secret desăvârșit, dacă este posibil. Prin urmare, ieri m-am dus până la Poros și am ales un om care a lucrat adesea pentru mine la bord. Nimeni din Hydra nu-l cunoaște pe Savvas, așa că micul șiretlic pe care l-am pus eu la cale va reuși. Planul e următorul: vreau să fii gata la noapte, la orele două, când voi aduce scara la fereastra ta. Cred că vei vrea să-ți iei și niște haine. Fă din ele o boccea și arunc-o pe fereastră. Nu va face zgomot, iar eu voi aduce o valiză în care să le pui. De asemenea, să pui o pătură pe pervaz, pentru ca scara să nu facă zgomot când o voi rezema. Asta-i tot ce ai de făcut. Îl trimit pe Savvas înapoi la Poros cu feribotul de la ora șapte seara, așa că nu ne va mai încurca. Iahtul meu e gata și te va duce până la Pireu. Nu știu de ce fac toate astea. Poate pentru că e palpitant, sau poate fiindcă îmi place să salvez o domniță la ananghie. Ori, poate, pentru că tu îmi placi foarte mult.

Nico

Tara rupse scrisoarea în bucățele, pe care le aruncă în toaletă și trase apa.

* * *

Tarei nu i se mai întâmplase niciodată ca timpul să treacă atât de încet ca între citirea scrisorii lui Nico și momentul când, deschizând fără zgomot fereastra, puse pătura împăturită pe pervaz. Totul era gata. Privi în bezna din grădină, cu toți nervii întinși la limită. Nici un sunet, nici o mișcare. Bocceaua de haine era pe pervaz, gata să fie aruncată imediat ce apărea scara. Da! O siluetă omenească prin întuneric... scara fu ridicată, iar Tara își ținu respirația, îngrozită ca aceasta să nu se răstoarne, trasă de propria ei greutate. Nico, însă, era un tânăr puternic, iar scara se rezemă ușor la locul ei. Tara aruncă bocceaua și tocmai se pregătea să treacă peste pervaz, când văzu silueta luând-o la fugă spre conturul negru al unui crâng din capătul peluzei. Împietrită, văzu încă o umbră, înaltă, alergând cu pași elastici...

Un moment, inima păru să i se oprească în loc. Nu putea fi adevărat! Era imposibil ca Leon să se afle acolo, la ora aceea din noapte! Dar, cine altul să fi fost bărbatul cel înalt și mlădios? Groaza o ținea încremenită pe loc, în timp ce vedea umbra aplecându-se să ridice bocceaua. În clipa următoare, bocceaua fu azvârlită din nou la pământ și aruncată cât-colo dintr-un șut sălbatic; înjurătura care-l însoțise se auzi clar, făcând-o pe Tara aproape să leșine de spaimă.

Era încă înțepenită pe loc, când soțul ei intră în dormitor, cu chipul schimonosit într-o expresie de răutate atât de crâncenă, încât părea Hades însuși. Ce voia să-i facă? Îl văzuse de multe ori pradă furiei, dar niciodată nu mai arătase așa. Avea s-o omoare, își spuse Tara îngrozită, ducându-și o mână la gât. Da, urma s-o sugrume...

– Cine te ajuta?

Sunetul scăzut al glasului lui îi stârni o frică sufocantă, străbătându-i tot trupul; îi era rău și nu putea scoate o vorbă, nici să fi vrut.

– Ți-am pus o-ntrebare!

Acum, glasul cel păgân lovea biciuitor, dar tot încet. Tara înghiți convulsiv, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

– N-am... n-n-n-am să-ți sp-spun...

– Ba pe toți sfinții, ai să-mi spui, fie și de ți-o smulg prin tortură!

Saltul nu produse nici un sunet, iar strânsoarea de menghină a mâinii care-i apucă încheietura o făcu să țipe de durere.

– Răspunde-mi! mârâi el, cu buzele răsfrânte de pe dinți. Răspunde-mi până nu te strâng de gât.

– Nu po-pot...

Tara ridică fața, știind că pălise de moarte. Se întrebă cum de avusese Leon norocul să ajungă acasă tocmai când ea era gata să scape din ghearele lui nemiloase. Întotdeauna avea un noroc drăcesc – era diavolul în persoană!

– Te r-rog, nu-mi cere să... să fac ce-ceva dez... dez... dezonorant...

– Onoare! i-o reteză el violent. Tu îmi vorbești mie de onoare?!?

Ochii lui negri îi măsurau trupul tremurător, cu un dispreț care o cutremura. Furia îl făcu să se oprească un moment, înainte de a putea să continue.

– Tot teatrul pe care l-ai jucat pentru mine, stratagema de a te preface învinsă, gata să-ți dai cuvântul... Felul cum mi-ai dat impresia că te resemnaseși – ai spus chiar că, de vreme ce tot câștigasem fiecare rundă, cu siguranță aveam s-o câștig și pe asta! Și tot timpul mă duceai de nas, trăgeai de timp, fiindcă plănuiseși deja tentativa asta de evadare, nu-i așa? Nu-i așa?!?

Îi zgâlțâi trupul, după care o apucă de bărbie și-i ridică din nou capul. Mâna îi rămase acolo, silind-o să-l privească.

– Nu-i așa? repetă el din nou.

Tara dădu din cap, întrebându-se dacă nu cumva avea să se prăbușească la podea, când el îi dădea drumul.

– Da, a-așa a fost...

– Cu cine? Trebuie că ai mituit vreun servitor, fiindcă altcineva n-avea cum să te ajute!

– N-a fost un servitor...

– Nu minți...

Învins de patimă, o scutură nemilos.

– M-am săturat de înșelăciunile tale...

– Aveam tot dreptul să te înșel!

De unde-și găsea curaj să-l înfrunte astfel, nu știa, dar fu răsplătită printr-o nouă zguduitură, apoi mâna lui Leon îi apucă gâtul, iar Tara simți amenințarea acelor degete lungi și suple cuprinzând-o. Apăsarea îi făcu sângele să vâjâie în cap. Începu să se zbată în jugul de oțel care o strangula, zvârcolindu-se, pe viață și pe moarte.

– Spune-mi, îi ceru el foarte încet, retrăgându-și mâna. Spune-mi cu cine îți făceai planuri de evadare, în timp ce pe mine mă duceai de nas.

– Aveam tot dreptul să-mi fac planuri! se revoltă Tara. Cum îndrăznești să mă acuzi, când nu încercam decât să scap?

– Aștept să aud numele complicelui tău! scrâșni Leon, făcând un pas înainte. Cine e?

Tara ajunsese lângă fereastră; simțea briza pe spate. Răsucindu-se scurt, sări pe pervaz.

– Am să m-arunc! strigă ea, cu o undă de triumf în voce. Pregătește-te...

– Stai! Nebuna dracului... oprește-te!

Se temea! Pentru prima oară în viața lui, probabil, Leon Petrides se temea cu adevărat! Făcu o mișcare, iar țipătul ei îl opri în aceeași clipă.

– Un pas să mai faci, și mă arunc pe fereastră!

– Tara... nu face prostii!

Glasul lui își mai pierduse din ferocitate, dar nu complet, iar Tara știa sigur că, dacă reușea s-o tragă înapoi în cameră, situația rămânea neschimbată. Refuzul ei de a-l trăda pe Nico alimentase furia deja incandescentă a lui Leon, care n-avea să-i mai arate pic de milă.

– Coboară de-acolo! îi ordonă el. Fă ce-ți spun eu, în clipa asta!

– Nu e momentul să-mi dai ordine! se răsti Tara, destul de uimită că reușise în sfârșit să câștige o rundă. Întâmplător, jocurile s-au întors. Acum eu sunt stăpână pe situație și prefer să rămân schiloadă pe viață, decât să te mai las să mă lovești, Leon!

Leon stătea nehotărât, orbit de furie, căci știa că era învins.

– Vino în casă, o chemă, pe un ton aproape rugător.

– Numai dacă-mi promiți că nu mai folosești violența ca să-ți spun cine a adus scara asta aici...

Tara se întoarse să arate spre scară, iar în clipa următoare scoase un țipăt când, pierzându-și echilibrul pe pervaz, simți că era gata să cadă.

Cu o viteză incredibilă, Leon parcurse spațiul care-i despărțea și, apucând-o de haine, reuși s-o tragă înapoi în cameră. Tara căzu la pieptul lui, suspinând amarnic, în timp ce i se agăța de reverele hainei.

– Proastă mică! mugi Leon. Ar trebui să te bat cu biciul pentru ce-ai făcut!

În schimb, însă, îi trase trupul spre al său, îi ridică fața cu forța și-i strivi buzele tremurătoare sub gura lui nemiloasă.

– Am să te interoghez din nou, dimineața, o preveni el. Deocamdată, însă...

O sărută din nou, făcând-o să se cutremure în brațele lui.

– Te-am prevenit, spuse el după mult timp, că niciodată nu pot fi prins pe nepregătite, așa-i?

Tara dădu din cap, răspunzând cu umilință:

– Da, Leon, așa e.

– Știi de ce m-am întors în noaptea asta?

– Nu... murmură ea, cu respirația întretăiată într-un suspin slab.

– Dar ai vrea să știi, nu-i așa?

Obosită, Tara clătină din cap.

– Tu învingi întotdeauna, scânci ea, și întotdeauna vei învinge.

– Ai renunțat la orice speranță de a mai fugi de la mine?

Înghițind în sec, cu inima frântă, Tara înțelese că acum numai o minune ar mai fi putut-o salva.

– Da... cred că da, răspunse ea.

– Azi după-amiază, am început să mă gândesc la ceea ce-mi spuseseși tu, că ai să-mi promiți mai târziu. Toată povestea mi se părea mult prea falsă. Mă urmărea ideea că nu fuseseși sinceră și totul nu era decât un vicleșug ca să mă înșeli pe mine – iar eu fusesem atât de prost încât să mă las păcălit!

Un moment, îngrozită, Tara crezu că avea s-o pedepsească din nou.

– Nu înțelegeam cum de acceptasem totul, și apoi mi-am dat seama că am făcut-o fiindcă aveam încredere în tine! Și, dintr-o dată, mi-am pierdut orice încredere! Am închiriat o șalupă de curse de la Pireu și am pornit încoace cu toată viteza...

Se opri și, spre surprinderea ei, Tara îi văzu gura tremurând. Pe frunte îi sclipeau broboane mici de transpirație.

– Ceea ce am, țin cu dinții, nevastă, și poate că acum ai să mă accepți ca soț... și ca stăpân?

Oftând, Tara întoarse capul dinspre Leon, dar el o sili să-i privească ochii negri, aprigi.

– Mâine... întrebă ea cu voce șovăitoare, ai să mă maltratezi din nou?

– Să te maltratez...?

În timp ce vorbea, Leon începu să-i descheie bluza.

– Ca să-ncerci să mă faci să-ți spun cine a adus scara.

– Am să te interoghez, da, dar îi voi interoga și pe servitori. Nici unul dintre ei n-ar îndrăzni să mă mintă.

Tara își aminti de scrisoare și știu că Davos sau Kleanthes aveau să-i spună lui Leon despre aceasta. Trupul i se cutremură într-un suspin. O aștepta încă o zi de calvar.

– N-am să-ți spun niciodată, șopti ea cu voce răgușită. Poți să mă omori, dar niciodată nu vei afla de la mine cine m-a ajutat.

– N-am să te omor...

Bluza îi căzu de pe umeri, iar buzele lui începură să-i exploreze curba fragedă a pieptului, deasupra sutienului de dantelă. Încet, savurând fiecare secundă, i-l scoase.

– Îmi placi prea mult, nevastă! Nici o femeie nu mi-a dăruit vreodată plăceri mai mari!

Tara se agăță de el, încordându-se din tot trupul, pe când o cuprindea o jinduire enormă, trăgând-o în diluviul pasiunii lui păgâne. Cu un hohot de triumf, Leon o luă în brațe și o duse spre pat. Îl privi cum se dezbrăca, tânjind cu toate fibrele trupului după sărutările lui, deși erau brutale, după brațele lui, oricât de crude și aspre erau, după trupul lui, dominant și autoritar, care-o silea să capituleze.

Capitolul 12

A doua zi dimineața, după ce-și chestionă soția, tot fără nici un rezultat, Leon îi luă în primire pe servitori, unul câte unul. Așa cum Tara se și așteptase, nu peste mult îi fu adusă la cunoștință problema scrisorii.

– De la cine-a fost? întrebă el.

Ca și până atunci, Tara nu-i spuse nimic.

– E clar că de la poștă nu era, continuă Leon scrâșnind din dinți.

– Nu, era de la persoana care m-a ajutat.

– Și ești hotărâtă să nu-mi spui cine a fost?

Era peste măsură de nedumerit, neputând înțelege cum reușise Tara să intre în legătură cu cineva din afara casei.

– Au avut loc matrapazlâcuri pe sub nasul meu, spuse el aspru, și n-am să-mi găsesc odihna până nu dezleg misterul ăsta.

O privi. Se aflau în salon, unde Leon interogase toți servitorii.

– Îți dai seama că de-acum încolo vei fi supravehgheată și mai atent?

Resemnată, Tara ridică din umeri, spunând:

– Nu-mi mai pasă, Leon. Sunt prizoniera ta și cred că nu voi mai avea nici o șansă de scăpare, mult timp de-acum încolo.

– Și cred că mai știi și că, acum, chiar dacă-mi dai cuvântul tău de onoare, nu voi mai putea avea încredere în tine.

Tara ridică iar din umeri.

– Îți voi promite, dacă vrei, se oferi ea, și am să mă țin de cuvânt. Oricum, dacă nu mai poți avea încredere în mine, n-are nici un rost să-ți mai promit ceva. Va trebui să trăiesc în continuare la fel ca acum – și ca în ultimele săptămâni.

Ochii i se umplură de lacrimi; și-i șterse cu furie.

– La ce bun plânsul? murmură ea nervoasă, vorbind mai mult singură.

– Nu-mi place să te văd plângând, spuse Leon.

– Nu mă așteptam să te afecteze, replică Tara, la fel de iritată.

Leon se ridică de pe scaun și se duse la fereastră, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor.

După un timp, se întoarse din nou spre ea.

– Simt că întotdeauna vei încerca să scapi de mine, Tara.

Sonoritatea seacă a vocii lui o făcu să se încrunte; Leon părea răpus de o cumplită deznădejde.

– Înțelegi, niciodată n-am crezut cu adevărat că ai vrea să pleci.

– Ai crezut că mă țineai pe loc cu... cu ajutorul plăcerilor fizice pe care mi le puteai dărui?

– Da, eram sigur de asta.

Cu o expresie melancolică, Leon se așeză. Era neliniștit, nesigur – deloc calm și superior ca de obicei. Ba chiar, în atitudinea lui se simțea o undă de umilință care o descumpănea pe Tara. Își privi mâna încleștată în poală. Se întâmpla ceva cu ea, ceva vag dar plăcut.

Cu o voce calmă și blândă, încercă să-l liniștească:

– Ți-am spus că nu e de ajuns numai compatibilitatea fizică, mai ții minte?

– Îmi amintesc, replică el repezit, fără s-o privească.

– O căsnicie trebuie să se bazeze și pe dragoste, insistă Tara.

– Erai îndrăgostită de David, sau cel puțin așa credeai. Chiar îți închipui că, dacă te căsătoreai cu el, ați fi rămas amândoi fericiți până la sfârșitul zilelor voastre?

– Da, desigur...

Lăsă fraza neterminată, într-o tăcere uimită, căci dintr-o dată i se părea că avea îndoieli, îndoieli amarnice, în legătură cu viitorul ei alături de David.

– Ei? stărui el, sfredelind-o pătrunzător cu ochii îngustați. Nu ești chiar atât de sigură, așa-i?

Nedumerită, Tara clătină din cap, privindu-l cu mirare fățișă, trăsnită de revelație. Era imposibil să fie îndrăgostită de acel monstru! De acel grec păgân care nu pierdea nici o ocazie de a-i arăta că el era stăpânul, de a o batjocori în felul acela arogant al lui care era destinat, fără îndoială, să-i demonstreze superioritatea față de ea.

– Sunt... sunt si-sigură... da!

Leon râse, replicând, cu sprâncene ridicate ironic:

– Pe cine încerci să convingi, Tara?

Toată siguranța de sine îi revenise. Unda de umilință nu mai exista. Era acel Leon pe care-l cunoștea atât de bine, cu care se obișnuise, pe care... îl... iubea...

N-avea nici un rost să nege! Încercă să-și alunge gândul, să-și imagineze viața fără el. Viața ar fi fost frumoasă! Sigur că așa ar fi fost – fără nimeni care să-i dea ordine pe care era obligată să le îndeplinească. Ar fi fost liberă... Dar voia oare să fie liberă? Viața fără el...

Tara închise ochii, încercând să nu mai vadă drumul pustiu și mohorât care se întindea la nesfârșit înaintea ei. Viitorul, cu amintirea lui mereu proaspătă și limpede... Nu! Nu era atât de proastă încât să se fi îndrăgostit de el! Leon era o brută și așa avea să rămână întotdeauna.

"Nu sunt îndrăgostită de el!" striga Tara în sinea ei, la nesfârșit, "Și chiar dacă aș fi, n-aș vrea să rămân cu el, numai din cauza convingerilor lui că bărbații din partea asta a lumii sunt totul, iar femeile, nimic!"

– Te-am întrebat pe cine încerci să convingi.

Glasul scăzut al soțului ei o făcu să ridice ochii, uimiți, aproape înlăcrimați.

– Știu că îl iubesc pe David și cred că am fi fost fericiți toată viața.

– Vrei să-mi vorbești despre el?

Cuvintele lui fură însoțite de o revenire a deprimării melancolice.

– Cum arată?

Tara i-l descrise, explicându-i apoi toate lucrurile pe care le aveau în comun. Îi vorbi cu nostalgie despre mobilarea căsuței mici dar cochete pe care o luaseră cu ipotecă. Îi spuse ce emoție simțise în ziua nunții, când se trezise din somn și văzuse că era însorită și luminoasă.

– Și aveam o rochie atât de frumoasă...

Se opri, cu o lacrimă ivindu-i-se pe genele lungi și arcuite, pentru a i se prelinge pe obrazul palid.

– Tu n-ai considerat-o frumoasă, continuă ea cu vocea întretăiată, așa că ai aruncat-o... ai aruncat-o în mare.

Nu voise să-l împungă cu aceste cuvinte... dar, spre uimirea ei, îl văzu strâmbându-se ușor.

– Cred că vom schimba subiectul, hotărî el scurt, uitându-se la ceas. În următoarele două ore am de lucru la mine-n cabinet, dar după aceea ne vom întâlni în grădină.

Se ridică; Tara înălță capul și, după o scurtă ezitare, spuse:

– Renunțăm la discuția asta... despre încercarea mea de evadare, vreau să spun?

Ochii lui stăruită un timp asupra ei, întunecoși și intensi, înainte de a-i răspunde:

– Într-o bună zi, adevărul va ieși la iveală, cred, dar pentru moment...

Făcu un gest de neputință.

– Se pare că degeaba aș mai continua cercetările. Sunt nedumerit, evident, pentru că-s sigur că n-a fost unul dintre servitori și nu știu pe cine cunoști din afara casei...

Se opri brusc, cu buzele strângându-i-se. Apoi o privi drept în ochi.

– Ai primit vreun vizitator în lipsa mea? întrebă el cu glas scrâșnit.

– Un vizitator? repetă Tara, încercând să câștige timp. Ăă... un vi-vizitator ai sp... spus?

– Nico! exclamă Leon. Nico a fost aici, nu-i așa?

Tara clătină din cap, și în acel moment o revăzu pe Elene așezată pe canapea, trăgând din țigară.

– Elene a trecut pe-aici, îi spuse ea, sperând ca această diversiune să-l facă să uite de Nico.

– Elene? se încruntă Leon. Ea te-a ajutat să... Nu, n-ar fi putut să ridice scara.

– Ce te face să crezi că Elene m-ar ajuta să scap? întrebă Tara cu o voce dulce-acidă. Deși, poate că ar face-o, totuși, continuă ea

meditativ, cu o privire piezișă spre chipul lui care se înnegrea de furie. Și-ar atinge scopul de a mă înlătura, nu-i așa, Leon? Pentru ce v-ați certat, de te-ai hotărât să scapi de ea și să te însori cu mine, din răzbunare?

Leon o privi tăios.

– Ți-a spus că ne certaserăm?

– Da.

– Și ce ți-a mai spus?

Era curios, și deodată Tara nu se mai simți atât de dornică să discute despre tânăra pe care o detestase de la prima vedere.

– Prefer să nu-ți spun. Să trecem peste asta, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Ce motiv a avut să vină? întrebă el cu interes.

– Te căuta pe tine, în legătură cu ceva privitor la apropiata paradă a modei de la Atena. I-a părut rău că nu te găsise și cred că te va căuta imediat ce află că te-ai întors. Atunci ai s-o poți întreba ce mi-a spus.

Sprâncenele lui Leon se îmbinară crunt, dar deși stătu un moment pe gânduri, ca și cum ar fi vrut s-o chestioneze în continuare, într-un târziu se întoarse și, după ce spuse că aveau să se vadă la masă, ieși, închizând încet ușa în urma lui.

* * *

Trecu încă o săptămână, în același stil plicticos. Tara își dorea să-l fi putut vedea pe Nico, fie și numai pentru a-i spune că Leon îl bănuia c-o ajutase. Nu știa că, după ce fusese surprins asupra faptului, Nico ajunsese la concluzia că prezența lui nu mai putea folosi la nimic așa că plecase cu iahtul spre insula Chios, unde avea un prieten la care putea sta o săptămână, două.

Leon se purta cu totul altfel, iar pentru Tara viața începea să se instaleze într-o rutină destul de plăcută. Adevărat, încă se mai gândea la evadare, dar prizonieratul ei devenea tot mai puțin iritant, pe zi ce trecea.

– Te-ai liniștit? o întrebă soțul ei, într-o zi, în timp ce se ștergeau pe marginea piscinei, după ce înotaseră o oră. Pari mai mulțumită.

Tara îi observă atentă zâmbetul, amintindu-și de impresia că poate Leon începea să țină la ea – sau, la o adică, să se îndrăgostească...

– Trebuie să recunosc că sunt mai mulțumită, răspunse ea.

– Mă bucur, Tara. Viața noastră ar putea fi foarte fericită, dacă te-ai resemna să fii soția mea – pentru totdeauna.

– Și dacă m-aș resemna ca tu să-mi fii stăpân? nu se putu ea abține să riposteze.

Leon se încruntă, trăgând aer în piept.

– Nu vreau să te domin, spuse el pe neașteptate. Tu mă provoci, Tara, și scoți la iveală tot ce am mai rău în mine.

Tara începu să-și șteargă degetele de la picioare cu prosopul, în timp ce gândurile i se învălmășeau și inima începea să-i bată nebunește – fără nici un motiv clar.

– Mi se pare ciudat să aud că nu vrei să mă domini, Leon, spuse ea, privindu-l întrebător cu ochii ei albaștri. Faptele și amenințările tale repetate nu se potrivesc deloc cu ceea ce-ai declarat adineaori.

Leon dădu din cap, încruntat, cu fruntea încrețită de concentrare.

– Tu m-ai silit, începu el, dar Tara fu nevoită să-l întrerupă:

– N-am făcut decât să rezist, când tu îmi impuneai cu forța atențiile tale! La ce altceva te-ai fi așteptat din partea unei femei?

– Erai soția mea, îi aminti el cu o undă din tonul poruncitor pe care i-l cunoștea atât de bine. Aveam anumite drepturi!

Cumva, cuvintele lui o dezumflară, făcând-o să se simtă inexplicabil de abătută.

– Am devenit soția ta cu de-a sila, replică ea serios. Nu înțeleg cum poți susține că ai avea vreun drept asupra mea.

– Orice bărbat are anumite drepturi asupra soției lui.

– Nu orice bărbat, nu... scuturâ Tara din cap cu convingere. Numai bărbații înapoiați mai cred asta.

Ochii lui negri ca smoala se învăpăiară, dar numai o secundă.

– Vrei să spui că sunt înapoiat?

Păru să ofteze, își spuse Tara și-și dădu seama că inițial intenționase să răspundă altceva. Îl privi, văzându-i expresia meditativă și simțind că nu era în nici un caz atât de sigur pe sine ca de obicei. Ba chiar avea ferma impresie că se temea efectiv să n-o jignească.

– Ești foarte occidentalizat, din multe puncte de vedere, răspunse ea după un timp, dar atitudinea ta față de femei și căsătorie este atât de învechită, încât n-ai altă șansă de a fi fericit decât căsătorindu-te cu o grecoaică din vreun sat uitat de lume, unde încă mai predomină vechile tradiții și convingeri.

Vorbea încet și serios, cu o ușoară tristețe în ochi. Și știu, în timp ce-i privea chipul păgân, că îl iubea, că viața cu el ar fi putut fi raiul pe Pământ, numai dacă Leon ar fi știut ce anume dorea ea și dacă i-ar fi dăruit acele lucruri. La fel ca mulți alți bărbați, separase dragostea de sex – și, tot ca atâția alți bărbați, nu putea înțelege de ce nu făceau și femeile același lucru.

Leon îi întrerupse șirul gândurilor, spunând cu o asprime perceptibilă în glas:

– Din moment ce sunt deja căsătorit, nu mai am nici o posibilitate de a mă însura cu vreo fată grecoaică din satele acelea la care te-ai referit.

– Noi doi nu ne vom sfârși nicidecum zilele împreună, Leon, îi spuse Tara cu tristețe.

Făcu o pauză, dar Leon nu răspunse. După un moment de gândire, continuă:

– În vechea Japonie se considera că o femeie are nevoie de o confirmare a iubirii, atunci când i se dăruiește unui bărbat, așa că s-a stabilit regula ca bărbatul să-i trimită fetei un simbol al iubirii, pe care ea îl primea a doua zi dimineața, când se trezea. Dacă nu primea acest simbol, a doua ocazie nu se mai ivea.

Ochii lui Leon se dilatară peste măsură.

– Nu cred, declară el.

Tara ridică din umeri.

– Nici nu mă așteptam, replică ea cu o asemenea amărăciune, încât n-avea cum să-i scape soțului ei. Acesta o privi încruntat întrebător, părând iritat de ceea ce-i spusese, apoi se ridică, își luă prosopul și plecă fără o vorbă.

Capitolul 13

Peste două zile, Leon se duse în sat să se tundă și să ia niște haine de la Margarita. În timp ce-l privea plecând, Tara își aminti explicația pe care le-o dăduse servitorilor despre motivul pentru care trebuia să fie supravegheată tot timpul și conchise că același lucru i-l spusese și Margaritei. Săptămânile treceau, și foarte puțini oameni o văzuseră pe noua soție a lui Leon. Desigur, nu era neobișnuit ca o grecoaică măritată să stea acasă tot timpul, dar cu toate acestea în sat trebuia să se fi stârnit multă curiozitate. Evident, Leon se gândise la vreo soluție ca să închidă gurile oamenilor, dar situația nu putea continua la nesfârșit. Miza pe faptul că Tara avea să nască, astfel rămânând legată de el pentru multă, multă vreme.

Tara se întreba cum urma să reacționeze când afla că speranțele lui aveau să fie spulberate.

La mai puțin de o jumătate de oră după plecarea lui Leon, văzu surprinsă trei oameni călare pe măgari venind pe cărarea care urca spre casă. Veneau atât de puțini oameni la ei...

Deodată, făcu ochii mari și rămase încremenită pe loc, nevenindu-i să creadă ce vedea. Și nu-i veni să creadă nici chiar când numele i se desprinse de pe buze.

– David...!

Nu, nu putea fi adevărat! Visa... avea vedenii.

În sfârșit, reuși să se miște din loc, cu toți nervii din trup întinși la limită.

David, acolo, împreună cu încă doi bărbați! Da, erau cât se putea de reali și, în alte împrejurări, Tara ar fi izbucnit în râs la vederea felului cum stăteau călare pe măgari, parcă așteptându-se să cadă din clipă-n clipă. În urma lor venea stăpânul măgarilor, bătrânul care-și câștiga existența închiriindu-i turiștilor de pe vasele de croazieră.

– David, șopti din nou Tara, abia conștientă că în fața ei se ivise libertatea.

– Tara!

David o văzuse și ridică o mână, dar imediat se grăbi s-o coboare la loc pe gâtul măgarului.

Tara făcu câțiva pași șovăitori, cu picioarele înmuiate și mintea în plin haos. Leon n-avea să se întoarcă prea curând... Evident, nu-i văzuse pe cei trei, în port. Probabil intrase la frizerie doar cu câteva minute înainte ca ei să debarce de pe feribot.

– David!

Acum putea merge mai repede – și o luă la fugă. Davos se grăbea spre poartă, dar Tara ajunse înaintea lui, deschizând-o în timp ce noii-sosiți descălecau. În câteva secunde, David o strângea în brațe, iar ea plângea la pieptul lui.

– David, suspină Tara, o, de unde-ai aflat...? Vreau să zic, cum se poate să fii aici?

Tremura din tot trupul, cuprinsă aproape de isterie. Libertate! Fără nici o umbră de îndoială, își regăsise libertatea. Acum nimic n-o mai putea împiedica să fugă, nimeni și nimic...

Unul dintre cei trei era grec, un polițist în civil, iar celălalt era tot polițist în civil, englez. Davos stătea alături, arătând peste măsură de tulburat. Tara îi ceru polițistului englez să-i spună să plece. Totuși, Davos făcu doar câțiva pași și se opri din nou, uitându-se neliniștit spre cărare ca să vadă dacă nu se întorcea Leon.

– Putem intra în casă? propuse polițistul englez. Apoi, vom începe să discutăm și vom lămuri toată situația.

Grecul se duse să-i spună ceva lui Davos în limba lui, iar Tara îl întrebă pe David, privindu-l în față:

– Cum ai ajuns aici? E un miracol! Nu mi-a venit să cred că ești tu!

– Poliția a reușit să descopere un indiciu, după săptămâni întregi de căutări zadarnice, îi răspunse el, explicându-i în continuare că, după ce îi anchetaseră pe mulți alți oameni cu care Tara avusese de-a face, polițiștii se întorseseră la spital, pentru a mai pune câteva întrebări personalului de-acolo.

Cel care le dăduse informația esențială fusese portarul.

– Tara dragă, de ce nu mi-ai spus că afurisitul ăla îți trimisese flori?

– N-am putut... nu mă întreba de ce, David. Am crezut că va fi mai ușor de suportat dacă las lucrurile să treacă de la sine.

– N-ați spus nici despre telefoane, interveni polițistul, pe un ton sever. Dacă i-ați fi spus cuiva, v-am fi putut aduce înapoi mult mai curând.

– Poliția a urmat pista furnizată de portar, îi explică David. Cu ajutorul acelei informații, s-au apucat de treabă și au ajuns la telefonista din centrală, care și-a amintit de grec, apoi de un bărbat cu accent străin care ceruse cu tine, dar tu îi spusesești să nu-ți facă legătura.

Se opri, privind-o cu aceeași expresie de reproș ca a polițistului.

– I-ai spus centralistei că omul ăla te bătea la cap.

Tara dădu din cap, înroșindu-se ușor.

– Ar fi trebuit să-ți dezvălui totul, David, și nu știu de ce n-am făcut-o...

Lăsă fraza în aer, amintindu-și interludiile pasionale petrecute cu bărbatul care în acea perioadă era încă doar un străin pentru ea. Ar fi părut ciudat, într-adevăr, să i se plângă logodnicului ei că o pisa un bărbat, în timp ce participa de bunăvoie la cele mai intime și arzătoare preludii erotice cu el!

– Dacă o făceai, n-ar fi putut să te răpească! Îți dai seama de asta?

Tara tăcu, deloc sigură de afirmația lui atât de convinsă, căci își cunoștea bine soțul și știa cât de hotărât era acesta întotdeauna să-și ducă planurile la îndeplinire.

Polițistul grec – care se numea Phivos Meriakis – reveni cu informația că Davos era la fel de necomunicativ ca un surdo-mut.

– Se teme de stăpânul lui, adăugă el dezgustat. Și totuși, l-am speriat cât am putut!

Intrară cu toții în casă, iar Tara simți că se mai calmase. Putu răspunde coerent la întrebările puse de polițistul grec și de Oscar Stewart, polițistul englez. David stătea aplecat înainte pe scaun, ascultând, iar Tara auzi un ușor geamăt desprinzându-se de pe buzele lui când ajunse la ultimatumul lui Leon și hotărârea pe care o luase ea.

– Deci v-ați căsătorit? O, Doamne, ce porc!

– Aveam de ales între căsătorie și concubinaj, cum am spus.

Simți că-i venea să plângă, la vederea nefericirii de pe chipul lui David.

– Nici n-am îndrăznit să mă gândesc, continuă el cu un fior. Încercam să nu mă gândesc la nici o grozăvie care i s-ar fi putut întâmpla fetei pe care o iubeam...

Glasul i se stinse încet, iar Tara văzu cum expresia de nefericire îi era înlocuită de dezgust.

– Măritată... murmură el pentru sine, măritată cu alt bărbat, cu un străin... Alt bărbat, care să-i facă...

Se întrerupse brusc, înroșindu-se ca sângele.

– N-ai putea să uiți că am fost căsătorită cu altul? îl întrebă ea curioasă.

O cuprinsese o senzație ciudată, însoțită de gânduri pe cât de inexplicabile, pe atât de cețoase. Își iubise logodnicul, în momentul răpirii, iar acum, în grădină, preț de câteva momente, crezuse că încă îl mai iubea. Dar cum rămânea cu soțul ei? Recunoscuse în sinea ei că îl iubea și pe el... și nu era posibil să iubească doi bărbați în același timp.

– Nu... nu... Of, la dracu', Tara! explodă el ștergându-și fruntea de sudoare. Nu-mi pune acum întrebări din-astea! Nu pot judeca limpede...

– Dar trebuie să te fi pregătit pentru așa ceva? îl întrerupse ea cu blândețe. Fusesem răpită – și nici o fată nu e răpită fără motiv. Omul care m-a răpit își făcuse anumite planuri...

– Taci, Tara!

– N-am putea trece la unele lucruri mai importante? propuse iritat Oscar Stewart. Unde e soțul dumneavoastră acum?

– E plecat în sat.

– Avem nevoie de el pentru interogatoriu.

– Cum l-ați găsit?

– Simplu. Prin Interpol.

– Interpol...

Cuvântul suna hidos pentru Tara, punându-l pe soțul ei laolaltă cu criminalii.

– Aș dori să vă mai pun câteva întrebări, până-l așteptăm pe soțul dumneavoastră să se întoarcă, urmă polițistul englez. E clar că v-ați măritat cu domnul Petrides de bunăvoie și nesilită de nimeni. Ceea ce nu pot înțelege este de ce n-ați cerut ajutorul preotului care v-a căsătorit?

– Da, interveni și David, de ce n-ai făcut asta? Doar puteai, cu siguranță!

Tara le explică totul de la început și până la sfârșit. Încă înainte de a termina, polițistul grec începuse să clatine din cap.

– Nu avem nici o acuzație la adresa lui, începu el.

Oscar Stewart îl întrerupse:

– S-a comis o răpire, a avut loc în Anglia...

– O răpire în vederea căsătoriei, preciză grecul. În orice caz, această tânără femeie nu poate depune mărturie împotriva soțului ei.

Gura lui Oscar Stewart se strânse; se vedea clar că era furios. Cât despre reacția Tarei... ei bine, ei nu-i surâsese niciodată ideea ca soțul ei să fie dus în Anglia, în stare de arest. Desigur, trebuia să fi știut că, fie și dacă se ajungea până acolo, ea nu putea face nici o depoziție împotriva lui, conform legii.

Pesemne că ceva din expresia ei atrase atenția lui David – poate ușurarea că nu existau acuzații legale contra soțului ei – căci tânărul o întrebă, privind-o perplex:

– Tu... mă mai iubești?

Ezitarea din cuvintele lui o făcu să înțeleagă că-și reformulase fraza. Intenționase s-o întrebe: "Tu chiar îl iubești?"

– În momentul de față, nu vreau altceva decât să scap de-aici, David, îi spuse ea cu sinceritate. Să mă întorc în Anglia și să uit de tot calvarul ăsta.

– Înțeleg, iubito. Ei bine, te putem lua de-aici imediat.

Tara îi zâmbi, amintindu-și de acele ocazii când cuvintele lui drăgăstoase o înfioraseră și nici o clipă nu crezuse că avea să vină ziua când acestea puteau s-o lase atât de rece ca acum.

Numai dacă și Leon i-ar fi vorbit la fel... Dar el n-ar fi știut cum! Tara era convinsă că nu rostise în viața lui un cuvânt ca "iubito".

– Cât timp va mai întârzia domnul Petrides? întrebă polițistul grec. Trebuie totuși să-i punem câteva întrebări, iar apoi să-i spunem că vă luăm de-aici.

Făcu o pauză, privind drept la ea, cu ochii ușor îngustați.

– Sunteți sigură că vreți să-l părăsiți? întrebă el, iar David tresări, cu o exclamație furioasă.

– Sigur că vrea să-l părăsească! N-a spus clar?

Tara se ridică de pe scaun, oferindu-se să le aducă ceva de băut. Oscar Stewart ceru un ceai, iar colegul său grec, un ouzo și un mezé. David alese o băutură mai tare – un brandy.

Toate acestea fură aduse de Stamati, care aflase despre vizitatori de la Davos și părea extrem de îngrijorat.

– De ce nu te duci să-ți împachetezi hainele? îi propuse David. Mai bine să nu pierdem feribotul următor, altfel va trebui să rămânem peste noapte la hotelul din port.

Tara îl privi, încruntându-se la gândul de a înnopta la hotel, când casa soțului ei era acolo. Ce prostie – cu siguranță, abia aștepta să plece, să părăsească incinta acelei case. Își petrecuse acolo atâtea ore de singurătate – prizonieră, supravegheată încontinuu. Iar acum era liberă să lase totul în urmă și să se întoarcă în țara ei. Se pomeni gândindu-se la spital și la toate bârfele care aveau să urmeze, și-și dădu seama că nu se mai putea întoarce – nici în Anglia și nici la David. Și-atunci, ce-i rămânea de făcut? La fel ca înainte, și cum tocmai îi spusese lui David, se hotărî să înceapă cu începutul: în primul rând să scape din casă, apoi urma să-și pună la punct planurile de viitor.

Capitolul 14

Părea imposibil să-i fie frică de soțul ei în asemenea momente, când era apărată de trei bărbați, dintre care doi erau din țara ei. Și totuși, în momentul când îl văzu pe fereastra salonului pe Leon traversând peluza, avu o senzație extrem de neplăcută în stomac. Ducea în mână o cutie mare de carton, al cărei conținut ar fi făcut-o fericită pe aproape orice femeie.

Davos o luă la fugă spre el; Tara îl văzu pe Leon devenind rigid, aruncând o privire către fereastră, după care porni din nou, cu pași mult mai întinși decât înainte. Se vedea clar că lui nu-i era frică de nimic – dar, în fond, Tara se așteptase din partea lui să abordeze o asemenea situație într-un mod care putea, la început, să deruteze inamicul.

Leon intră, dominându-i pe ceilalți trei cu statura lui impozantă. I se spuse cine erau și cu ce treburi veniseră. Privindu-l atentă, Tara nu văzu nici un semn de neliniște sau teamă. Ochii lui îi căutau încontinuu pe ai ei, dar de vreo două ori se opriră pe chipul palid

al lui David, iar pe buze îi apăru un rânjet crud. Cât de încrezător era! Tara nu-și putea stăpâni valul de mândrie pe care i-o inspira siguranța pe sine a lui Leon.

Când cei doi polițiști terminară de vorbit – și de pus întrebări cărora cel chestionat le răspunse monosilabic sau chiar deloc – Leon își privi soția și spuse:

– Din câte înțeleg, le-ai spus acestor oameni că te-ai căsătorit cu mine de bunăvoie și nesilită de nimeni, nu-i așa?

– Da, într-adevăr.

Fără să știe de ce, Tara își mută privirea, căci în expresia lui nu se citea nici asprime, nici aroganță – dimpotrivă, părea să aibă o undă de tristețe în ochi. Poate că tocmai pe aceasta simțea nevoia s-o evite.

– În acest caz, nu ai nici un motiv de a te plânge?

– Are destule de care să se plângă! strigă David cu aprindere. Felul incalificabil cum te-ai purtat cu ea, răpind-o în ziua nunții – doar cu o oră și ceva înainte de a trebui să se mărite cu mine!

Trupul înalt și mlădios al lui Leon se întoarse spre el.

– Tara îmi promisese că va fi soția mea, cu mult timp înainte de ziua nunții, îl informă el calm. M-a părăsit ca să se mărite cu dumneata, lucru pe care eu n-am putut să-l accept. Știe, în adâncul inimii, că am avut dreptul s-o iau cu mine...

– Era logodită cu dumneata?!?...

David se uită de la chipul întunecat al bărbatului care-i furase mireasa la cel al Tarei. Aceasta se înroșise ca focul, iar pe tâmple îi luceau broboane mici de sudoare.

– Nu-i adevărat! Nu poate fi adevărat... niciodată n-am auzit despre acest om, până ai spus că fusese la spital...

– Așa este? întrebă încruntat Oscar Stewart.

– V-ați logodit? interveni și polițistul grec, clătinând din cap. Dacă e așa...

Se întrerupse, ridicând din umeri.

– În Grecia, o logodnă este aproape echivalentă cu căsătoria. Nu se desface niciodată – sau, aproape niciodată, se corectă el, după un moment de gândire.

– N-am fost logodită cu domnul Petrides, spuse Tara cu voce mică și crispată.

– Nici nu am menționat cuvântul "logodnă".

Leon o privi, iar când capul ei coborî în piept, avu aroganța de a face un pas înainte și, în fața tuturor, a-i ridica bărbia cu un gest posesiv.

– Mi-ai promis că te măriți cu mine.

Pronunța cuvintele extrem de rar și provocator. Pe Tara o străbătu un fior de teamă.

– Presupun că n-ai să minți, nevastă! Mi-ai promis că te măriți cu mine, sau nu?

O domina cu un aer atât de amenințător, încât nici unul dintre ceilalți trei nu părea dispus să intervină. Îi mai strânse o dată bărbia, numai pentru a-i aminti că aștepta un răspuns imediat la întrebare.

– D-da... ți-am pro-promis că... că mă mă-mărit cu tine... se bâlbâi ea cu voce gâtuită.

– Nu se poate...!

David clătina din cap, amețit.

– Ce naiba se întâmplă aici? îl întrebă el pe Leon. De cât timp o cunoșteai?

– Ne-am cunoscut când a fost internat în spital, spuse Tara, cu buzele albite, dorindu-și să se fi putut retrage într-un colț liniștit

unde să-și revină, să se liniștească. Credea că... că suntem hărăziți unul altuia, și la un moment dat m-a convins că noi doi ne... ne potrivim...

– Când s-a întâmplat asta, pentru numele lui Dumnezeu?

– Cam cu o săptămână înainte de data nunții voastre, răspunse suav Leon, cu o privire amuzată spre soția lui. Mi-a promis că renunță la dumneata și se mărită cu mine.

– E... e imposibil... protestă David. Tara, spune ceva... neagă totul...

– Nu poate, îl întrerupse soțul ei, oprindu-se cu spatele spre fereastră. Tocmai a recunoscut că promisese să se mărite cu mine. Și s-a măritat cu mine, de bunăvoie și nesilită de nimeni, iar acum așteptăm primul copil...

– Nu!

David se repezi înainte, apoi se opri, ridicând furios o mână, ca și cum ar fi vrut să-l lovească pe omul care stătea lângă fereastră, cu o expresie batjocoritoare.

– Tara, nu se poate...

Deodată, păru să se prăbușească; în ultimul moment găsi un fotoliu și se așeză.

Calmă, privindu-și soțul, Tara spuse:

– Întâmplător, nu aștept nici un copil. Cu asta, soțul meu se înșală, adăugă ea, întorcând capul spre David.

Leon o privi pătrunzător, nevenindu-i să creadă.

– Așa e? întrebă el.

– Nu există nimic care să mă lege de tine, Leon, răspunse încet și blând Tara. Prin urmare, voi pleca împreună cu acești oameni, cu feribotul următor. Acum, dacă mă scuzați...

Se uită în jur, cuprinzându-i pe toți cu privirea.

– Mă duc să-mi fac bagajele, voi reveni în cel mult cincisprezece minute.

– Tara, stai!

Ordinul fusese lansat poruncitor, răstit, de soțul ei.

– Nu pleci nicăieri, ai auzit?

– Nimic nu o poate opri să vină cu noi, vorbi în sfârșit Oscar Stewart, pe un ton calm și ferm. Ați răpit-o și...

– Vei depune plângere împotriva mea? îl întrerupse Leon, privindu-și curios soția.

– Păi...

Vocea Tarei șovăia. I-ar fi plăcut să-i provoace câteva momente de neliniște, dar nu-i putea spune că voia să-l reclame, când nu avea intenția s-o facă.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet vag, în timp ce spunea:

– Ai spus de multe ori că ai vrea să mă vezi în pușcărie, draga mea. Mai ești de aceeași părere?

– Asta ai merita.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– N-am să te acuz de nimic, replică ea încet.

De pe buzele lui Oscar Stewart se desprinse o exclamație de furie.

– Deci, nu mai ești de aceeași părere?

Zâmbetul lui Leon era reținut și grav.

– A trecut ceva timp de când am spus asta. Nu mai vreau să fii închis.

– Atunci, interogatoriul meu nici măcar nu mai e necesar, conchise Phivos Meriakis. Doamna a promis că se mărită cu el, apoi s-a răzgândit și s-a dus să se mărite cu altul. Pare-mi-se că nici ea nu știe pe care îl dorește. În Grecia, ar fi declarată ușuratică și nici un bărbat nu s-ar mai uita la ea. Ar rămâne necăsătorită toată viața.

Tara roși, conștientă de ochii amuzați ai lui Leon, care o priveau cu ironie nepăsătoare.

– Mă duc să-mi fac bagajele, spuse ea și ieși, înainte ca Leon să mai scoată o vorbă.

* * *

La trei minute după ce Tara intrase în dormitor, Leon apăru în ușa dintre camere, rezemat de tocul acesteia, cu cealaltă mână în buzunarul blezărului.

– Ce vrei?

Trebuia să vorbească, să risipească tăcerea aceea care o înspăimânta.

– E adevărat că nu ești însărcinată?

Cuvintele fuseseră rostite încet, provocator. N-ar fi îndrăznit să-l mintă.

– Da, e adevărat. Măcar acum, soarta a fost milostivă cu mine.

Tara își deschisese o valiză pe pat și arunca absentă în ea lucruri, dintr-un sertar al mesei de toaletă.

– În sfârșit sunt liberă, Leon, așa că ultima rundă ai pierdut-o.

– Niciodată nu mă recunosc învins, Tara.

– De data asta nu vei avea încotro.

Un furou și un dres fură aruncate în valiză.

– Am să ți le trimit pe toate înapoi... cu valiză cu tot...

– Taci din gură!

Tara înghiți în sec, dorindu-și ca inima să nu-i fi bătut atât de tare.

– Ce fac polițiștii? întrebă ea, numai ca să spună ceva.

– Habar n-am. Nu m-ar mira să se certe. Englezul tău e furios că nu mă poate aresta.

– N-aș fi pus să te aresteze, spuse ea, întorcându-se să mai scoată niște lenjerie din sertar.

– De ce?

– Nu-ți port chiar atâta pică.

În valiză mai intră o cămașă de noapte, după care Tara închise capacul și rămase nemișcată, cuprinsă de o deprimare cumplită.

– Vino aici, Tara.

Clătinând din cap, Tara porni spre unul dintre dulapuri, de unde scoase o rochie și un mantou. Când se întoarse, îl văzu pe Leon chiar lângă ea, atât de aproape încât nu mai avea pe unde să treacă. Mâinile lui o apucară dureros de brațe, iar buzele îi erau de o senzualitate la fel de dureroasă.

– Nu mă poți părăsi, declară el încrezător. Ești a mea, Tara, îmi aparții! N-am să te las să pleci, niciodată!

– Nu mai poți face nimic ca să mă ții aici, reuși ea să spună, înainte ca gura să-i fie acoperită din nou, într-un sărut și mai brutal.

– Dumnezeule, da' greu mă mai pui la încercare! Crezi că-i voi permite soției mele să mă părăsească, să plece cu un alt bărbat...?!

– Alt bărbat? repetă ea, privindu-l cu ochi mari.

– Molusca aia care dârdâie dincolo, în fotoliu! Nu-i de nasul tău, proasto! Tu ai nevoie de un bărbat! De mine ai nevoie!

– N-am nevoie de nici unul dintre voi! se înfurie Tara reușind, cu un suprem efort, să se elibereze din strânsoarea sălbatică a mâinilor lui. N-am să mă mărit niciodată, dacă asta te consolează cu ceva!

– Ești măritată.

– Peste câteva luni n-am să mai fiu!

Alergând spre pat, închise capacul valizei și luă mantoul, aruncându-și-l pe un braț. Când se întoarse, Leon îi bara drumul. Cuprinsă de groază, Tara scoase un țipăt ascuțit.

– Afurisito...!

Leon se opri la auzul pașilor care urcau în fugă scara. Ușa se dădu de perete și cei trei bărbați năvăliră în cameră.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă David, cu chipul ca o mască de ceară.

– Luați-mă de-aici! se tângui Tara. Vreau să mă duc înapoi în Anglia!

Leon părea nesigur și, un moment, Tara crezu că avea să se ia la bătaie cu cei trei. În cele din urmă, însă, păru să înțeleagă că nu le putea ține piept, oricât ar fi fost de puternic.

– Nu s-a terminat, să știi! Ai să te-ntorci!

Afirmația încrezătoare a soțului ei fu ultima pe care o mai auzi Tara în timp ce ieșea din cameră, urmată de David și de cei doi polițiști.

* * *

După ce se îmbarcară pe feribot, David o întrebă, evitându-i privirea:

– Bărbatul acela are o mare influență asupra ta, nu-i așa?

Tara dădu din cap, nevrând să mintă.

– Da, David, a fost clar din clipa când l-am văzut în rezerva de spital.

– Și totuși, mie nu mi-ai spus nimic.

– Nu era genul de lucru despre care să-ți vorbesc, replică ea pe un ton rezonabil.

– Ai încercat să scapi de influența asta?

– Desigur. Nimic nu-mi doream mai mult decât să mă mărit cu tine.

– Și-acum nu mai vrei?

– Tu nu mai vrei să te însori cu mine, ripostă Tara și îl văzu dând din cap. Ar fi fost o greșeală, deși atunci amândoi credeam cu adevărat că eram făcuți unul pentru altul.

David nu spuse nimic, iar Tara adăugă, cu vocea aceea scăzută și dulce pe care el o iubise cândva atât de mult:

– E trist, David, dar este mai bine pentru noi că am aflat dinainte, nu-i așa?

Încruntându-se, David răspunse cu glas îndurerat:

– Dacă porcul ăla nu te răpea, ne-am fi căsătorit și sunt sigur că am fi fost fericiți.

– Un timp, da. Sunt la fel de sigură ca tine. Dar, mai târziu, căsnicia noastră s-ar fi destrămat, David.

– De ce spui asta?

– Pentru că amândoi am fi descoperit că nu ne iubim.

David nu negă, oftând numai ușor.

– Hai să mâncăm ceva la restaurant, propuse el. Va fi ultima masă pe care o luăm împreună, adăugă pe un ton amar.

Era rândul Tarei să ofteze, dar acceptă să ia masa și intrară în restaurant, lăsându-i pe cei doi polițiști lângă parapet.

* * *

Au stabilit ca Tara, David și Oscar Stewart să plece în Anglia împreună, dar când polițistul s-a interesat, i s-a spus că toate locurile din seara aceea erau ocupate, iar pentru a doua zi nu exista decât unul singur.

– Înseamnă că va trebui să stăm la un hotel, mârâi Oscar, încă furios că nu reușise să-l aresteze pe grec. Altă pierdere de timp!

– Am putea să vedem orașul, îi sugeră Tara lui David. Hai să urcăm pe Acropole.

Fără tragere de inimă, David acceptă. Plimbarea fu lungă și posomorâtă, iar Tara își dori curând să se fi dus de una singură.

– Cred că te bucuri că nu putem pleca în Anglia imediat, spuse acru David, în timp ce umblau printre ruine.

– Ce prostii spui!

– N-aș crede. Am impresia că-ți pare bine că încă mai ești în Grecia – în țara lui!

Tara oftă, fără să răspundă, iar după un timp David continuă:

– Încă își mai exercită influența asupra ta, deși e la mile întregi distanță. Ești sigură că nu te-ai îndrăgostit de el? adăugă, cu dispreț.

– Dacă trebuie neapărat să știi, răspunse Tara cu sinceritate, sunt într-adevăr îndrăgostită de el.

– Știam eu! Atunci de ce fugi de lângă el? E clar că-ți place să fii dominată – Dumnezeule, cum se mai purta cu tine, cum te trăgea de bărbie! Iar tu, Tara, o vorbă de protest nu suflai! Ce fel de femeie ești?

– Nu știu, murmură ea meditativ. Personalitatea lui Leon e atât de puternică, încât... mă simt, nu știu cum să spun mai bine... neajutorată...

– Și-ți place? Atrația masculului feroce, hai? Cât timp va tolera o fată ca tine să fie subjugată de un străin afurisit?

– Tocmai pentru că nu-mi place să fiu subjugată îl părăsesc, i-o întoarse Tara. Credeam că ai înțeles, o dată ce tot ai ghicit că-l iubesc.

Era palidă dar calmă, acceptând cu un fel de resemnare chinuită faptul că ea și Leon n-aveau să mai poată trăi împreună niciodată. Numai de-ar fi iubit-o și el... Numai de-ar fi putut să fie autoritar fără a fi și crud... Numai de-ar fi putut face dragoste cu respect și tandrețe...

În seara aceea, David se purtă atât de detestabil cu ea încât Tara îi propuse să ia avionul a doua zi, lăsând-o pe ea să vină mai târziu, cu polițistul. David acceptă. Își luară rămas-bun într-o atmosferă încordată și, când totul se sfârși și David plecă, Tara avu senzația că era complet secătuită de puteri.

Oscar Stewart n-o ajută nici el când, în timpul cinei, nu se purtă deloc binevoitor.

– Atâta pierdere de timp! declară el nervos. Nu m-ar fi deranjat deloc să-l iau cu mine pe soțul ăla al dumitale! Nu ne așteptam să te fi luat în căsătorie. Asta a dat peste cap tot că... tot necazul ăsta!

Grosolănia lui o făcu pe Tara să ridice bărbia, sfidătoare.

– Mă bucur că tot "că... necazul" ăsta a fost dat peste cap! răspunse ea răstit.

– Îl iubești pe banditul ăsta grec? întrebă agresiv Oscar. Atunci, ce mai cauți aici?

– Nu știu... răspunse Tara, simțind că ochii amenințau să i se umple iar de lacrimi.

– Nu știi? Trebuie să știi! Îl iubești! declară el, schimbând tonul pe neașteptate.

Tara se șterse cu o mână la ochi.

– Mă tot bați la cap că nu-l poți aresta, dar am să-ți spun un lucru, domnule Stewart: niciodată nu l-ai fi putut aresta, fiindcă l-aș fi salvat eu, spunând că am plecat cu el de bunăvoie, nici vorbă să mă fi răpit!

– Ce vorbești...?! exclamă el, privind-o lung. Și crezi că te-ar fi crezut cineva? Te duceai la nuntă, adu-ți aminte, la propria dumitale nuntă!

Tara nu avu ce să răspundă și, după un timp, Oscar Stewart continuă nervos:

– Femeile! Niște perverse, toate. Nici cinci minute în șir nu-s în stare să știe ce au în minte! O ții sus și tare că vrei să vii înapoi în Anglia, însă am impresia că mai mult dorești să te întorci la cel care te-a răpit!

Tara coborî privirea în farfurie, fără să vadă expresia ciudată care apăruse pe chipul lui. Părea să plănuiască ceva... Și câtă dreptate avea când spunea că voia să se întoarcă la soțul ei! Acum recunoștea de bunăvoie; totuși, întrebă:

– Mâine decolăm spre casă? Sigur ai rezervat locurile?

– Tare mă bate gândul să te las să faci ce vrei.

Cuvintele lui o făcură să ridice ochii, pentru a-l vedea privind-o cu o expresie ciudată.

– N-ai face asta, replică ea cu convingere. Nu m-ai lăsa singură aici.

– Într-adevăr, murmură Oscar Stewart, neașteptat de blând. Nu te-aș lăsa aici, singură...

* * *

A doua zi dimineața, Tara porni pe străzile orașului, plimbându-se de colo-colo, până ajunse în Piața Constituției, unde bău o cafea pe terasa unei cafenele. După aceea, se hotărî să urce din nou pe Acropole, unde știa că-și putea găsi liniștea. Umblă printre ruine, încercând să-și imagineze cum arătau locurile în zilele acelea din

vechime, când toate clădirile de marmură din jur erau noi, iar mulțimile se adunau acolo să-și aducă omagiul zeiței păgâne Atena.

Timpul trecea și, la un moment dat, foamea o făcu să-și dea seama că soarele asfințea și în curând orașul Atena urma să fie "încununat cu violet".

Abia intrase în holul hotelului, când se auzi chemată pe nume și, răsucindu-se în loc, se pomeni față-n față cu Nico.

– Ce-i cu tine aici? o întrebă el, pe un ton ciudat. Leon...e cu tine?

Tara clătină din cap.

– Am plecat, Nico, spuse ea, cu o voce seacă.

– Ai plecat? Deci, ai reușit să scapi... dar cum?

Nico părea mult prea calm, își spuse Tara, dar înainte de a apuca să-i răspundă el îi propuse să bea ceva la bar.

După ce-i povesti tot ce se întâmplase, Tara îl întrebă:

– Tu cu ce ocazie ai venit acum aici?

Nico ezită ușor înainte de a răspunde, evitându-i privirea:

– Iahtul meu e la Pireu.

– Și te vei întoarce curând în Hydra?

– Da, destul de curând.

O privi întrebător.

– Ai vrea să te înapoiezi și tu?

Tara clătină din cap, întrebându-se însă dacă atitudinea ei era convingătoare.

– Îl iubești pe Leon, Tara?

Întrebarea fusese rostită după o lungă tăcere și cu oarecare dificultate.

Tara îl privi pe Nico prin ceața care-i acoperea ochii, înghițind un nod.

– Da, recunoscu ea simplu. Îl iubesc. Dar nu pot rămâne cu el, Nico, urmă ea cu tristețe, pentru că sunt englezoaică și vreau ca și soțul meu să mă iubească. În Grecia, căsătoriile se leagă aproape întotdeauna fără dragoste – sau dintr-o dragoste unilaterală, cred, numai fiindcă femeile din lumea întreagă par să se îndrăgostească...

– Pari foarte întristată, comentă el impresionat.

– Sigur că sunt tristă. Care femeie nu s-ar întrista că trebuie să-și părăsească soțul pe care-l iubește? Dacă Leon m-ar iubi, viața mea ar fi un paradis. Da, sigur că sunt tristă, repetă ea, abia stăpânindu-și lacrimile care i se adunaseră în ochi.

– Și eu te-aș fi putut plăcea mult, dar n-am avut nici o șansă. Acum îmi dau seama.

– Ai fost bun că ai încercat să mă ajuți să scap, Nico.

– N-a prea folosit la mare lucru. Leon s-a înfuriat?

– Nu mă întreba, răspunse Tara cutremurându-se. Am crezut că mă va omoarî.

– Dintotdeauna a avut un temperament inflamabil.

Apoi, pe buzele tânărului se ivi un zâmbet.

– Și pe femei le-a atras, tot dintotdeauna. Bărbații liniștiți ca mine nu prea au căutare.

– Într-o bună zi, Nico, ai să-ți găsești și tu femeia potrivită.

Ridicând din umeri, Nico preferă să schimbe subiectul.

– Elene pleacă din Hydra, se mută definitiv la Atena.

– Chiar așa? întrebă Tara, simțind un fior prin inimă. Deci, relația ei cu Leon nu se va reface?

Nico clătină din cap.

– S-a terminat. Nu uita, acum Leon e căsătorit.

Vorbea pe un ton foarte ciudat, care o nedumerea.

– Pentru greci, căsătoria se leagă pe viață.

– Am de gând să divorțez de el, replică Tara cu o voce lipsită de intonație.

Li se aduse comanda, iar Tara trase o duşcă zdravănă din pahar. Adeseori, oamenii îşi înecau amarul în băutură, îşi spuse ea, dorindu-şi să fi putut face acelaşi lucru. Din păcate, întotdeauna urma deşteptarea.

– Un divorţ n-o să-l încânte deloc...

Nico se opri brusc, încruntându-se.

– Mai bine să schimbăm subiectul.

Se uită scurt la ceas, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee.

– Ai spus că avionul tău decolează abia la miezul nopţii?

– Da, dacă poliţistul mă ia cu el, aşa cum sper.

– Ascultă, n-ai vrea să petreci câteva ore pe iahtul meu?

– Va trebui să fiu la aeroport la unsprezece fără un sfert, răspunse Tara cu îndoială. N-aş avea timp. Trebuie să-l aştept aici pe domnul Stewart, când va fi gata de plecare.

Hotărâtă, clătină din cap.

– Mi-ar fi făcut plăcere, Nico, dar încă n-am mâncat, şi...

– Am putea mânca pe iaht. Voiam să iau cina aici, dar putem găsi câte ceva şi acolo. Echipajul meu se pricepe.

Era nerăbdător, abia aşteptându-i răspunsul. Tara ar fi preferat să nu riste, dar îşi dădea seama că Nico ar fi fost dezamăgit dacă-i refuza invitaţia şi în cele din urmă, cu un zâmbet, acceptă.

Luară un taxi până în port, unde curând Tara urcă la bordul iahtului de lux. Îi amintea de vasul elegant al lui Leon... şi de teama pe care o simţise când fusese îmbarcată cu forţa.

– Ia-o înainte, până în salon, îi spuse tânărul, vin şi eu într-un minut.

Tara se întoarse spre el, dar Nico dispăruse deja.

Unde era salonul? Măcar ar fi putut-o conduce până acolo, înainte de a-şi lua aşa tălpăşiţa. Şi de ce era atât de întuneric? Iahtul acela...

– Bună seara, Tara.

Glasul suav, uşor ironic, îi străpunse gândurile, iar Tara se răsuci în loc, cu tot sângele scurgându-i-se din faţă.

– Aşadar, te răpesc pentru a doua oară... cu ajutorul bunului meu prieten Nico.

Leon stătea în uşă, calm şi încrezător în sine.

– Trebuie să spun că devine cam plicticos, să trebuiască să-mi repet numărul. Mai fă-mă să mă deranjez şi a treia oară, şi nu mai răspund de faptele mele! Vino aici!

– E iahtul tău... abia reuşi să murmure Tara, înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei, într-un sărut negrăit de tandru.

– Iubito, nu m-am putut stăpâni să te tachinez puţin, dar de fapt nici nu era nevoie; atâţi atât de speriată. Nu te mai teme de mine, draga mea, iubita mea...

Lăsă fraza în aer, ca şi cum nu şi-ar mai fi găsit cuvintele, iar Tara îşi spuse, ca prin ceaţă: miracolul s-a întâmplat. Nu conta cum se întâmplase, însă era atât de emoţionată încât îl apucă de reverele hainei, înnebunită, murmurând:

– Nu mai înţeleg nimic... O, Leon, nu-mi vine să cred că e adevărat... Spune-mi că-i adevărat! strigă ea cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Mă... mă iu-iubeşti?

– Te ador!

Leon o luă din nou în braţe şi, în următoarele câteva momente, Tara se simţi purtată de valurile elanului lui, la fel cum i se mai întâmplase cu atâtea ocazii. Dar de astă dată era altfel... pentru că acum o iubea.

– Cum s-a întâmplat? îl întrebă ea din nou, când în sfârşit îi dădu drumul.

Leon o conduse în salon, unde aprinse o lampă cu abajur, ca o atmosferă romantică pentru explicațiile care urmară, în balansul ușor al iahtului și acordurile unei formații de bouzouki care cânta undeva în port.

Îi dădu surprinzătoarea veste că Oscar Stewart găsise de cuviință să-i telefoneze pentru a-i spune că ea ar fi mințit mai degrabă decât să-și vadă soțul la închisoare.

– Când mi-a spus, am înțeles că mă iubești – o dovedea faptul că ai fi mințit ca să mă salvezi.

O strânse tandru la piept, sărutându-i buzele tremurătoare.

– Dragostea mea, am sperat că vei ajunge să mă iubești, dar mă purtasem atât de îngrozitor cu tine...

Se întrerupse, cu un oftat de adânc regret.

– Niciodată n-am vrut să mă îndrăgostesc, recunoscu el, și îmi râdeam de sentimentele tale. Dar în cele din urmă, iubirea mea, am ajuns să-ți accept înțelepciunea fără s-o mai pun la îndoială. Și, dacă mai aveam unele dubii, toate s-au risipit în noaptea când ai fost cât pe ce să cazi pe fereastră.

Se cutremură și, cu un fel de uimire veselă, Tara își dădu seama cât era de afectat de cele întâmplate.

– Cum am spus, îți doream dragostea, dar întotdeauna eram conștient de tot ceea ce-ți făcusem la început...

– Dar ai spus că așa trebuie să fie... interveni ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

– Sincer să fiu, draga mea, mă temeam... mă temeam îngrozitor, o dată ce-mi dădusem seama că te iubesc.

Făcu o pauză, dar Tara nu spuse nimic, așa că în continuare îi povesti cum îi ceruse lui Nico să-l însoțească la Pireu, plănuind ca tânărul să aștepte în holul hotelului până când o vedea.

– Dar de ce n-ai venit chiar tu, Leon? îl întrebă Tara nedumerită.

– Fiindcă mă temeam că, dacă mă vedeai, ai fi luat-o la fugă, recunoscu el cu amărăciune. Și atunci, mi-ar fi fost greu să te mai găsesc. Nu, mult mai simplu era să...

– M-ai fi găsit?

– Te-aș fi găsit oriunde. Nu ți-am spus că niciodată nu te voi lăsa să pleci de lângă mine? Ești a mea, pentru totdeauna!

– Da, Leon, răspunse Tara încet. A ta, pentru totdeauna!

– Doamne, cât te mai iubesc! exclamă Leon cu glas răgușit, strângând-o la pieptul lui cu mușchi tari ca oțelul.

Apoi se ridică de pe canapea, cu ea în brațe, privindu-i ochii mari și albaștri, ochi plini de iubire și fericire. Mai erau destule explicații de dat, dar nici unuia dintre ei nu-i ardea să-și mai piardă timpul cu asemenea lucruri. Așa că rămaseră tăcuți, în lumina blândă a salonului, cu trupurile îmbrățișate, cu gândurile la viitor și la bucuriile iubirii care erau, la urma urmei, cele mai importante lucruri într-o căsnicie.

Sfârșit